DEEPAK CHOPRA

CALEA MAGULUI

DESPRE LIBERTATEA SPIRITUALĂ

Curtea veche

Deepak Chopra ne propune o provocare uimitoare – aceea de a păși pe calea magului, o călătorie în imaginație, în speranță, în creativitate. Este povocarea de a ne transforma în persoane libere și iubitoare, de a ne preschimba calitățile inferioare, precum frica, ignoranța, rușinea, în cele mai prețioase sentimente care există: iubire și împlinire.

Avem nevoie de calea magului pentru a ne ridica din lucrurile comune și din banalitate către un mod mai profund de înțelegere a vieții. A începe să trăiești înseamnă să-ți cucerești dreptul de a spune orice dorești, de a fi ceea ce vrei să fii și de a face ceea ce vrei să faci.

Cele 20 de lecții spirituale din această carte ne ajută să depășim percepția realității imediate și să ne deschidem mintea la transformările care pot apărea în viața noastră. Cu toții vrem să fim mai iubitori și mai creativi, vrem să descoperim natura spirituală și totuși eșuăm deseori. Scopul învățăturilor acestei cărți este acela de a ne afla călăuza interioară, vocea înțelepciunii noastre adormite.

Urmînd calea magului, vom putea descoperi acele aptitudini care să ne ajute să ne clădim viața mult dorită.

ISBN 973-8356-14-8

colecția cărți cheie

29. John C. Maxwell
Cum să devii popular

30. M. Scott Peck
Drumul către tine însuți

31. Jinny S. Ditzler
Cel mai bun an

32. Og Mandino
Alegerea

33. Zig Ziglar
Motive pentru a zîmbi

34. Spencer Johnson
Da sau Nu

35. John C. Maxwell
Realizează-te pe deplin

36. Bill Quain
10 reguli de încălcat & 10 reguli de urmat

37. Jacques Salomé
Dacă m-aș asculta, m-aș înțelege

38. Dale Carnegie & Associates, Inc.
Liderul poți fi tu

39. Ron Hoff
Regulile unei prezentări de succes

40. S.C. Lundin, H. Paul, J. Christensen
Fish! Trăiește-ți piața!

41. Marian Stan
E rîndul tău

42. Michael Beer
Bucuria de a învinge

43. Robert T. Kiyosaki
Copil bogat, copil isteț

44. Scott W. Ventrella
Forța gîndirii pozitive în afaceri

DEEPAK CHOPRA a scris 25 de cărți, traduse în 35 de limbi. Este de asemenea autorul a mai mult de 100 de casete video și audio; printre acestea se numără cinci programe foarte bine primite de publicul de televiziune. În 1999, dr. Deepak Chopra a fost selectat de revista *Time* în topul celor „100 de modele și eroi ai secolului", fiind descris drept „poetul-profet al medicinii alternative".
Este președinte și fondator al The Chopra Center for Well Being, din La Jolla, California.

DEEPAK CHOPRA

Calea magului

Despre libertatea spirituală

Traducere de
LUCIAN POPESCU

Curtea veche

BUCUREȘTI, 2002

Arielle Ford, pentru credința neclintită în autocunoaștere, pentru entuziasmul ei contagios și pentru angajamentul ei de a transforma viețile a atît de mulți oameni.

Și Lynn Franklin, Janet Stein, Linda Grey, Linda Guber, Suzanne Todd și Charles Weingarten, pentru căldura lor autentică și prietenia lor plină de iubire.

PARTEA I

Introducere în lumea magului

Oamenii vor să știe de ce eu, care vin din India, sînt atît de interesat de magi. Răspunsul meu este următorul: în India, încă se mai crede în existența magilor. Ce este un mag? Nu este doar cel ce știe să facă vrăji, ci și cel care poate provoca transformări.

Magul poate preschimba frica în bucurie și zădărnicia în împlinire.

Magul poate preschimba timpul mărginit în eternitate.

Magul te poate purta dincolo de limite, spre nemărginire.

Crescînd în India, știam că toate acestea sînt adevărate. Uneori, pe la casa noastră treceau bărbați în haine albe, cu sandale în picioare; chiar și pentru un băiat încrezător ei păreau ființe foarte speciale. Erau oameni ce trăiau într-o pace deplină; emanau bucurie și iubire; urcușurile și coborîșurile vieții de zi cu zi păreau să nu-i atingă deloc. Noi îi numeam *guru* sau îndrumători spirituali. Dar mi-a luat mult timp pînă să-mi dau seama că un guru și un mag sînt același lucru. Fiecare societate își are învățătorii, profeții și vindecătorii săi; *guru* era cuvîntul cu care noi îi numeam pe cei ce posedau cunoașterea spirituală.

În Occident, magul este văzut în primul rînd ca un vrăjitor ce practică alchimia, transformînd metalele inferioare în aur. Alchimia există și în India (de fapt, acolo a fost inventată), dar cuvîntul *alchimie* este în realitate un nume încifrat. El semnifică transformarea ființelor umane în aur și transforma-

rea calităților noastre inferioare, precum frica, ignoranța, vrăjmășia și rușinea, în cele mai prețioase lucruri care există: iubire și împlinire. Așadar, învățătorul care îți poate arăta cum să te transformi într-o persoană liberă și iubitoare este un alchimist — și așa a fost dintotdeauna.

Cînd am intrat la liceu, la New Delhi, știam deja multe despre cel mai faimos mag din tradiția occidentală, Merlin. La fel ca oricine, l-am îndrăgit imediat. Mai tîrziu, mi s-a deschis întreaga lui lume. Încă mai țin minte zeci de strofe din poemul epic al lui Tennyson, *Idylls of the King* (*Idilele regelui*), pe care eram puși să-l învățăm pe de rost în zilele fierbinți de școală de pe atunci. Am citit pe nerăsuflate orice altă lucrare care mi-a căzut în mîini despre regele Arthur. Nu mi se părea nefiresc să știu totul despre seninul și verdele Camelot, chiar dacă trăiam sub insuportabilul soare tropical, sau să îmi doresc să călăresc precum Lancelot, chiar dacă m-aș fi sufocat în armură, sau să cred că peștera de cleștar a lui Merlin a existat cu adevărat, în ciuda asigurărilor date de toți autorii că magii există doar în mitologie.

Eu știam altceva, pentru că eram un băiat din India și îi întîlnisem.

DE CE AVEM NEVOIE DE MAGI

Timp de 30 de ani am reflectat asupra cunoașterii pe care o deținea magul. Am călătorit la Glastonbury și în West Country, am urcat pe Tor și am văzut dealul unde se presupune că dorm Arthur și cavalerii săi. Dar ceva mai misterios, nevoia de transformare, mă tot atrăgea spre arta magiei. An după an, am simțit că timpurile noastre au nevoie de această cunoaștere mai mult ca oricînd. Acum, matur fiind, îmi petrec timpul de lucru vorbind și scriind despre cum pot fi atinse libertatea și împlinirea deplină. Doar de curînd mi-am dat seama că lucrurile despre care vorbesc se numesc alchimie.

În cele din urmă, m-am gîndit că aș putea aborda acest subiect într-o manieră interesantă, prin intermediul celei mai minunate relații povestite vreodată, și anume aceea dintre Merlin și băiatul Arthur, din vremea cînd ei trăiau în peștera

de cleștar. Așa cum e prezentată în această carte, peștera de cleștar este un loc privilegiat în interiorul inimii omului. Este refugiul sigur, în care există o voce înțeleaptă ce nu cunoaște teama, unde frămîntările lumii exterioare nu pot pătrunde. În peștera de cleștar a existat dintotdeauna un mag și va fi mereu acolo — nu trebuie decît să intri și să asculți.

Oamenii moderni trăiesc în lumea magului în aceeași măsură ca și generațiile trecute. Joseph Campbell, marele profesor de mitologie, spunea că orice om care stă la un colț de stradă așteptînd ca semaforul să indice verde așteaptă de fapt să pășească într-o lume a faptelor eroice și a acțiunii mitice. Însă noi nu sesizăm ocazia. Traversăm fără a observa sabia înfiptă-n piatră ce se află după colțul străzii.

Călătoria în miraculos începe aici. Acum este cel mai bun moment pentru a începe. Calea magului nu există în timp — este pretutindeni și niciunde. Este a oricui și a nimănui. Așa că această carte vorbește despre a pretinde ceea ce este deja al tău. După cum spune cea dintîi învățătură a primei lecții:

În fiecare dintre noi există un mag.
El vede și cunoaște totul.

Este singura afirmație din carte ce trebuie acceptată pe încredere. Odată ce descoperi magul din interior, învățăturile se succed de la sine. De mulți ani, acest mod de învățare spontană s-a aflat în centrul vieții mele de fiecare zi; am privit și am așteptat să aud ce are de spus călăuza interioară. Nici o altă modalitate de învățare nu este mai fascinantă. L-am auzit pe Merlin vorbind prin zgomotul asurzitor al aeroportului, prin copacii foșnind de pe aleea spre plajă și chiar prin televizorul meu. O stație de autobuz se poate transforma într-o peșteră de cleștar atunci cînd ești deschis la o asemenea experiență.

De ce avem nevoie de calea magului? Avem nevoie de ea pentru a ne ridica din lucrurile comune și din banalitate către un anume mod de înțelegere, pe care sîntem înclinați să îl atribuim mitului, dar care de fapt ne este la îndemînă, aici și acum. A începe să trăiești înseamnă să-ți cucerești dreptul de a spune orice dorești, de a fi ceea ce vrei să fii și de a face ceea ce vrei să faci. Camelot reprezintă simbolul unei astfel de eli-

berări. De aceea privim în urmă, la Camelot cu atîta nostalgie și admirație. Viața a fost mereu dificilă de atunci încoace.

Un discipol a mers odată la marele maestru și i-a spus: „De ce mă simt atît de apăsat înlăuntrul meu, încît îmi vine să țip?" Maestrul l-a privit și i-a răspuns: „Pentru că toată lumea simte la fel."

Cu toții vrem să fim mai iubitori și mai creativi, vrem să ne explorăm natura spirituală și totuși eșuăm deseori. Ne încuiem în propriile noastre închisori. Unii oameni însă au spart carcera care face viața atît de limitată. Ascultați ce spune poetul persan Rumi: „Ești un spirit necondiționat prins în capcana condițiilor, ca soarele în eclipsă."

Aceasta este vocea magului, care nu va accepta faptul că omul este limitat în timp și în spațiu. Sîntem eclipsați doar temporar. Țelul învățăturilor magului este acela de a-ți descoperi magul lăuntric. Cînd îți găsești călăuza interioară, te găsești pe tine însuți. Sinele este soarele meu strălucitor — el poate fi eclipsat, dar odată ce umbra a trecut, rămîne doar astrul, în toată gloria lui.

CUM SĂ ÎNVEȚI DE LA UN MAG

Există 20 de lecții în această carte, fiecare fiind povestită din perspectiva magului. La începutul fiecărei lecții, există cîteva aforisme — fragmente din înțelepciunea magului, un ajutor pentru a trece dincolo de realitatea comună. Citește fiecare aforism și lasă-l să te absoarbă. Nu aștepta un rezultat, ci lasă-te purtat de experiență. Nu trebuie să te ostenești sau să faci vreun efort. Efortul este asemeni zbaterii de a ieși din nisipurile mișcătoare — nu face decît să te tragă în străfunduri.

Magul interior vrea să vorbească, iar acest fapt este adevărat în cazul tuturor. Dar el are nevoie de o șansă, de o deschidere. Ca și proverbele Zen, aforismele acestea oferă o deschidere prin aceea că realizează o deplasare a percepției, care la rîndul ei poate declanșa o deplasare în realitatea personală.

Vocea magului trebuie adusă înapoi, în viața de zi cu zi. Am citat deja prima învățătură a primei lecții: *În fiecare dintre*

noi există un mag. El vede și știe totul. Restul lecției decurge după cum urmează:

Magul este dincolo de contrarii precum lumina și întunericul, binele și răul, plăcerea și durerea.

Tot ceea ce vede magul își are rădăcinile în lumea nevăzută.

Natura reflectă dispoziția magului.

Trupul și mintea pot adormi, dar magul este mereu treaz.

Magul posedă secretul nemuririi.

Dacă aceste cuvinte v-au dat un mic semnal, un fior de recunoaștere, atunci și-au atins menirea. Este într-adevăr uluitor să descoperim că nu sîntem ființe subjugate, ci copii ai miracolului. Acesta este adevărul, faptul profund ce se poate spune despre fiecare dintre noi, cei care sîntem în eclipsă de prea multă vreme.

Am adunat cam 100 de astfel de aforisme, care sînt ilustrate cu povestiri din lumea lui Merlin și a lui Arthur. Nu sînt fragmente din vechi legende, ci parabole pe care eu le-am transpus în acea vreme. Uneori, povestea ilustrativă pare să nu se potrivească exact cu aforismul sau pare să nu se afle într-o perfectă concordanță logică cu acesta. Am făcut acest lucru în mod deliberat, pentru că mintea liniară, care are nevoie să ordoneze, nu este singura parte din tine ce va străbate calea magului. Vei călători în imaginație, în speranță, în creativitate, în iubire.

Pe scurt, calea magului este calea spiritului. Dar spiritualitatea nu se opune raționalității; ea este un cadru mai larg, pentru care rațiunea este doar o piesă printre altele. Pentru a mă adresa minții liniare, la fiecare lecție am alcătuit cîte o secțiune intitulată „Tălmăcirea lecției", ce vine în sprijinul aforismelor și al povestirilor. La sfîrșitul fiecărei lecții, există secțiunea „Aplicarea lecției", care te ajută să lași înțelepciunea magului să pătrundă în propria ta experiență.

„Aplicarea lecției" este partea activă a căii magului. Sugestiile mele nu reprezintă decît un început, sînt modalități de incitare a dorinței tale de a participa. În cele din urmă, înțelegerea este cea care îți va schimba realitatea. „Aplicarea

lecției" include unele exerciții care pot părea pasive, pentru că multe dintre ele sînt experimente ale gîndirii.

Ce este un experiment al gîndirii? Este o modalitate de a-ți conduce mintea în locuri noi și de a vedea lucrurile diferit. Magul știe ceva profund și important — dacă vrei să schimbi lumea, este nevoie să-ți schimbi atitudinea față de ea. Odată, Einstein s-a întins pe o canapea, a închis ochii și a văzut un om călătorind cu viteza luminii. Urmărind această imagine ce-i stîrnise curiozitatea, el a început să facă diferite experimente de gîndire; era o stare asemănătoare cu aceea a unui om căzut pe gînduri. În cîțiva ani însă, atitudinea întregii lumi științifice s-a transformat; natura a confirmat viziunile transcendente ale lui Einstein.

Dacă o fantezie apărută stînd pe o canapea poate schimba lumea, atunci trebuie să existe puteri extraordinare în experimentele gîndirii. Nimic nu este cu adevărat învățat pînă cînd nu este trăit. Rațiune, experiență, spirit — odată ce acestea se unesc, calea magului se deschide, iar scena este pregătită pentru alchimie. Înțelepciunea din interiorul tău este ca o scînteie care, odată aprinsă, nu mai poate fi stinsă.

Pentru a reuni ceea ce am spus, sugerez următoarea abordare:

1. Stai liniștit un moment, înainte de a citi o lecție anume.
2. Citește aforismele, iar apoi stai cîteva momente pentru a le lăsa să-ți pătrundă în minte. Recitește-le de cîte ori vrei. Dă frîu liber propriilor reacții și intuiții — deseori, acestea sînt cele mai valoroase lucruri pe care le vei primi.
3. Continuă să citești restul materialului de la lecția respectivă: povestea lui Merlin și a lui Arthur, secțiunea intitulată „Tălmăcirea lecției" și secțiunea intitulată „Aplicarea lecției".
4. Cînd „Aplicarea lecției" conține un exercițiu practic — și cele mai multe conțin — rezervă-ți cîteva minute pentru a face exercițiul. Îți va fi de folos să repeți exercițiul de-a lungul zilei, dacă dorești să duci întreaga experiență pînă la capăt.

Recitește fiecare lecție de cîte ori vrei, o dată sau de mai multe ori; trăiește o zi sau o săptămînă prin prisma acelei lecții. Nu există un program fix pentru acest proces. Te previn doar că trebuie să trăiești fiecare lecție cel puțin o zi și că nu este nevoie să te grăbești să absorbi prea mult odată.

CEI ȘAPTE PAȘI AI ALCHIMIEI

Partea a treia a acestei cărți tratează despre stadiile transformării, pe care discipolul le parcurge sub îndrumarea magului. Eu le numesc cei șapte pași ai alchimiei, care încep de la naștere și duc în cele din urmă la transformarea totală. Alchimia este știința transformării lucrurilor în aur, în această substanță perfectă, incoruptibilă. În gîndirea oamenilor, aurul este un simbol pentru spiritul pur. Spunem că cei șapte pași au fost parcurși atunci cînd o persoană a trecut dincolo de limitări, a aruncat toată teama și a descoperit spiritul pur în interiorul său.

Nu există călătorie mai minunată. Pe vremea regelui Arthur, această călătorie ar fi fost numită aventură cavalerească; țelul suprem al unei astfel de aventuri a fost dintotdeauna Sfîntul Graal, care este în mintea oamenilor cel mai puternic simbol pentru spiritul pur. Așa că pentru mine alchimia și Graalul sînt unul și același lucru. În amîndouă cazurile, este vorba despre o căutare profundă a aspectului etern al vieții, ce aduce fiecăruia lucrurile la care visează — iubire pură, bucurie pură, împlinire pură în spirit.

Este indiferent dacă mai întîi citești partea a doua sau partea a treia a cărții. Fiecare are propriul ei stil și o abordare proprie, dar amîndouă provin din lumea magului. Merlin trăiește în amîndouă, iar scopul său este mereu același — a ne învăța pe fiecare dintre noi cum să atingem perfecțiunea, pe care și trupul ar trebui să o moștenească.

În ultimă instanță, această carte vorbește despre o aventură ce te va purta de la o viață dominată de ego și de zbaterile lui către o nouă viață, dominată de miracole. Nu există doi oameni care să învețe în același ritm, dar foamea de miracol este atît de puternică în fiecare, încît mi-aș dori să-ți fiu ală-

turi în ziua în care cunoașterea magului va începe cu adevărat să răsară în tine — și, odată cu ea, noua ta viață. Dezvăluirea pînă la capăt a întregului tău potențial spiritual este ceea ce te așteaptă — nimic mai puțin.

Notă: Fiind un profet, magul nu are gen, și doar stîngăcia limbii îl face pe Merlin să fie un „el" (așa cum se întîmplă și cu *Dumnezeu, prooroc, profet* și cu multe alte cuvinte, ce depășesc cu mult distincția masculin-feminin). *Magiciană* este un cuvînt stîngaci, așa că vă rog să luați aminte că *mag* se aplică tot atît de bine femeilor ca și bărbaților. Putem spune chiar că întoarcerea artei magiei a fost întîmpinată de către femeile din societatea noastră mai repede decît de oricine altcineva.

PARTEA A II-A

Calea magului

— Există o învățătură numită calea magului, spuse Merlin. Ai auzit de ea?

Arthur, băiat fiind, se căznea să facă focul și nu se descurca prea bine. A face focul în diminețile umede de la începutul primăverii din West Country rareori este o treabă ușoară.

— Nu, n-am auzit niciodată de ea, spuse Arthur, după o clipă de gîndire. Magi? Adică vrei să spui că ei fac lucrurile în alt fel?

— Nu, le fac așa cum le facem și noi, răspunse Merlin.

Apoi, pocnind din degete, aprinse grămada udă de cărbuni, pe care-o adunase Arthur, pentru că devenise cam nerăbdător după încercările stîngace de a face focul ale băiatului. Imediat țîșni o flacără. După aceea, Merlin își desfăcu mîinile și făcu să apară ceva de mîncare din văzduh — doi cartofi roșietici și o grămăjoară de ciuperci de pădure.

— Înfige-le în frigare și frige-le, dacă vrei, spuse el.

Arthur dădu din cap în semn că e de la sine înțeles. Avea cam 10 ani. Singurul om pe care-l cunoscuse vreodată era Merlin. Erau împreună de mai multă vreme decît își putea el aminti. Trebuie să fi avut o mamă, dar chipul ei nu se găsea printre amintirile lui, nici măcar ca o imagine încețoșată.

Bătrînul, cu barba lui albă fluturînd, își ceruse dreptul la copilul de viță regească doar la cîteva ore după ce acesta se născuse.

— Sînt ultimul care mai urmează calea magului, spuse Merlin. Și s-ar putea ca tu să fii ultimul care o învață.

Așezînd frigăruile pe foc, Arthur privi peste umăr. Acum era nedumerit. Să fie Merlin un mag? Nu i se păruse niciodata-

tă că ar fi așa ceva. Ei doi trăiseră singuri în peștera de cleștar din pădure. Strălucirea peșterii le dădea lumină. Arthur învățase să înoate transformîndu-se în pește. Cînd dorea să mănînce, mîncarea apărea de la sine sau i-o dădea Merlin. Oare nu așa se întîmpla pentru oricine altcineva?

— Vreau să știi că o să pleci de aici în curînd, continuă Merlin. Fii atent să nu-ți cadă cartoful în cenușă!

Bineînțeles că băiatul deja îl scăpase. Pentru că Merlin trăia invers în timp, atenționările lui veneau inevitabil prea tîrziu, după ce unele dezastre minore deja se produseseră.

Arthur curăță de cenușă coaja cartofului și îl puse înapoi în frigarea făcută din lemn verde de tei.

— Nu-i nimic, spuse Merlin. Cartoful acela poți să-l iei tu.

— Ce vrei să spui cu plecarea? întrebă Arthur. El nu fusese decît de cîteva ori în satul din apropiere, atunci cînd Merlin voise să meargă la piață; și de fiecare dată magul avusese grijă să fie amîndoi deghizați în pelerine grele cu glugă. Totuși, băiatul fusese un observator atent și ceea ce văzuse la ceilalți oameni îi dăduse de gîndit.

Merlin aruncă o privire ciudată cu coada ochiului către discipolul său:

— Te trimit în mlaștină — sau, după cum o numesc muritorii, în lume. Te-am ținut departe de mlaștină în toți acești ani, învățîndu-te ceva ce nu vei uita.

Făcu o pauză, astfel încît cuvintele lui să fie mai bine auzite, apoi zise:

— Calea magului.

După ce rosti aceste vorbe, nici unul dintre ei nu mai scoase vreun cuvînt, după cum se întîmplă de multe ori între vechii tovarăși. Bătrînul și băiatul aproape că respirau amîndoi același aer, așa că Merlin trebuie să-și fi dat seama de neliniștea care dădea tîrcoale minții lui Arthur, ca o panteră în cușcă.

După ce mîncară, băiatul se duse să se spele în fîntîna de azur de la intrarea în peșteră. Cînd se întoarse, Merlin stătea la soare, pe stînca lui preferată (stătea *la soare* este mult spus — norii pufoși se depărtaseră doar cît să lase o rază de soare să străpungă coroanele copacilor și să se anine în părul alb al

magului). Primele cuvinte care ieşiră din gura băiatului au fost:

— Ce se va întîmpla cu tine?

— Cu mine? Nu te umfla în pene! O să mă descurc perfect fără ajutorul tău, mulţumesc.

Imediat ce sfîrşi replica nepoliticoasă, Merlin îşi dădu seama că rănise sentimentele băiatului. Dar magii nu prea sînt dispuşi să-şi ceară scuze. Un arc lung, arătos, făcut din lemn de frasin alb apăru pe pămînt, lîngă Arthur, care-l ridică ager şi începu să-i ciupească coarda. Pentru că între ei se stabilise un cod tacit, băiatul ştia că pentru bătrîn aceasta era o formă de a-şi cere scuze.

— Nu soarta mea mă îngrijorează, continuă Merlin, ci pierderea acestei cunoaşteri. Aşa cum am mai spus, tu s-ar putea să fii ultimul care învaţă calea magului.

— Atunci o să mă asigur că nu va fi pierdută, promise Arthur.

Merlin dădu din cap aprobator. Apoi, tot restul zilei şi multe zile după aceea nu mai vorbi despre calea magului. Într-o dimineaţă de iunie însă, cînd se trezi, Arthur îşi găsi patul lui din crengi de pin acoperit de zăpadă. Se ridică tremurînd şi-şi scutură învelitoarea din blană de cerb, stîrnind un nor de fulgi albi în aer.

— Credeam că faci acest lucru doar în decembrie, spuse el, dar Merlin nu-i răspunse. Stătea nemişcat în mijlocul cercului de zăpadă care acoperea locul. În faţa lui, se afla o stranie apariţie — o lespede mare de piatră, cu o sabie înfiptă în ea. În ciuda gerului, nici un fulg de zăpadă nu căzuse pe piatră, iar lama se înălţa curată în aer, un metru şi jumătate de oţel strălucitor de Damasc.

— Ce e asta? întrebă Arthur. Vederea acelei pietre îi dăduse fiori, deşi nu ştia din ce cauză.

— Nimic! răspunse Merlin. Îţi aminteşti de ea?

După o clipă, sabia înfiptă în piatră începu să dispară; după ce Arthur se spălă de dimineaţă, poiana lui Merlin era iarăşi caldă, toţi fulgii de zăpadă se topiseră de la soarele de vară, iar lespedea se năruise ca un vis. Băiatului aproape că îi dădură lacrimile, fiindcă ştiu că acesta fusese gestul de adio al lui Merlin sau gestul de adio şi de amintire.

Ce s-a întîmplat cu Arthur după ce a ieșit în lumea largă ține acum de legendă. În cele din urmă, s-a găsit pe sine într-o dimineață înzăpezită de Crăciun în Londra, în curtea catedralei, unde misterioasa sabie înfiptă-n piatră reapăruse în mod tainic. Spre uluirea mulțimii de oameni ce ieșiseră din biserică, el a scos sabia din stîncă și și-a cerut dreptul său de a fi rege. A luptat în lungi și mari războaie pentru a înfrînge cete de rivali la tron, apoi și-a stabilit reședința în Camelot. În toate zilele sale, a trăit secretele căii magului. A murit apoi și a intrat în istorie. Generațiilor următoare le-a rămas să se întrebe ce l-a învățat oare Merlin pe elevul său în acei ani trăiți în pădure, înainte ca băiatul Arthur să se fi îndreptat către sabia înfiptă-n piatră și să-și fi luat în stăpînire destinul, cu mîna pe mînerul ei încrustat cu diamante.

După ce Camelotul s-a prăbușit, lumea lui Arthur a fost și ea măturată. Țara a recăzut în vrajbă și ignoranță, iar Merlin s-a dovedit a fi fost ultimul dintre cei de rangul său, așa cum prezisese. După el, nu a mai apărut nici un mag în istoria Apusului.

Dar Merlin nu a crezut niciodată că întorsăturile istoriei ar avea vreo influență asupra căii magului. „Ceea ce știu eu este în aer", îi plăcea lui să spună. „Respiră și va fi acolo." Magii cunoșteau lucrurile eterne și, prin urmare, visteria științei lor trebuie să se afle în afara curgerii timpului. Drumul e deschis. El începe oriunde și nu merge spre un loc anume, însă ajunge într-un loc real. Toate acestea se deapănă pe măsură ce ascultăm cuvintele lui Merlin.

LECȚIA 1

În noi toți există un mag. El vede și știe totul.

Magul este dincolo de contrarii precum lumina și întunericul, binele și răul, plăcerea și durerea.

Tot ceea ce vede magul își are rădăcinile în lumea nevăzută.

Natura reflectă dispoziția magului.

Trupul și mintea pot adormi, dar magul este mereu treaz.

Magul posedă secretul nemuririi.

— Uite! spuse Merlin într-o zi, împingîndu-i lui Arthur o strachină cu supă. Gustă!

Șovăitor, Arthur gustă. Era o delicioasă fiertură de vînat cu rădăcini de plante, amestecate tainic de Merlin atunci cînd Arthur fusese întors cu spatele. De fapt, supa era atît de bună, încît Arthur mai luă repede o lingură, înainte ca strachina să-i fie smulsă din mîini.

— Stai, mai vreau, molfăi el cu gura plină.

Merlin scutură din cap:

— Tot banchetul stă în prima lingură, zise el dojenitor.

La început, Arthur simți un fior de nemulțumire și de dezamăgire, dar apoi observă că se simțea la fel de satisfăcut ca și cum ar fi mîncat tot ce se afla în strachină.

Mai tîrziu, în timp ce Arthur moțăia sub un copac, Merlin se apropie pe nesimțite și îi puse o strachină mare cu supă alături. Îndepărtîndu-se, magul murmură:

— Ține minte ce-ți spun, oare cît de buni ar fi toți anii aceștia de învățătură magică, dacă nu ți-aș fi putut arăta totul încă din prima lecție?

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

E nevoie de toată viața pentru a învăța ce are magul să ne învețe, dar tot ce se va depăna de-a lungul anilor și deceniilor e conținut în prima lecție a lui Merlin. Aici, Merlin se prezintă pe sine. El descrie modul în care abordează viața, și anume modul de soluționare a celor mai profunde enigme ale morții și nemuririi. Și toate acestea se întîmplă într-un chip magic. Există un motiv pentru care Merlin nu apare de fapt într-o formă fizică. Pentru Merlin, formele sînt irelevante. El a văzut lumi venind și plecînd, a supraviețuit perindărilor eonilor, iar reacția lui la toate a fost una singură: el vede.

Magii sînt clarvăzători. Ce văd ei? Realitatea ca întreg, nu împărțită.

— Ai fost dintotdeauna mag? a întrebat odată Arthur.

— Cum să fi fost? a răspuns Merlin. Odată, mă plimbam pe aici, cum faci și tu, și privind la un om, nu am văzut decît o alcătuire de carne și oase. Dar după o vreme, am observat că oamenii trăiesc în case, care sînt prelungiri ale trupului — oamenii nefericiți, cu emoții mizere trăiesc în case mizere; oamenii fericiți și mulțumiți trăiesc în case curate. A fost o simplă observație, dar după o vreme, m-am gîndit: cînd văd casa cuiva, de fapt văd ceva din acea persoană.

Atunci viziunea mea s-a lărgit. Cînd văd o persoană nu mă pot stăpîni să nu-i văd familia și prietenii. Acestea sînt prelungiri ale persoanei, care-mi spun multe despre ceea ce este ea în realitate. Iar viziunea mea s-a tot lărgit. Am început să văd dincolo de aparențele fizice. Am văzut emoții, pofte, temeri, dorințe și visuri. Fără îndoială că și acestea fac parte din persoana aceea, dacă ai ochi să vezi.

Am început să observ energia pe care fiecare persoană o emană. În acest timp, alcătuirea de carne și oase a devenit aproape insignifiantă și curînd am văzut lumi înlăuntrul lumilor, în orice om pe care îl întîlneam. Apoi mi-am dat seama

că în orice făptură vie se află întreg universul, doar că poartă măști diferite.

— Așa să fie oare? a întrebat Arthur.

— Va veni ziua cînd îți vei da seama că întreg universul poate fi găsit în interiorul tău, iar atunci vei fi și tu mag. Cînd ești mag, nu tu trăiești în lume, ci lumea trăiește în interiorul tău.

Veac după veac, magul a fost căutat în locurile în care trăia — în pădurile întunecate, în peșteri, turnuri sau temple. Magul a fost cunoscut sub diferite nume — filozof, mag, clarvăzător, șaman, guru. „Spune-ne din ce cauză suferim. Spune-ne de ce îmbătrînim și murim. Spune-ne de ce sîntem prea slabi pentru a ne face viața mai bună." Doar în fața unui mag își puteau descărca muritorii povara unor întrebări atît de grele.

După ce au ascultat cu atenție, toți magii, maeștrii și guru au spus același lucru. „Eu pot să găsesc soluția întregii ignoranțe și dureri dacă înțelegeți un singur lucru. Eu sînt înlăuntrul vostru. Această persoană distinctă cu care păreți a vorbi nu este separată de voi. Noi sîntem una, iar acolo unde noi sîntem unul și același lucru, nici una dintre problemele voastre nu există."

Cînd Arthur s-a plîns odată că Merlin îl ține în pădure și nu-l lasă să arunce decît priviri fugare asupra lumii, Merlin a mormăit:

— Lumea? Cum crezi tu că trăiesc acei oameni pe care i-ai văzut în sat? Pe ei îi preocupă plăcerea și durerea, pe una căutînd-o, pe cealaltă încercînd cu disperare să o evite. Își irosesc viața ducînd grija morții. Bogăția și sărăcia îi obsedează și le alimentează cele mai adînci temeri.

Din fericire, magul dinlăuntru nu are parte de nici unul dintre aceste lucruri. Deoarece vede adevărul, nu poate vedea neadevărul, iar jocul contrariilor — plăcere și durere, bogăție și sărăcie, bine și rău — pare real doar pînă cînd înveți să vezi din perspectiva mai largă a magului. Nu e vorba însă cîtuși de puțin despre negarea dramei de zi cu zi pe care o trăiesc oamenii obișnuiți. Spectacolul exterior al vieții *reprezintă* viața atunci cînd crezi doar în ceea ce spun simțurile, în ceea ce vezi și în ceea ce simți.

Muritorii se adresează magilor pentru a găsi o soluție la această obsesie a aparențelor și la această tînjire după înțeles. Trebuie să existe ceva mai mult decît faptul că trăim, gîndesc murïtorii, însă muritori fiind, nu știu exact ce ar putea fi acel ceva.

— Petrece-ți timpul meditînd nu la *ceea ce* vezi, l-a sfătuit Merlin pe Arthur, ci la *motivul pentru care* vezi acel ceva.

Prima lecție ajunge astfel la acest lucru: privește dincolo de sinele tău limitat pentru a vedea sinele tău nelimitat. Pătrunde dincolo de masca ta de muritor și descoperă magul. El se află înlăuntrul tău și numai acolo. Odată ce-l vei găsi, vei fi și tu un clarvăzător. Dar ceea ce poți vedea apare cînd îi vine vremea, pas cu pas. Înainte de a vedea, apare sentimentul că în viață există ceva mai mult decît ceea ce trăiești. Este ca o voce slabă care șoptește: „Găsește-mă." Vocea care cheamă este lipsită de emoție, plină de pace, mulțumită cu sine — și ocolită. Este vocea magului, dar este de asemenea și vocea ta.

APLICAREA LECȚIEI

Spusele lui Merlin funcționează într-un mod subtil, precum apa ce se infiltrează adînc în sol. Apa care astăzi țîșnește din pămînt a fost ploaia ce a căzut acum mii, poate milioane de ani. Nimeni nu știe prea multe despre viața acestei ape ascunse — unde se duce, ce se întîmplă cu ea în timp ce curge printre pietrele adînc ascunse. Dar într-o zi, eliberată de forța gravitației, se ridică din întuneric și țîșnește în mod uimitor, absolut pură și proaspătă.

Așa se întîmplă și cu Merlin. Dacă stai în liniște și asculți vreme de cîteva minute, cuvintele vor începe să te pătrundă. Lasă să se întîmple acest lucru, iar apoi lasă înțelepciunea să-și facă treaba. Nu aștepta și nu anticipa vreun rezultat; dar fii atent la tot ceea ce se întîmplă. Tot ce se întîmplă este bun.

Această primă lecție este despre descoperirea magului și vorbește despre punctul său de vedere, care este foarte diferit de punctul de vedere adoptat de minte — sau de partea emoțională. Prin emoții, simți și reacționezi. Ele sînt imediate, la fel ca brațele contractile ale unei anemone de mare, ce

răspund instantaneu la senzații. Durerea cauzează contracții emoționale; plăcerea te face să te destinzi și să te simți eliberat.

Mintea, pe de altă parte, nu funcționează cu repeziciune. Ea are un vast depozit cu amintiri și îl trece în revistă permanent. Compară ceea ce este nou cu ceea ce este vechi și ajunge la o concluzie: acest lucru e bun, acesta este rău, acest lucru merită repetat, acesta nu. Astfel, emoțiile răspund imediat la orice situație, ca un copil ce zîmbește sau plînge instantaneu. Mintea consultă registrul de amintiri și are o reacție întîrziată.

Magul nu are astfel de reacții, imediate sau întîrziate — Merlin este pur și simplu. El vede lumea și o lasă să fie așa cum este. Totuși, acesta nu este un act pasiv. În lumea magului, totul se bizuie pe ideea următoare: „Toate acestea sînt eu însumi." Prin urmare, acceptînd lumea așa cum este, magul vede totul în lumina acceptării de sine, care este lumina iubirii.

Pare straniu că definiția pe care magul o dă iubirii este învăluită în tăcere. Din perspectiva emoțiilor, iubirea este impulsul de a simți, o atracție foarte activă față de unii stimuli copleșitori. Mintea are propriile ei căi, dar acestea nu sînt prea diferite între ele: mintea iubește orice repetă o experiență plăcută din trecut. „Iubesc aceasta" înseamnă în mod fundamental: „Iubesc să repet ceea ce am simțit că era atît de bun înainte." Atît mintea, cît și emoțiile sînt selective. A selecta și a alege nu sînt lucruri rele în sine, dar necesită efort. Deși am fost învățați că efortul este bun și că nimic nu poate fi dobîndit fără muncă, lucrurile nu stau așa. Faptul de a fi nu se dobîndește prin efort; iubirea nu se dobîndește prin efort.

La un nivel mai subtil, a selecta și a alege implică și faptul de a respinge. Mintea se concentrează asupra unui singur lucru odată. Înainte de a putea spune „iubesc asta" va trebui să respingem toate celelalte alegeri pe care le-am putea face. Lucrurile pe care le respingem tind să fie colorate de teamă. Mintea și partea emoțională nu tratează ca neutre durerea și suferința; se tem de ele și le resping. Acest obicei de a selecta și de a alege consumă multă energie, deoarece mintea ta este permanent vigilentă, permanent la pîndă pentru a se asigura că rănirea, dezamăgirea, singurătatea și multe alte experiențe dureroase nu se vor repeta. Ce loc să mai rămînă pentru liniște?

Fără liniște, nu este loc pentru mag. Fără liniște, nu poate exista o apreciere adevărată a vieții, care este la fel de delicată în construcția sa interioară ca un boboc de trandafir. Cînd muritorii vin să ceară sfat de la magi, o fac pentru că au observat că magii nu trăiesc cu teamă. Magul acceptă și chiar îmbrățișează orice i se întîmplă. „Cum de poți dobîndi o astfel de pace a minții?", întreabă muritorii. Iar răspunsul magului este: „Privește în interiorul tău, unde nu există decît liniște."

Prin urmare, primul pas în lumea lui Merlin este acela de a-ți da seama de faptul că el există — este de ajuns. Gîndindu-te la această lecție, mintea s-ar putea răzvrăti, spunînd „nu" ideii că există și un alt punct de vedere valabil în afară de al ei. Emoțiile ar putea să o însoțească și ele în acest val de neîncredere, anxietate, plictiseală, scepticism, dispreț — și de orice altceva ar putea apărea. Nu te opune acestor sentimente. Ele sînt simple căi vechi, obișnuite cu alegerea și selecția. Mintea își dă importanță cînd respinge ceva. Timp de mulți ani te-a servit cu credință, ținînd lucrurile neplăcute la distanță. Problema este dacă această tactică a minții funcționează. Mintea poate reuși să te facă inteligent, dar e slab înzestrată pentru a te face fericit, împlinit și pentru a te aduce la pacea cu tine însuți.

Merlin nu se ceartă cu mintea. Toate dezbaterile sînt generate de gîndire, iar magul nu gîndește. El vede. Și aceasta este cheia miraculosului, pentru că orice vei vedea în lumea ta interioară vei aduce la existență în lumea din afară. Trăiește cu această primă lecție, lasă apa înțelepciunii să se infiltreze în pasajele secrete din interiorul ființei tale și observă. Magul este în interiorul tău și nu dorește decît un singur lucru: să se nască.

LECȚIA 2

Întoarcerea magicului nu poate avea loc decît odată cu întoarcerea inocenței.

Esența magului este transformarea.

În fiecare dimineață, tînărul Arthur mergea să se spele la un lac din pădure. Fiind un băiat ca toți băieții, nu era prea nerăbdător să îndeplinească această sarcină. Deseori, se lăsa distrat de gureșele rîndunele roșii, de coțofene sau de oricare alt lucru ce putea fi mai interesant decît apa și săpunul.

Pe Merlin nu-l supăra prea tare murdăria ce se adunase în mod vizibil pe toată fața băiatului, pe gît și peste tot. Dar sosi și ziua cînd izbucni:

— Pot să plantez fasole pe după urechile tale! Nu contează că petreci doar o clipă la lac, dar baremi fă ceva acolo.

Arthur a clătinat din cap:

— Mi-a fost frică să-ți mărturisesc, Merlin, dar cînd mă aplec deasupra apei nu mă pot vedea reflectat în ea. Nu pot să văd unde să mă spăl și nici măcar cum arăt.

Băiatul rămase uluit cînd, privind spre Merlin, văzu că acesta nu mai putea de bucurie.

— Iată, spuse el, trîntindu-i în palmă drept răsplată un smarald mare. (Mai tîrziu, Arthur l-a folosit ca să sară peste apă.) Am crezut că nesupunerea ta era semnul unei pierderi a inocenței, dar văd că m-am înșelat. Întrucît nu te reflecți, înseamnă că nu ai ajuns la o imagine de sine. Cînd nu ești distras de imaginea de sine nu poți fi decît într-o stare de inocență.

TÂLMĂCIREA LECȚIEI

Inocența este starea noastră naturală, pînă cînd ea este acoperită. Imaginea de sine este ceea ce o acoperă. Cînd ne privim pe noi înșine, chiar și atunci cînd încercăm să fim cu totul onești, vedem o imagine construită de-a lungul multor ani, în straturi ce sînt îmbinate laolaltă într-un mod foarte complex. Liniile și ridurile ce apar pe fața cuiva spun povestea trecutelor fericiri și tristeți, a triumfurilor și a înfrîngerilor, a idealurilor și a experiențelor de care a avut parte. Este aproape imposibil să vezi altceva.

Magul se vede pe sine pretutindeni unde caută, pentru că ochii săi sînt inocenți. Nu sînt umbriți de judecăți, de etichete și de definiții. Magul știe că are un ego și o imagine de sine, însă nu se lasă distras de astfel de lucruri. El le vede proiectate pe fundalul totalității, al întregului context al vieții.

Ego-ul este „Eu"; este punctul tău de vedere singular. În starea de inocență, acest punct de vedere este pur ca o lentilă clară. Dar fără inocență, ego-ul vede extrem de distorsionat. Dacă te gîndești că știi ceva — inclusiv despre tine — de fapt, nu vezi altceva decît propriile judecăți și etichete. Cele mai simple cuvinte pe care le folosim pentru a ne descrie unul pe celălalt — precum *prieten, familie, străin* — sînt împovărate de judecăți. Prăpastia enormă ce se cască între înțelesul cuvintelor *prieten* și *străin*, de pildă, este plină de interpretări. Prietenul este tratat într-un fel, inamicul în alt fel. Chiar dacă nu aducem aceste judecăți la suprafață, ele ne umbresc vederea precum praful ce întunecă lentilele.

Pentru că nu are etichete pentru lucruri, magul le vede ca fiind mereu proaspete. Pentru el nu există praf pe lentile, așa că lumea sclipește de noutăți. Același cîntec vag se aude în toate: „Privește-te pe tine însuți." Dumnezeu poate fi definit ca acel cineva care, uitîndu-se împrejur, se vede doar pe El Însuși — sau pe Ea Însăși — în toate direcțiile; pentru că sîntem creați după imaginea Lui/Ei, lumea noastră este de asemenea o lentilă.

Muritorii găsesc că punctul de vedere al magului este foarte straniu, pentru că interesul lor este atras într-o direcție complet diferită. Ei privesc în afară fascinați de lucruri, rîvnind să pună un nume oricărui lucru pe care îl văd și apoi să-l

folosească. Pentru ei, toate păsările și animalele trebuie să poarte un nume. Plantele trebuie crescute pentru a fi mîncate sau pentru propria plăcere. Pămîntul există pentru a fi explorat și cucerit.

Merlin nu arată aproape nici un interes față de aceste chestiuni. Deseori, magii nu știu numele celor mai comune lucruri, precum acela al stejarilor, al cerbilor lopătari sau al constelațiilor. Totuși, magul poate privi la un stejar noduros, la ciuta ce paște sau la cerul nopții și în fiecare moment al contemplației sale va fi absorbit cu totul.

Muritorii vor să împărtășească această atenție fascinată. Întrebat fiind despre secretul acestui fel de a vedea lumea mereu proaspătă cu ochii încîntați, Merlin a spus:

— Îți lipsește inocența. Dacă pui o etichetă pe un lucru, nu vei mai vedea acel lucru, ci eticheta pe care i-ai pus-o.

E destul de ușor să dăm exemple. Dacă doi cavaleri străini unul de altul se întîlnesc în pădure, imediat vor căuta din ochi emblema sau blazonul care să le spună dacă celălalt le e prieten sau dușman. Imediat ce acest semn a fost zărit, cavalerii pot trece la acțiune — dar numai atunci. Dacă e un prieten, poate că va fi îmbrățișat, i se va ura bun-venit la ospăț, va fi invitat să spună povești. Cu dușmanul trebuie să lupți.

Despre această obsesie de a eticheta lucrurile Merlin spunea că este activitatea minții pure și simple. Mintea nu poate reacționa în lipsa etichetelor. Cărăm în capetele noastre milioane de etichete, iar mințile noastre pot trece printre aceste etichete cu viteza luminii. Viteza minții este năucitoare, dar ea nu ne salvează de la pierderea prospețimii. La orice te-ai gîndi, deja ai avut experiența acelui lucru și te vei plictisi de orice vei fi experimentat.

— Vă mirați că nu vă puteți uita la un stejar, la un cerb sau la o stea mai mult de un minut? întrebă Merlin. Eu pot auzi mințile voastre plîngîndu-se: „Iar acel lucru vechi?" Și astfel vă depărtați în goană nebună, căutînd ceva nou.

— Nu văd de ce ar fi o problemă aici, spuse un sătean tînăr. Lumea este mare, iar natura este plină de aspecte fascinante și transformări.

— Este destul de adevărat, recunoscu Merlin, dar conform argumentului tău, nimic n-ar trebui să fie perimat și plictisi-

tor. Infinitatea lucrurilor *de afară* nu poate fi negată. Dar plictiseala este ceva de care muritorii se plîng mereu, nu-i așa?

Tînărul dădu aprobator din cap.

— Totuși, ai rostit cuvîntul corect, continuă Merlin. *Transformare*. Numai că sinele tău este cel ce trebuie să se transforme permanent. Nu poți aduce același vechi sine în fața lumii și să te aștepți ca lumea să fie nouă pentru tine.

Magul nu vede un lucru de două ori în același fel. Stînd în pădure cu ochii ațintiți, el nu este atît de absorbit de vederea cerbului pe cît este de fascinat de unele noi fațete ale ființei sale: blîndețe, grație, modestie sau delicatețe. Cînd ochiul e proaspăt, oricine poate vedea aceste calități. Ele se desfac precum petalele unui trandafir. Trebuie să fii răbdător și ele vor merita așteptarea ta. Propria ta inocență este singura floare care există. Ea nu se ofilește niciodată, iar datorită acestui fapt nici lumea nu se ofilește vreodată.

APLICAREA LECȚIEI

După ce ai citit această lecție, oprește-te preț de o clipă pentru a încerca să regăsești o urmă de inocență. Este mai ușor decît își pot imagina oamenii. Primul lucru pe care trebuie să-l știi este ce să *nu* faci. Nu judeca starea în care te afli acum. S-ar putea să fii absorbit sau deprimat. S-ar putea să ascunzi multă furie, frică sau vinovăție. Uită de acestea un moment, pentru că inocența, așa cum ne arată Merlin, este dincolo de minte.

Privește doar această listă de cuvinte:

Greu
Ușor
Negru
Alb
Soare
Lună

Luîndu-l pe fiecare la rînd, trăiește aceste calități. Nu contează dacă ești acel gen de persoană care face apel la imagini în loc de sentimente sau la concepte în loc de obiecte concrete. Orice abordare funcționează. Ai observat că minții îi este

imposibil să evite unele senzații cum ar fi cele de greutate, ușurime, negru, alb ș.a.m.d.? De fapt, nici nu poți citi cuvintele fără să faci apel măcar la o vagă senzație a calităților respective.

E nevoie de participarea ta pentru ca aceste calități să existe. Dacă participarea ta e inocentă, atunci ele vor exista într-un mod nou, proaspăt. Așa vede pictorul. El se uită la un coș cu fructe, la o barcă, la un nor, dar în loc să fie un receptor pasiv al acestora, el le creează prin intermediul vederii. Le imprimă cu spiritul său.

Și așa facem toți, chiar prin simplul fapt de a vedea un lucru obișnuit. Această experiență demonstrează faptul că inocența nu poate fi pierdută, ci doar acoperită. Secretul faptului de a privi lucrurile cu inocență este acela de a vedea totul dintr-o perspectivă nouă, *care nu e condiționată de ceea ce ne așteptăm să vedem.*

— Dacă ai putea vedea cu adevărat pomul de acolo, a spus Merlin, ai fi atît de uluit, încît ai cădea din picioare.

— Oare? Dar de ce? a întrebat Arthur. E doar un pom.

— Nu, a spus Merlin. Este un pom doar în mintea ta. Pentru o altă minte el este expresia unui spirit și a unei frumuseți infinite. În mintea lui Dumnezeu el este un copil drag, mai îndrăgit decît ți-ai putea imagina.

Atîta vreme cît mintea poate înregistra culoarea, greutatea, densitatea și orice simțire a lumii, ea *se percepe pe sine*. Cuvîntul *greu* sau *alb* îți dă o senzație interioară ce-ți aparține doar ție. Faptul de a fi greu sau faptul de a fi alb nu există „în afară" în absența percepției tale; nici o priveliște, sunet, atingere, gust sau miros nu există altfel decît ca o scurtă licărire a conștiinței tale. Trimite o cameră de luat vederi pe Lună, care să înregistreze toate craterele și văile și adu filmul înapoi pe Pămînt. Dacă nu există nici un om care să vadă imaginile, atunci nu există nici o imagine, ci doar substanțe chimice care au reacționat la o aranjare de moment a fotonilor. Filmul este la fel de mort ca și Luna însăși. Merlin ar spune că dacă nimeni nu se uită la Lună, nici Luna nu există.

Prin urmare, este extrem de important să privești lumea cu inocență, deoarece acesta este singurul fel în care lumea prinde viață. Ochiul tău este cel ce dă viață la tot ceea ce vede.

În spatele fiecărei molecule din existență trebuie să se afle conștientizare și inteligență; altfel, universul ar fi un vîrtej aleator de gaze inerte și stele moarte, un loc pustiu, chinuit de dorința de a primi sămînța nașterii. Fără inteligență, nu există viață, ci doar activitate. Orice privire aruncată afară face să rodească semințele vieții în creație. De aceea Merlin își îndeplinește misiunea de a privi stejarii, cerbii și stelele în mod foarte serios. El nu vrea ca acestea să moară; el iubește viața.

Lecția conchide: „Privește cu inocență și vei da viață." Acesta este crezul magic după care trăiește Merlin. Muritorii găsesc că e greu să priceapă un lucru atît de simplu, pentru că acesta merge contra celei mai profunde prejudecăți a lor, conform căreia: „Lumea este mai întîi, iar eu mai apoi." Dar nici noi înșine nu am fi vii dacă nu ar exista o Ființă inocentă care să ne fi privit la început. Acesta a fost actul care a sădit sămînța întregului univers, iar acest act a fost unul de iubire. Vei cunoaște din nou inocența cînd vei putea vedea iubirea ce respiră în fiecare părticică de creație.

LECȚIA 3

Magul privește lumea în continua ei mișcare, dar sufletul său sălășluiește în ținuturile luminii.

Decorul se schimbă, însă clarvăzătorul rămîne la fel.

Trupul tău este doar locul pe care amintirile tale îl numesc acasă.

Merlin prefera să evite privirea muritorilor, dar pe la sfîrșitul verii putea fi văzut stînd într-un picior la marginea cîte unui cîmp. Țăranii curioși se apropiau de el, dar Merlin stătea ca o statuie, fără a scoate vreun sunet și fără a fi conștient de prezența lor.

În astfel de ocazii, Arthur se gîndea că maestrul lui arăta ca un cocor bătrîn stînd în echilibru pentru a prinde pești în lac. Într-o zi, după ce Merlin și-a fixat privirea asupra unui punct timp de cîteva ore, băiatul nu s-a putut abține să nu-l întrebe la ce se uită.

— Nu pot să-ți spun exact, răspunse Merlin. Am zărit o libelulă și am vrut să mă uit la ea mai atent. Mi-a trecut prin fața ochilor ca un vis fugar și după o clipă am uitat dacă eu am visat libelula sau ea m-a visat pe mine.

— Nu ți-e clar răspunsul? a întrebat Arthur.

Merlin i-a dat un bobîrnac în cap.

— Tu crezi că visul există aici, în interior. Dar eu mă aflu pretutindeni, așa că cine știe care parte din mine visează la cealaltă parte?

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

Magul dinlăuntrul fiecăruia dintre noi mai poate fi numit și martor. Rolul martorului nu este de a se amesteca în lumea schimbătoare, ci de a vedea și de a înțelege. Martorul nu se odihnește — el rămîne treaz chiar și atunci cînd visezi sau dormi fără vise. Prin urmare, el nu are nevoie să vadă prin ochii tăi, iar acest fapt pare magic. Ochiul nu este oare organul vederii?

Energia și informația sînt fundamentul a tot ce vedem, auzim sau atingem în lumea relativă — orice atom poate fi împărțit în aceste două elemente. Însă în starea lor primordială, cele două elemente sînt lipsite de formă. Un fascicul de energie poate fi purtat de un vîrtej haotic ca un fir de fum; informația poate fi divizată în mulțimi aleatorii de date. E nevoie de o altă forță pentru a organiza minunata ordine a vieții — aceasta este inteligența. Inteligența este liantul universului.

Pentru mag, ea nu este doar o noțiune teoretică, deoarece el poate vedea cu ochiul său interior că *el însuși este acea inteligență*. Muritorii sînt încurcați de o astfel de înțelegere a lucrurilor, pentru că ea nu se găsește în minte. Ei sînt obișnuiți să cunoască lucrurile, nu sînt obișnuiți cu *cunoașterea* însăși. „Cel mai inteligent muritor, a spus Merlin, nu este mai bun decît cel mai mare neghiob în clipa cînd amîndoi merg la culcare. Ei visează aceleași coșmaruri înfricoșătoare și se tem de moarte. Frica se naște odată cu ei și nu se pot bucura nici de cea mai mică plăcere fără a ști că ea se va ofili."

Cunoașterea magului rămîne prezentă chiar și în somn. Conștientizarea permanentă, atotcunoașterea, inteligența universală nu sînt pentru mag forțe creatoare aflate undeva departe. Ele trăiesc în tăcere în atom. Sînt ochiul din spatele ochiului, urechea din spatele urechii, mintea din spatele minții.

Așa că pentru mag nu este necesar să fie treaz, cu ochii deschiși pentru a vedea. Vederea este cel mai profund simț, care funcționează și cînd visăm sau dormim, deoarece a vedea înseamnă a conștientiza inteligența universală. Cînd martorul este prezent întru totul, orice lucru este înțeles.

Cunoașterea magului este un fapt pur de cunoaștere, fără vreo legătură cu faptele exterioare. Este apa vieții, băută di-

rect de la sursă. Nu contează ce fel de schimbări iau cu asalt universul, deoarece pentru mag faptul pur de a cunoaște nu se poate schimba — decorurile vin și se duc, clarvăzătorul rămîne același. Înainte de a întîlni magul dinlăuntrul nostru, cu toții ne bazăm pe simțurile și pe mintea noastră pentru a ști ceea ce știm. Avem parte de o cunoaștere învățată. Ea este depozitată în memorie și catalogată în funcție de ceea ce ne interesează; prin urmare, este o cunoaștere relativă. Cunoașterea magului este înnăscută.

Odată, Arthur s-a speriat de moarte cînd Merlin s-a apucat să fugă ca un nebun, agitînd un uriaș cuțit de măcelărie.

— Ce faci? l-a întrebat băiatul înfricoșat.

— Gîndesc, a răspuns Merlin. Nu așa gîndiți voi?

— Nu, a spus Arthur.

Merlin s-a oprit brusc:

— Ah! atunci trebuie să fie o greșeală. Impresia mea era că toți muritorii își folosesc simțurile ca pe niște cuțite, tăind și disecînd. Am vrut să văd cum e. Pot să spun că există multă violență ascunsă în ceea ce muritorii numesc raționalitate.

Mintea magului este ca o lentilă care lasă tot ce vede să treacă prin ea fără distorsiuni. Avantajul acestui mod de conștientizare este acela că unifică tot ce mintea rațională separă. Mintea rațională privește „în afară", la o lume de obiecte aflate în timp și spațiu, pe cînd magul vede totul ca făcînd parte din sine. În loc de „afară" și „înăuntru", există o singură curgere neîmpărțită.

De aceea pretindea Merlin că nu ar putea spune dacă el visează libelula sau libelula îl visează pe el. Doar atunci cînd sînt privite separat, așa cum le vede mintea, cele două lucruri sînt diferite. În ochiul magului, amîndouă sînt una.

APLICAREA LECȚIEI

Nu este ușor să explici ce înseamnă a fi martor. Într-o stare obișnuită de trezie, noi toți vedem obiecte, dar martorul vede *lumină*. El se vede pe sine ca pe o concentrare de lumină, un obiect ca oricare altul, și totul în contextul unui vast și mereu în schimbare ținut de lumină și nimic altceva.

Lumina este metafora pentru o stare mai înaltă a ființei. Cînd cineva are o experiență pe pragul dintre viață și moarte și spune: „Am mers spre o lumină", el vrea să spună că a experimentat un grad mai subtil al ființei lui. Lumina poate lua imaginea raiului sau a unei alte lumi, dar pentru mag lumea noastră obișnuită este de asemenea doar o imagine. Ea este tot o proiecție a conștiinței.

„Orice conștientizare este lumină, a spus Merlin, toată lumina este conștientizare." Granițele pe care le clădim pentru a despărți cerul de pămînt, mintea de materie, realul de ireal sînt simple convenții. Odată ce am clădit aceste granițe, nu le mai putem dărîma la fel de ușor.

Priviți această pagină cu atenție. O vedeți ca pe un obiect. Este solidă, pentru că este făcută din fibră de lemn transformată în hîrtie, și este abstractă prin aceea că ea cuprinde idei. Pagina este, așadar, un lucru din hîrtie, ceva din domeniul ideilor sau și una și alta. Observați cît de ușor o puteți vedea ca fiind și una și alta. Cu alte cuvinte, realitățile diferite pot coexista, dar fiecare își respectă propriul nivel de ființă. Un cuvînt este doar o pată de cerneală, dar este și cheia pentru o anumită idee.

Orice stare a ființei, de la cea mai subtilă și imaterială la cea mai grosieră și mai solidă, depinde de observator. Dacă dorim, putem dizolva pagina solidă pînă nu mai rămîne nimic, după cum urmează: o pagină este făcută din hîrtie, hîrtia e făcută din molecule, moleculele sînt făcute din atomi, atomii sînt concentrări de energie, iar concentrările de energie constau în 99,99999% spațiu gol. Pentru că și distanța dintre un atom și un altul este destul de mare — proporțională cu distanța dintre pămînt și soare —, poți să spui despre această pagină că este solidă doar dacă afirmi și despre spațiul dintre pămînt și soare că e solid.

Această experiență a transformării lucrurilor aparent solide în nimic poate fi inversată. Începînd de la spațiul „gol", poți construi concentrări de energie, atomi, molecule și așa mai departe pe lanțul creației, pînă cînd ajungi la orice obiect vrei, inclusiv la corpul tău. Mîna care întoarce această pagină este un nor de energie și singurul mod în care îți simți mîna sau singurul mod în care ea simte pagina este un act de con-

ştientizare. Alte concentrări de energie, cum ar fi radiaţiile ultraviolete ce te înconjoară, scapă cu totul observaţiei tale. Astfel, modificările lumii sînt dependente în întregime de puterea percepţiei. Tu ai fost creat ca un clarvăzător pentru ca lumea să existe ca un obiect care să fie văzut. Fără ochi, lumea ar fi invizibilă.

Acum, avînd această înţelegere, putem face un pas înainte. Orice există pe pămînt este hrănit de soare, care este doar o stea. Mîncarea pe care o mănînci a fost convertită din lumina stelelor şi atunci cînd o mănînci creezi un trup care are aceeaşi sursă. Cu alte cuvinte, a mînca este doar un act de încorporare a luminii stelelor în lumina stelelor. Această lumină, deşi presupune multe forme, este una singură, de la vîrtejurile de gaze şi quasari la trifoiul pe care-l rod iepurii. Nu are un loc anume al ei, ci este pretutindeni. Tu ai un loc în care te afli, dar acest lucru este adevărat doar pentru că, în chiar acest moment, eşti angajat în actul creator suprem de a preschimba universul luminii într-o singură concentrare, care este corpul şi mintea ta.

— Mi-ar plăcea să fac minuni, s-a rugat Arthur într-o zi.

— Această lume există datorită ţie, a răspuns Merlin. Nu este acest fapt o minune îndeajuns de mare?

Magul consideră absolut acest raţionament. Dacă vederea este cea care face lumea vizibilă, întreabă el, cine sau ce este creatorul vederii? Cine a văzut ochiul înainte ca ochiul să fi văzut ceva? Răspunsul este: conştiinţa. Clarvăzătorul din spatele ochiului este doar conştiinţa dînd naştere simţurilor noastre astfel încît ele să poată da naştere la tot ce ne înconjoară.

Acesta este misterul metafizic. În pîntecul mamei, embrionul se naşte ca o celulă unică fără simţuri, apoi evoluează într-o multitudine de celule care evoluează sub diferite aspecte, concentrînd diferite funcţii; în cele din urmă, aceste funcţii se manifestă prin organele de simţ — ochi, urechi, limbă, nas şi aşa mai departe. Ochiul nu arată deloc ca o ureche, dar faptul că ochiul şi urechea au forme diferite este înşelător. Toate simţurile noastre sînt conţinute sub forma unor informaţii codate în acea primă celulă fecundată.

Informația este doar conștientizare transpusă într-o formă care să poată fi depozitată — precum această carte. Dacă nu știi ce este o carte, ai putea spune că este o simplă colecție de semne într-o aranjare neobișnuită, cînd de fapt este vorba de un canal prin care o conștiință comunică cu alta.

Din perspectiva lui Merlin, întreaga lume era o cale prin care el putea să vorbească cu sine.

—Dacă uiți vreodată ceva, l-a sfătuit el pe Arthur, pădurea îți va reaminti acel lucru.

— Am uitat multe lucruri pe care pădurea nu mi le-a reamintit, a protestat băiatul.

— Nu e adevărat, a răspuns Merlin. Singurul lucru pe care-l poți uita ești tu însuți, iar acesta poate fi găsit sub fiece copac.

De ce există lumea? Pentru că o imensă conștiință a dorit să scrie codul vieții și să-i desfășoare firele peste pagina timpului. Nu este de mirare că magul nu poate spune unde i se termină trupul și unde începe lumea. Visezi această carte sau ea te visează pe tine?

LECȚIA 4

„Cine sînt eu?" este singura întrebare ce merită să fie pusă și singura la care răspunsul nu e niciodată găsit.

Ține de destinul tău să joci o infinitate de roluri, dar nici unul dintre ele nu ești tu însuți.

Spiritul n-are un loc al său, dar trăiește în umbra unei aparențe pe care o numim trup.

Magul nu crede că el este un eveniment local ce visează la lumea largă. Magul este lumea ce visează la evenimente locale.

Merlin dispăruse din lumea lui Arthur de mulți ani; apoi, într-o zi, a reapărut pe neașteptate, ieșind din pădure și îndreptîndu-se spre Camelot. Bucuros peste măsură să-și vadă maestrul, Regele Arthur a ordonat un banchet regal în cinstea lui. Dar Merlin era uluit și îl privea pe vechiul său discipol ca și cum nu l-ar mai fi văzut niciodată.

— Poate că te-aș putea întovărăși, dacă tu ești cel ce cred eu că ești, a spus Merlin. Dar spune-mi adevărul, cine ești tu?

Arthur era consternat, dar înainte de a putea protesta, Merlin s-a adresat întregii curți, spunînd cu voce tare:

— Am să dăruiesc această pungă cu pulbere de aur oricui poate să-mi spună cine este această persoană.

Și pe dată în mîinile sale a apărut o pungă plină cu pulbere de aur.

Nedumeriți și mîhniți, nici unul dintre Cavalerii Mesei Rotunde nu a ieșit în față. Atunci, un tînăr paj și-a luat inima în dinți și a zis:

— Cu toții știm că este regele.

Merlin a dat din cap dezaprobator și cu un semn l-a alungat pe dată din sală pe acest paj.

— Nici unul dintre voi nu știe cine este acesta? a repetat el.

— Este Arthur, s-a auzit o altă voce. Chiar și-un neghiob știe acest lucru.

Merlin a privit țintă spre locul de unde venea vocea — dintr-un colț, de la o servitoare bătrînă, și i-a făcut și ei semn să iasă din încăpere. Întreaga curte fremăta din pricina acestei încurcături, dar curînd provocarea magului s-a transformat într-un joc.

Au început să vină diferite răspunsuri: fiul lui Uther Pendragon; conducătorul Camelotului; suveranul Angliei.

Merlin nu a acceptat nici unul dintre ele, nici chiar pe cele mai ingenioase, precum fiul lui Adam, floarea Albionului, un bărbat între bărbați și așa mai departe. În cele din urmă, Guinevere se lăsă și ea atrasă în joc.

— Acesta este soțul meu prea iubit, murmură ea.

Merlin răspunse doar scuturîndu-și capul. Una după alta, fiecare persoană a fost alungată, pînă cînd în marea sală n-a mai rămas nimeni în afară de rege și mag.

— Merlin, ne-ai *gonit* pe toți, recunoscu Arthur. „Dar eu sînt sigur că știu cine sînt. Prin urmare, răspunsul meu este acesta: sînt vechiul tău prieten și discipol.

După o foarte scurtă ezitare, Merlin refuză și acest ultim răspuns, așa cum făcuse și cu celelalte, iar regele nu avu încotro și trebui să plece și el. Curiozitatea însă l-a condus spre o ușă deschisă, de unde putea să vadă înăuntrul marii săli. Spre surprinderea lui, l-a văzut pe Merlin îndreptîndu-se către o fereastră, deschizînd punga și golind pulberea de aur afară.

— De ce ai aruncat aurul acela de preț? strigă Arthur, fără să se poată abține.

Merlin îl privi țintă.

— A fost nevoie, răspunse el. Vîntul mi-a spus cine ești.

— Vîntul? Dar el n-a spus nimic!

— Exact.

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

Magii și cei de felul lor sînt deseori mulțumiți să rămînă fără nume și fără loc. Nu le place să stea nicăieri unde ar putea deveni prea familiari cu muritorii. „Oricine îmi spune pe nume este un străin", a spus Merlin. „Dacă îmi recunoașteți forța nu înseamnă că mă cunoașteți."

Magii se văd pe ei înșiși ca fiind cetățeni ai cosmosului. Prin urmare, orice loc în care s-ar putea găsi este irelevant.

În viața muritorilor, ceea ce ne limitează de la un capăt la altul sînt numele, etichetele și definițiile. A avea un nume este ceva folositor — poți ști astfel care certificat de naștere este al tău—, dar acest fapt se transformă curînd într-o limitare. Numele tău e o etichetă. El te definește ca fiind născut în cutare timp, în cutare loc, din cutare părinți. După cîțiva ani, numele tău te definește ca mergînd la cutare școală, iar mai apoi exercitînd cutare profesie. Cînd ajungi pe la 30 de ani, numele tău este încorsetat într-o cutie de cuvinte. Pereții cutiei ar putea arăta, de exemplu, astfel: „catolic, avocat, facultatea la Cornell, căsătorit, cu trei copii și ipotecă pe casă".

Aceste lucruri poate că nu sînt greșite, dar sînt înșelătoare. Ele prind în capcana condiționărilor un spirit necondiționat.

Multe dintre aceste limitări par să fie caracteristice pentru *tine*, cînd de fapt sînt caracteristice trupului tău — iar tu ești cu mult mai mult decît un trup. Magul are o relație particulară cu trupul său. El îl vede ca pe o fărîmă de conștiință care ia formă în lume, la fel cum și pietrele, copacii, munții, cuvintele, dorințele și visele devin și iau formă. Un mag nu este perturbat de faptul că dorința sau visul nu sînt materiale, în timp ce trupul este un lucru solid. Magilor le lipsește prejudecata comună, conform căreia „solid" este echivalent cu „real".

Magul nu crede despre sine că este un eveniment local ce visează la lumea largă. Magul este lumea ce visează la un eveniment local. Nu este constrîns de nici o graniță. Muritorii nu pot exista fără granițe. Trupurile lor definesc locul în care se află — fără trup, nimeni n-ar putea ști unde îi este casa, deoarece casa este locul unde trupul se duce pentru a găsi adăpost și odihnă.

Totuși, Merlin nu consideră despre sine că nu are casă. El spune: „Trupul este ca un cuib, unde gîndurile mele vin acasă, dar ele zboară încoace și încolo atît de repede, încît ai putea spune la fel de bine că trăiesc în aer." Presupunem că gîndurile trăiesc în interiorul minții noastre, dar nu putem dovedi acest lucru. Cine poate vedea un gînd înainte ca el să apară? Cine poate spune cum se va modifica un gînd?

Merlin nu poate înțelege de ce muritorii vor să se agațe de trupurile lor. „E îndeajuns de corect să spunem că această închegare de carne și oase sînt «eu», spunea el, însă numai dacă dealul acela, poiana aceea și castelul acela sînt de asemenea tot «eu»." În ochii lui Merlin, trupul unui muritor nu este altceva decît un cuier în care atîrnă credințe, temeri, prejudecăți și vise. Dacă atîrni prea multe haine pe un cuier, nu vei mai vedea deloc cuierul. Acesta este lucrul pe care muritorii l-au făcut cu trupurile lor, a spus Merlin. Este imposibil să vezi adevărul despre trupul omenesc — care este un rîu de conștiință curgînd prin timp — pentru că peste el s-a adunat prea multă greutate din trecut.

APLICAREA LECȚIEI

Pentru a experimenta această lecție trebuie să-ți uiți numele pentru o vreme. Să zicem că îți pui întrebarea: „Cine sînt eu?" A scăpa de nume și de formă înseamnă a descoperi ceea ce sîntem cu adevărat. Cea mai mare parte a timpului, ne vedem pe noi înșine prin intermediul acestor limitări. A juca un rol înseamnă o limitare, totuși orice persoană joacă tot timpul diferite roluri. Amintește-ți de vremea cînd erai copil și tot ce conta era mama. Ea nu părea să aibă alt mod de existență în afara aceluia de „mămică"; identitatea ei era fixată în mintea ta. Dar după ce ai crescut, ai văzut că ea juca și alte roluri, era soție, soră, fiică, femeie cu o carieră și așa mai departe. Copiilor le este dificil să accepte că mamele lor duc o viață ce nu este centrată în întregime asupra faptului de a fi mamă — e vorba de egoismul natural al tuturor copiilor mici. Dar, odată cu timpul, învățăm să intrăm în propriile noastre roluri, urmînd exemplul părinților noștri.

A juca mai multe roluri pare a fi o cale de a ne lărgi experiența. O persoană care ar fi doar mamă ar găsi că propria ei viață este sufocantă. A fi un om „complet" în societatea noastră înseamnă a purta cît mai multe pălării.

Dar magul nu vede situația în felul acesta. Pentru el, a fi complet înseamnă a fi liber de toate rolurile posibile. „Sînt un spirit liber redus la aparența acestui mic trup", ar spune Merlin. „Poți să-ți acoperi ochii pentru a nu vedea soarele, dar aceasta înseamnă oare că soarele nu va mai umple cerul cu lumină?"

A ieși din rol este o treabă spinoasă, însă nu poți intra în lumea magului dacă te definești prin rolurile pe care le joci. Deci, ce înseamnă experiența de a fi liber de orice rol? Este destul de simplu. Atunci cînd te trezești dimineața, înainte de a începe să te gîndești la ziua ce urmează, există un moment în care te simți treaz fără a avea în minte un gînd anume. Ești doar tu însuți, în stare de trezie. Această experiență a simplității se repetă uneori în timpul zilei, dar puțini o observă, deoarece sîntem obișnuiți să ne identificăm cu procesul gîndirii pe care îl desfășurăm de-a lungul întregii zile. În realitate însă *nu ești ceea ce gîndești*.

Poate că nu-ți va veni să crezi acest lucru, dar gîndurile din mintea ta nu-ți aparțin — ele aparțin numelui tău, rolurilor în care ai intrat. Dacă ești o femeie care se gîndește la copilul său — cum se descurcă la școală, ce să-i faci de mîncare la cină și așa mai departe, nu *tu* ai aceste gînduri. *Mama* le are. Dacă eu, în practica mea medicală, mă gîndesc la diagnostice, prescripții și așa mai departe, *doctorul* este cel ce are aceste gînduri. Bineînțeles că rolurile de mamă și de doctor sînt foarte folositoare, dar ele au un capăt și într-o zi fiecare dintre noi se va confrunta cu ghicitoarea: „Cine sînt eu?", care nu va primi niciodată un răspuns, oricît de bine ne-am juca rolurile.

Poți trece însă dincolo de roluri, într-o clipă, dacă vrei. Acum, cînd citești această pagină, îndreaptă-ți atenția către cel ce citește, sau atunci cînd asculți muzică, întoarce-te către cel ce ascultă. Sau dacă ți se întîmplă să vezi curcubeul, surprinde vederea celui ce privește. În toate aceste cazuri, vei simți imediat o stare de conștiință atentă, trează, neimplicată, tăcută și totuși foarte activă. Ce ai făcut de fapt? Ai întrerupt actul observării pentru a arunca o privire asupra observato-

rului. Acest truc îți dă o intuiție asupra absolutei certitudini a existenței tale, pentru că dincolo de orice observație, există un observator care nu se schimbă. Acest clarvăzător reprezintă factorul etern în orice experiență petrecută între marginile timpului, iar acest clarvăzător ești tu.

Absența timpului poate fi o perspectivă înfricoșătoare dacă te identifici foarte tare cu rolul pe care-l joci. Nenumărați oameni sînt devastați atunci cînd își pierd slujbele, cînd copiii cresc și pleacă de acasă, cînd partenerul lor de viață moare. Felul lor de a se simți „eu" este atît de strîns legat de numele lor, de etichete și de valori, încît n-au avut timp să descopere cine sînt în realitate.

A fi ființe umane întregi este ceea ce ne face să fim reali. Realitatea nu poate fi definită, ea poate fi doar trăită. Fii foarte atent la acele scurte momente din cursul zilei cînd experimentezi sinele tău fundamental, aflat în spatele respirației, al sentimentelor, al senzațiilor. Înainte de a sări din pat mîine dimineață, vezi dacă poți prinde acea trecătoare urmă a ființei pure și simple, înainte ca mintea să înceapă să trăncănească. Această stare liniștită, tăcută, fără nume este foarte plăcută. Ea nu poate fi atinsă prin gîndire, vorbire sau acțiune. Este precum castelul ale cărui ziduri nu vor fi escaladate vreodată de vreo armată și care apără tezaurul unde sînt depozitate adevăratele bogății ale vieții.

LECȚIA 5

Magii nu cred în moarte. În lumina conștiinței, totul este viață.

Nu există început și sfîrșit. Pentru mag, acestea sînt doar construcții mentale.

Pentru a fi în întregime viu, trebuie să mori față de trecut.

Moleculele se dizolvă și dispar, dar starea de a fi conștient supraviețuiește morții materiei.

Toate poveștile despre Merlin, chiar și cele mai confuze, dau ca sigur faptul că el trăia invers în timp. În vremea lui, acest lucru a cauzat multă consternare printre muritori. Bătrînul mag striga „Fii atent!" imediat *după ce* Arthur răsturna apa fierbinte pe el. Se ivea pe neașteptate la înmormîntări și apuca cadavrul de sub bărbie ca și cum ar fi fost un nou-născut. Și dacă aceste lucruri nu sînt îndeajuns de stranii, umbla vorba printre săteni că Merlin fusese văzut în cimitire, punînd cadouri de botez lîngă pietrele funerare.

— Poți să-mi explici de ce trăiești invers în timp? a întrebat odată băiatul Arthur.

— Pentru că așa fac toți magii, răspunse Merlin.

— Și de ce faceți așa?

— Pentru că am ales să facem așa. Sînt multe avantaje.

— Nu văd nici unul, a continuat Arthur, gîndindu-se la straniile obiceiuri ale lui Merlin, cum ar fi acela de a mînca micul dejun înainte de a merge la culcare.

— Iată, am să-ți arăt, a spus Merlin, ducîndu-l pe Arthur afară din peștera de cleștar.

Era o zi fierbinte de vară, soarele era chiar deasupra capului și trandafirii sălbatici erau culcați aproape la pămînt.

— Acum, spuse Merlin, dîndu-i băiatului o lopată, începe să sapi o groapă de aici pînă acolo și nu te opri pînă nu-ți spun eu.

Arthur se apucă de treabă, săpînd din toate puterile, dar după o oră era extenuat, iar Merlin nu îi spusese să se oprească.

— Nu ajunge? a întrebat.

Merlin privi groapa, care era cam de trei metri lungime și de vreo jumătate de metru adîncime.

— Ba e suficient, a spus el. Acum acoper-o la loc.

Chiar dacă era obișnuit să se supună, lui Arthur nu prea i-a plăcut această poruncă. Nădușind și stăpînindu-și supărarea, își continuă munca sub soarele dogoritor pînă cînd umplu la loc groapa.

— Acum vino și stai lîngă mine, a spus Merlin. Ce părere ai despre munca pe care ai făcut-o?

— A fost fără nici un rost, zise răstit Arthur.

— Exact! Și așa sînt cele mai multe dintre eforturile oamenilor. Dar faptul că ele nu-și află rostul este descoperit doar prea tîrziu, după ce munca a fost deja făcută. Dacă trăiești decalat în timp, vezi de la început că nu are rost să sapi groapa și nu te mai apuci de treabă.

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

Legendele despre regele Arthur, ce pretind că Merlin trăia invers în timp sînt doar o simplificare. Povestitorilor vechiului mit le place să trezească uimirea și orice cititor care nu a încercat să deslușească ce înseamnă a trăi invers în timp s-a minunat ce stranie creatură era Merlin. Ca urmare, mulți l-au considerat profet sau prezicător. Despre orice profet se poate spune că trăiește invers în timp, deoarece profeții par să aibă experiența a ceea ce nu s-a întîmplat încă.

Dar la nivelul profund al gîndirii medievale, a trăi invers în timp însemna a înfrînge ciclul natural al nașterii și al morții. Cineva care întinerește în fiece zi a scăpat de legea imuabilă ce face ca toate ființele vii să decadă și apoi să moară.

Ziua de naștere a magului s-ar părea că este ziua în care el dispare din lume, dacă presupunem că poate să moară.

Pentru a desluși acest paradox, trebuie să înțelegem timpul așa cum îl trăiește un mag.

— Voi, muritorii, vă luați numele acesta de la moarte, a spus Merlin în peștera de cleștar. V-ați numi nemuritori dacă ați crede în voi ca fiind creaturi ale vieți.

— Nu e cinstit, a protestat Arthur. Nu noi alegem moartea. Ea este cea care ne înjunghie.

— Nu, doar că v-ați obișnuit așa. Toți îmbătrîniți și muriți pentru că îi vedeți pe ceilalți îmbătrînind și murind. Renunțați la acest obicei perimat și nu veți mai fi prinși în această capcană a timpului.

— Să renunțăm la moarte? Cine n-ar face așa ceva? a vrut să știe Arthur.

— Pentru a începe, mergi înapoi la sursa obiceiului tău. Acolo vei descoperi o fărîmă de raționament fals, care te-a convins că înainte de toate ești un muritor. La rădăcina oricărei credințe false stă un raționament fals. Găsește apoi greșeala din logica ta și elimin-o. Este foarte simplu.

Arthur a trecut în legendă drept „cel ce a fost și va fi rege", ceea ce implică faptul că a scăpat de vraja morții. Ce a descoperit el? Care este raționamentul fals despre care magii consideră că se află în spatele faptului de a muri? Este vorba în special de identificarea noastră cu trupul. Trupurile oamenilor se nasc, îmbătrînesc și mor. Identificarea cu acest proces constituie un raționament fals, iar odată îmbrățișat, el ne conduce spre moarte. Cădem sub vraja morții și nu avem altceva de făcut decît să acceptăm moartea.

Pentru a rupe vraja e nevoie de deplasarea identității aflate între granițele timpului într-o identitate eternă. Prin urmare, magul pleacă în călătoria descoperirii adevărului despre timp — acesta este înțelesul adevărat din spatele poveștii cum că Merlin trăia timpul invers. El vrea să parcurgă timpul spre izvoare.

APLICAREA LECȚIEI

Pentru mag, experiența timpului este doar eternitate determinată cantitativ. „Noi toți sîntem înconjurați de etern", pretindea Merlin. „Întrebarea este ce te faci cu acest lucru?"

Tăierea eternității în bucăți mici creează timpul, și aceasta este încă tendința noastră. Pentru noi timpul curge într-un mod linear. Orologiile marchează secunde, minute și ore, înregistrînd lungul drum de la trecut la prezent și apoi la viitor. Concepția lineară despre timp a fost înlocuită de Einstein atunci cînd a descoperit că timpul e relativ, avînd capacitatea de a se accelera sau de a se încetini.

Pe lîngă faptul că semăna puțin la înfățișare cu Merlin, Einstein trebuie să fi pătruns în lumea magului pentru a veni de acolo cu această uluitoare concepție. Einstein spunea că putea *simți* teoria relativității cu mult înainte de a o fi putut demonstra matematic. Cu toții simțim timpul ca pe ceva relativ, fluid — orice experiență plăcută îl face să se accelereze, orice experiență dureroasă îl face să se încetinească. O zi în care ești îndrăgostit pare o secundă, o dimineață în scaunul dentistului pare o eternitate.

Dar această nouă percepție a timpului poate să ne facă să trecem peste moarte? Pentru mag, moartea este o simplă credință. Relativitatea ne permite să ne înfrîngem credința în timpul linear. Nu este greu să găsim alte exemple care să ne facă să credem în nemurire. De pildă, dacă privești universul ca pe un depozit de energie, atunci din punctul de vedere al energiei, nimic nu se pierde vreodată, pentru că energia nu poate fi distrusă. Ca energie, vei exista mereu.

— Dar eu nu vreau să fiu energie, a protestat Arthur atunci cînd a fost pus în fața acestei teorii.

— Aceasta este greșeala ta fatală, a subliniat Merlin. Deoarece te identifici cu acest trup, crezi că ai nevoie de o formă. Energia este lipsită de formă, așa că te gîndești că tu nu poți fi energie. Eu am vrut doar să arăt că energia nu poate fi născută; ea nu are început sau sfîrșit. Pînă cînd nu te oprești din a crede că ai un început nu vei găsi niciodată partea nemuri-

toare din tine, care trebuie să fie nenăscută ca să nu moară niciodată.

Văzînd fața posomorîtă a băiatului, Merlin spuse mult mai liniștitor:

— Eu nu îți fur trupul pentru a stabili că ești lipsit de formă. Trebuie doar să vezi ceea ce nu are formă în ceea ce are formă, astfel încît să poți afla nemurirea în trupul tău muritor.

Moleculele se formează și se dizolvă, se reîntorc în supa primordială a atomilor. Dar conștiința supraviețuiește morții moleculelor pe care le conduce. Ceea ce era odată un fascicul de energie într-o rază de soare se transformă în frunză, care cade și se preschimbă în pămînt. Această schimbare de stare trece peste multe granițe. O rază de soare este invizibilă, în timp ce frunzele și solul sînt vizibile. Frunza este vie și se dezvoltă, în timp ce raza de soare nu. Culorile luminii, ale frunzei și ale pămîntului sînt diferite și așa mai departe.

Dar toate aceste transformări există ca și construcții ale minții. Energia prezentă acum în raza de soare nu suferă nici o schimbare — este numai o parte a unui joc de fotoni și electroni, care se găsesc pretutindeni, fie că-i percepem ca pe ceva mort sau viu. Știința modernă ne-a condus deja mințile spre o nouă perspectivă valabilă; acum trebuie să învățăm să *o trăim*. Gînditori vizionari precum Einstein te pot ajuta să depășești barierele mentale; trebuie să spargem de asemenea barierele noastre emoționale și instinctuale.

Frica emoțională de moarte este o astfel de barieră. În felul în care vede magul lucrurile, întregul fenomen al morții este legat de frică, deși această frică este atît de profund înrădăcinată, încît efectele ei nu sînt imediat evidente.

Există un exercițiu simplu care îți va dezvălui acest lucru. Așază-te cu cîteva foi de hîrtie în fața ta. Alege o cameră liniștită, unde să nu existe lucruri care să-ți distragă atenția. Acum așază vîrful stiloului pe coala de hîrtie și promite că nu-l vei ridica timp de cinci minute. Începe să scrii propoziția „Îmi e frică de..." și termin-o cum vrei.

Nu ridica stiloul, scrie aceeași propoziție care începe cu „Mi-e frică de..." și iarăși sfîrșește-o cum îți trece prin minte. În timp ce faci acest lucru, respiră încet, măsurat, fără pauze

între inspirație și expirație. Aceasta se numește respirația circulară, în care inspirația și expirația sînt legate între ele. Din vremuri străvechi, modul acesta voluntar de a respira a fost considerat o cale de a traversa inhibițiile minții conștiente. Fără această tehnică, îți va fi mult mai greu să atingi nivelul inconștient al fricii.

Continuînd să respiri în felul acesta — inspirație și expirație fără pauză — completează propoziția: „Mi-e frică..." iarăși și iarăși, fără a ridica stiloul de pe hîrtie. Odată ce ai găsit libertatea de a așterne pe hîrtie cele mai ascunse frici ale tale, s-ar putea să-ți fie greu să te mai oprești.

Dacă faci acest exercițiu în mod liber, lăsînd gîndurile să se dezvolte singure, fără a încerca să le controlezi, vei descoperi multe asocieri stranii și neașteptate cu frica. Iar aceste temeri neașteptate vor aduce cu ele emoții — nu doar frică, ci și furie, suferință și o mare eliberare. Ar putea începe să curgă lacrimi nestăpînite.

Lasă totul să iasă la iveală, dar întoarce-te totdeauna la respirație și nu ridica stiloul de pe hîrtie pînă cînd nu termini.

Atenție însă: dacă începi să te simți prea inconfortabil, oprește-te. La sfîrșitul acestui exercițiu, o idee bună ar fi să te întinzi și să te odihnești, încercînd să-ți recîștigi echilibrul natural. Acest exercițiu are cea mai mare eficiență prima oară, dar poate fi repetat de cîte ori dorești.

Ce au de-a face toate acestea cu felul în care magul vede nemurirea? Am putea spune că dedicînd o ședință de cinci minute fricii este ca și cum ai îndepărta un înveliș al sistemului de credințe. Nemurirea este miezul vieții umane, dar este acoperită cu învelișuri de credințe contrarii. Aceste credințe se actualizează în viața de zi cu zi — ne trăim temerile, dorințele, vinovățiile, asociațiile inconștiente și mai ales credința noastră profundă că trebuie să murim. Mintea rațională probabil că va înfrînge aceste afirmații pretinzînd că totul din natură piere.

Însă Merlin ar spune: „Privește-ți mai îndeaproape îndoielile raționale. În spatele îndoielii, stă cel ce se îndoiește, în spatele celui ce se îndoiește, stă cel ce gîndește, în spatele celui ce gîndește, stă un grăunte de conștiință pură, care este

conștiința dinaintea apariției oricărui gînd. Eu sînt acel grăunte de conștiință. Sînt nemuritor și imun la curgerea timpului. Nu face doar raționamente cu privire la mine, judecînd ce să accepți și ce să respingi. Sapă înăuntru, dă la o parte învelișurile îndoielii. Cînd mă vei fi întîlnit, vei ști cine sînt. Iar atunci nemurirea mea nu va fi doar o simplă idee, ci o realitate trăită."

LECȚIA 6

Conștiința magului este un cîmp care există pretutindeni.

Rîurile cunoașterii ce străbat acest cîmp sînt eterne și curg totdeauna.

Secole de cunoaștere sînt comprimate în momente de revelație.

Trăim ca un val mic de energie în marele ocean de energie.

Cînd ego-ul este abandonat, ai acces la totalitatea memoriei.

Într-o dimineață, Arthur se trezi foarte devreme, tremurînd în patul său de paie, și dădu cu ochii de Merlin, care-l privea din cealaltă parte a peșterii.

— Am avut un vis urît, murmură Arthur. Eram ultima persoană de pe pămînt, rătăceam prin păduri și pe străzi, și nu era nimeni nicăieri în afară de mine.

— Vis? spuse Merlin. Nu a fost nici un vis. Tu ești ultima persoană de pe pămînt.

— Cum se poate? întrebă Arthur.

— Ești oare de acord că dacă există o singură persoană pe pămînt, ea trebuie să fie atunci și ultima persoană?

— Da.

— Ei bine, din punctul de vedere al imaginii tale de sine, imagine pe care în viitor oamenii o vor numi ego, tu ești singura persoană care există.

— Cum poți să spui așa ceva? Tu și cu mine sîntem aici împreună, nu-i așa? Am vizitat sate și orașe, în care trebuie să trăiască mii de oameni.

Merlin clătină din cap.

— Uită-te cu adevărat la tine însuți, cine ești tu? O ființă care are parte de experiențe ce se transformă în amintiri. Atunci cînd spui „eu", tu arăți spre acest morman de experiențe, cu toată istoria lor personală, pe care nimeni altul nu o poate împărtăși.

Nimic nu pare mai personal decît amintirile. Tu și cu mine am pășit pe căi separate, chiar dacă am mers împreună. Nu mă pot uita la o floare fără a avea o experiență pe care tu nu o poți împărtăși.

Cînd Merlin și-a terminat discursul, Arthur l-a privit supărat.

— După cum spui tu, orice om este absolut singur, a spus băiatul.

— Nu eu, răspunse Merlin. Felul cum funcționează ego-ul este ceea ce te face să fii singur, închizîndu-te într-o lume în care nimeni altcineva nu poate intra.

Văzînd cît de mohorît îl privea discipolul lui, Merlin și-a îmblînzit vocea.

— Și totuși, ego-ul poate fi abandonat. Vino cu mine.

S-a ridicat și l-a condus pe Arthur afară din peșteră, în întunericul de dinaintea zorilor, prin care puteau fi încă zărite o mulțime de stele.

— Cît de departe crezi tu că se află steaua aceea? întrebă el, arătînd spre Sirius.

Fiind în toiul verii, Sirius strălucea apunînd la orizont.

— Nu știu. Cred că e mai departe decît pot eu măsura sau decît îmi pot imagina, răspunse Arthur.

Merlin clătină din cap.

— Nu este nici o distanță. Gîndește-te puțin: pentru ca tu să vezi steaua aceea, lumina ei trebuie să ajungă la ochii tăi, corect? Raza de lumină se îndreaptă continuu de acolo înspre aici, formînd un fel de pod invizibil. Ce altceva decît lumină este steaua aceea? Prin urmare, dacă este lumină și aici, și acolo, iar podul e din lumină, nu există nici o separare între tine și stea. Tu ești parte din același cîmp continuu de lumină.

— Dar ea pare să fie foarte departe. De fapt, nu pot să pun mîna pe ea și să o iau de pe cer, obiectă Arthur.

Merlin ridică din umeri:

— Separarea este doar o iluzie. Tu pari a fi separat de mine și de ceilalți oameni pentru că ego-ul tău vede lucrurile ca și cum am fi separați și singuri. Dar te asigur că dacă îți lași ego-ul la o parte, ne vei vedea pe toți înconjurați de același cîmp nesfîrșit de lumină, care este conștiința. Fiecare gînd al tău se naște în acest vast ocean de lumină și se reîntoarce aici, odată cu fiecare celulă a trupului tău. Acest cîmp de conștiință este pretutindeni, un pod invizibil între tine și tot ceea ce există.

Deci nu există nimic în tine care să nu fie parte din oricare altul — în afară de felul în care ego-ul vede lucrurile. Ceea ce trebuie să faci este să mergi dincolo de ego și să te afunzi în oceanul universal al conștiinței.

Arthur avea pe chip o expresie meditativă:

— Trebuie să mă gîndesc la ceea ce ai spus.

— Tu te gîndești, mie încă mi-e somn, chicoti Merlin.

Intră iarăși în peștera călduroasă și tihnită.

— A, și pentru că veni vorba, înainte de a merge din nou la culcare, vrei să pui lucrul ăla înapoi sus?

— Lucrul?

Arthur privi în jos și, spre surpriza lui, văzu că steaua Sirius fusese luată de pe cer și așezată la picioarele lui.

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

Ceea ce trebuie să facă ego-ul este să aleagă și să respingă diferitele experiențe, așa cum am văzut. Ca rezultat, ego-ul creează izolare, pentru că orice selectează și alege creează un gol. Între tine și un lucru pe care-l respingi există un gol. Între tine și mine de asemenea există un gol, pentru că noi am ales să nu avem aceleași experiențe — ego-urile noastre sînt separate.

De fapt, cu toții luăm ca sigur faptul că nu am putea să ne împărtășim experiențele sau nu pe de-a-ntregul. Nu pot să am acces la toate emoțiile, temerile, dorințele și visele tale și nici tu la ale mele. În cel mai bun caz, de obicei încercăm să construim punți de comunicare, care adesea se dovedesc prea

slabe ca să țină. Lucrurile cele mai personale începînd de cînd te-ai născut — amintirile și experiențele — te conduc spre singurătate și izolare.

Dar magul nu este niciodată izolat, pentru că ego-ul nu intervine în felul în care vede lucrurile. Prin *ego* se înțelege simțul unui „eu" personal, cu neputință de împărtășit cu cineva.

Odată, Merlin i-a spus băiatului Arthur:

— Încearcă să mă uiți, dacă poți.

— Ce? a spus Arthur surprins. Nu aș putea să te uit vreodată — și nu vreau. Presupunînd că Merlin îl respingea într-un fel, se simțea cuprins de anxietate. Tu vrei să mă uiți? a întrebat el.

— Oh, bineînțeles, a răspuns Merlin calm. Vezi tu, vreau să fim prieteni, dar dacă doar îmi amintesc de tine, ce am atunci? Nu pe tine, cel real, ci o imagine moartă a ta. Amintirea nu e nimic mai mult decît atît; un lucru care a fost viu odată se transformă într-o imagine moartă. Dar atîta vreme cît pot să te uit în fiecare zi, pot să mă trezesc mîine și să te văd ca fiind nou. Am să te văd pe tine cel real, despuiat de imagini înșelătoare.

A abandona ego-ul înseamnă a abandona amintirile. Cînd acest lucru se întîmplă, oamenii nu mai sînt izolați. Mintea individuală ne restrînge conștiința, ca și cum am privi lumea printr-o gaură de cheie. În lumea magului, toată lumea împărtășește aceeași conștiință universală. Ea curge pretutindeni și îmbrățișează toate gîndurile, toate emoțiile, toate experiențele.

— Atîta vreme cît ești o singură persoană, l-a învățat Merlin, ești ca o picătură într-un ocean. Atunci cînd iei parte la conștiința universală, ești oceanul întreg.

— Oare o picătură nu se poate topi și pierde în ocean? a întrebat Arthur.

— Nu. Individul nu poate fi niciodată șters, nici prin experiența oceanului de conștiință, l-a asigurat Merlin. Poți fi tu însuți și poți fi Totul în același timp. Poate părea un mister, dar așa stau lucrurile.

APLICAREA LECȚIEI

Cu toții ne agățăm de memorie, pentru că ea ne definește. Dar pentru a sfîrși cu separarea și izolarea, trebuie să fii dispus să vezi irealitatea memoriei. Gîndește-te la o persoană pe care o cunoști bine — soțul sau soția, o rudă sau un prieten. Adu-ți în minte acea persoană, cu toate caracteristicile ei, și întreabă-te ce știi cu adevărat despre ea. Mergi dincolo de aspectele fizice, cum ar fi culoarea ochilor, greutatea, slujba sau adresa. În locul acestora, gîndește-te la cele mai personale trăsături ale ei, la ce îți place sau îți displace, la amintiri vii și interacțiuni.

Cînd termini acest exercițiu, s-ar putea presupune că ai alcătuit un portret bun al acelei persoane. Totuși, tot ce îți amintești vine din memorie și prin urmare ceea ce ai descris este punctul tău de vedere, individual. Aceeași persoană poate fi descrisă complet diferit din punctul de vedere al altcuiva. Ceea ce ție îți place altuia poate să nu-i placă, ceea ce pentru tine este memorabil s-ar putea să fie cu totul nesemnificativ în ochii altora.

Nu trebuie să mergi foarte departe pentru a-ți da seama că *totul* în descrierea ta este complet relativ. Ideea ta despre ce este înalt este ideea altuia despre ce este scund sau mediu, ceea ce e greu poate fi considerat ușor, ceea ce este blond ca fiind brunet, ceea ce este prietenos ca neprietenos și așa mai departe. Ceea ce descrii este perspectiva ta, nu persoana. Mai mult, experiențele pe care le-ai avut cu acea persoană sînt unice pentru tine, fapt care face ca descrierea ta să fie încă și mai subiectivă. Dacă tot ceea ce ai crezut că știi despre cineva s-a transformat în ceea ce știi în mod indirect despre tine, atunci este evident că memoria servește pentru a te izola. Fragmentăm lumea prin modul nostru personal de a o vedea, creînd cochilii în care ne izolăm și în care nimeni altcineva nu poate pătrunde sau nu pe de-a-ntregul.

Pentru că este complet relativ, punctul tău de vedere nu poate fi numit real. Realitatea nu depinde de un punct de vedere — ea este pur și simplu. Mulți dintre noi, sălășluind în

lumile noastre închise, nu intrăm prea des în contact cu realitatea. Irealul este locuința simțurilor; realul este locuința magului. Trebuie să privești în spatele regatului memoriei pentru a începe să descoperi adevărata structură a realității.

LECȚIA 7

Cînd ușile percepției sînt curățite, vei începe să vezi lumea nevăzută — lumea magului.

Există un izvor al vieții unde poți merge pentru a te purifica și a te transforma.

Purificarea constă în a scăpa de toxinele din viața ta: emoțiile toxice, gîndurile toxice, relațiile toxice.

Toate corpurile care au viață, fizice și subtile, sînt fascicule de energie care pot fi percepute în mod direct.

Într-o zi, în timp ce Merlin și Arthur, toropiți amîndoi de căldura verii, stăteau lungiți pe malul unui pîrîu, Merlin a spus:

— Am citit un poem cînd eram băiețandru, acum multă vreme în viitor. Mă întreb dacă ție ți-ar plăcea.

Arthur se prefăcuse că a adormit, acoperindu-și fața cu mîna pentru a se feri de soarele de iunie. Ori de cîte ori Merlin vorbea despre trecutul său din viitor, băiatul trebuia să fie foarte atent ca să poată să-l urmărească.

— Nu e nevoie să încerci să mă ignori, continuă Merlin, pentru că acest poem e prea frumos ca să nu-l auzi:

Ce-ar fi dac-ai dormi
Și ce-ar fi
dacă în somn
ai visa?
Și ce-ar fi
dacă în visele tale

ai merge în rai
și-ai culege
o stranie și frumoasă floare?
Și ce-ar fi
dacă atunci cînd te-ai trezi
ai avea floarea aceea
în mînă?
Ce-ar fi atunci?

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

Cînd sîntem treji, atenția noastră e țintuită de imaginile și sunetele lumii materiale, așa că ne este ușor să presupunem că singurul trup pe care-l avem este cel fizic. Ce este trupul? Cea mai largă definiție ar fi aceea că trupul este o alcătuire de celule ce funcționează împreună, formînd o unitate.

Fiind mai mult decît suma părților sale, trupul poate acționa, gîndi și simți în moduri care i-ar fi imposibile unei singure celule.

Să aplicăm această definiție într-un domeniu neașteptat — sentimentele. În fiecare zi, ai parte de sentimente izolate, care sînt asemeni unei singure celule; așază-le împreună și vei avea un *corp emoțional*. Corpul tău emoțional este, înainte de toate, o istorie vie a tuturor lucrurilor care-ți plac sau îți displac, și la fel a temerilor, a speranțelor, a dorințelor și așa mai departe. Dacă trupul tău emoțional intră într-o cameră, prietenii te vor recunoaște imediat, pentru că trupul emoțional constituie o parte însemnată din identitatea noastră.

Există și alte corpuri, de asemenea invizibile, care se adaugă unicității tale. Există corpul cunoașterii, care a tot crescut de cînd te-ai născut — să-l numim *corpul mental*. Cunoașterea este mai subtilă decît emoțiile, deoarece este constituită din concepte abstracte. Dar și mai subtile sînt rațiunea ta de a trăi, credințele tale profunde despre existență și despre natura vieții — depozitate toate înăuntrul *corpului tău cauzal*, acea parte din tine care-ți permite să înțelegi existența. Aici rezidă cea mai profundă sămînță a memoriei și a dorinței.

Toate aceste corpuri ale tale sînt unice. Încă o dată, în momentul în care corpul tău mental sau corpul tău cauzal ar intra într-o cameră, ai fi imediat identificabil. Astfel, *identitatea* — sentimentul că ești un „eu" — decurge din conștientizarea acestor corpuri. Un mag știe că această vivacitate se transferă de la corpurile subtile la cele grosiere. „Eul" cu care te identifici este constituit mai întîi din credințele și din rațiunea ta de a trăi (corpul cauzal), care dau naștere ideilor (corpul mental) și sentimentelor (corpul emoțional). Doar la capătul acestei înlănțuiri corpul fizic primește impulsul vieții. Așa cum a spus Merlin: „Muritorii cred că ei sînt mașini fizice care învață să gîndească. De fapt, sînt gînduri care învață să creeze o mașină fizică."

APLICAREA LECȚIEI

În termeni practici, această învățătură are implicații uriașe. Dacă presupui că ești în primul rînd și mai ales o ființă fizică, vei trăi viața într-un mod complet diferit față de cineva care presupune că este în primul rînd și mai ales o ființă subtilă.

Arthur și Merlin mergeau odată acasă dintr-o călătorie făcută în Questing Wode, acea pădure adîncă în care se întindea ținutul magului. Ca de obicei, pe Arthur efortul îl obosise mai mult decît pe Merlin, și se întinsese sub un copac să tragă un pui de somn. La ceva vreme după ce închisese ochii, se simți împuns în coaste.

— Ce este? murmură el adormit. Lasă-mă să dorm!

Împungîndu-l din nou cu o nuia de alun ascuțită, Merlin a clătinat din cap:

— Ai nevoie de putere pentru drumul înapoi spre casă. Dacă tragi un pui de somn, vei fi extenuat.

— Extenuat? Ca să nu fiu extenuat, am încercat să trag un pui de somn, a răspuns Arthur.

— Ah, dar tu muncești mult mai mult în somn decît te-am văzut muncind vreodată în stare de trezie, spuse Merlin.

Știa că acest lucru îi va stîrni curiozitatea lui Arthur. După ce și-a întins oasele și s-a răsucit de cîteva ori pe iarba moale de sub copac, băiatul s-a ridicat:

— Ce fel de muncă fac în somn? De ce nu sînt conștient de ea? întrebă el.

— Oh, tot felul de munci, răspunse Merlin cu naturalețe. În somn, corpul tău fizic se odihnește și se reface. În vise, corpul tău emoțional îți rezolvă dorințele, temerile, speranțele și fantasmele. Corpul tău cauzal se va întoarce în lumea luminii, pe care unii oameni o percep ca fiind raiul. Alții însă o văd ca pe o soluție la o problemă sau la o intuiție, soluție care iese la iveală după ce s-au trezit. În toate aceste moduri, tu resimți coordonarea complexă ce există între toate corpurile tale.

Cel mai creator act pe care-l vei face vreodată este acela de a te crea pe tine însuți. El se petrece la nenumărate niveluri văzute și nevăzute. Prin acest act rînduiești întreaga inteligență a universului, comprimînd milioane de ani de cunoaștere în fiecare secundă a vieții.

— Nu îți dai seama, i-a spus Merlin discipolului său, că istoria universului ne-a adus aici, în această secundă? Sîntem copiii privilegiați ai creației, pentru care au fost făcute toate lucrurile.

Dacă adevărata ta sursă este lumea subtilă, nevăzută, mai degrabă decît lumea fizică, atunci, în realitate, corpul tău nu e alcătuit din celule. Nu ele sînt cărămizile din care e construită viața, tot așa cum nu sînt nici moleculele și atomii în care poate fi împărțită celula. Corpul este construit din invizibile abstracții, pe care le numim informații și energie — ambele conținute în ADN.

Dar magul pătrunde chiar mai adînc în lumea nevăzută, știind că cele mai profunde credințe ale tale sînt forțele tale cele mai creatoare. Corpul tău fizic se dezvoltă din acel impuls uriaș al vieții conținut în ADN. Fără acest impuls, informația și energia sînt inerte. Tot așa, gîndurile și emoțiile tale circulă în lume datorită unor impulsuri nevăzute de inteligență, ce construiesc corpul tău subtil — corpul cauzal.

După cum spune magul, motivul pentru care toți mergem la culcare noaptea este acela de a pune toate aceste corpuri în ordine, după osteneala faptului de a fi treaz și activ.

Dar cea mai subtilă lucrare a tuturor acestora se face în liniște desăvîrșită. Data viitoare cînd veți observa un moment trecător de liniște, cînd nu aveți nici un gînd, dorință sau sen-

timent, nu îl luați ca pe un moment de inconștiență. Conștiința dvs. a alunecat în fisura dintre corpurile fizic, emoțional, mental și cauzal. Ne reîntoarcem în liniște profundă la prima cauză, Ființa pură. Acolo ajungi față în față cu sămînța creației, sursa a tot ceea ce a fost, este și va fi, care nu e altceva decît tu însuți.

LECȚIA 8

Puterea este o sabie cu două tăișuri. Puterea ego-ului caută să controleze și să domine. Puterea magului este puterea iubirii.

Sediul puterii este în sinele tău profund.

Ego-ul ne urmărește ca o umbră întunecată. Puterea lui ne intoxică și ne face dependenți de ea, iar în ultimă instanță, ne distruge.

Eterna încleștare a puterii sfîrșește în unitate.

Chiar înainte de a ieși de sub îndrumarea lui Merlin, Arthur devenise foarte trist. Avea aproape 15 ani și rareori văzuse alți oameni.

— Ești trist din cauză că vei merge între *ei*? întrebă Merlin. În fond, ești ca și ei.

Arthur privi într-o parte:

— Sînt trist, dar nu acesta-i motivul.

— Atunci care e?

— Vreau să te întreb ceva, dar nu știu cum sau dacă ar trebui să o fac.

— Dă-i drumul!

Arthur îl privi bănuitor:

— Nu este vorba de vreuna dintre lecțiile pe care mi le-ai dat. Mai mult decît orice, dacă o să vrei să-mi spui — vreau să știu... și aici făcu o pauză, fiindcă-i pierise vocea.

— Vrei să știi poate cum e să fii îndrăgostit?

Arthur aprobă din cap, fericit că fusese salvat de intuiția lui Merlin. Bătrînul mag se gîndi un moment și spuse:

— Mai întîi, lasă sfiala la o parte, pentru că ai întrebat despre ceva cu adevărat important. În faptul de a fi îndrăgostit există ceva care nu poate fi prins în cuvinte. Vino cu mine.

Merlin îl conduse pe Arthur într-un luminiș în care strălucea soarele. În mîna lui apăru o făclie aprinsă, pe care o îndreptă spre soare.

— Poți vedea acum dacă e aprinsă sau nu?

— Nu, spuse Arthur.

Soarele era atît de strălucitor, încît făcea flacăra invizibilă.

— Dar, privește! spuse Merlin.

Lîngă făclie, el ținea un ghemotoc de vată de bumbac, care luă foc imediat și arse.

— Ce are de-a face aceasta cu dragostea? întrebă băiatul.

Însă Merlin nu-i răspunse. Luă doar o floare de gențiană și stoarse două picături de suc pe degetele lui Arthur.

— Gustă! îi porunci.

Arthur se strîmbă:

— E foarte amară!

Apoi Merlin îl conduse într-un loc și îi spuse să se spele pe mîini.

— Acum gustă apa, i-a poruncit. E amară vreun pic?

— Nu, recunoscu Arthur. Dar ce legătură are aceasta cu dragostea?

Încă o dată, Merlin nu îi răspunse și îl duse pe băiat în inima pădurii.

— Stai liniștit, îi spuse în șoaptă.

Arthur făcu ce i se spusese. Într-o clipă, un șoarece țîșni în cîmp, la cîțiva pași de ei. O umbră trecu pe deasupra lor și înainte ca șoarecele să facă vreo mișcare, fu înhățat de un șoim, care zbură cu prada la cuibul său aflat pe niște stînci înalte.

Încurcat, Arthur spuse:

— Dar ai spus că ai să mă înveți despre dragoste. Ce legătură au toate lucrurile pe care mi le-ai arătat cu dragostea?

— Ascultă, îi spuse magul. Așa cum făclia devine invizibilă cînd este ținută în fața soarelui, ego-ul tău se va dizolva în copleșitoarea forță a dragostei. Așa cum gustul amar nu mai poate fi simțit atunci cînd se diluează în apa lacului,

amarul vieții tale va fi dulce precum apa cea mai proaspătă atunci cînd se va amesteca cu iubirea. Și la fel ca prada devorată de șoim, sinele tău va deveni un simplu amănunt în ochii iubirii care te va devora.

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

Puterea iubirii este puterea purității. Cuvîntul „iubire" este folosit cu multe înțelesuri, dar pentru mag este un cuvînt sfînt, pentru că înțelesul lui este: „ceea ce dizolvă toate impuritățile, lăsînd doar ceea ce e adevărat și real."

— Atîta vreme cît ți-e frică, nu poți iubi cu adevărat, a avertizat Merlin. Atîta vreme cît porți mînie, nu poți iubi cu adevărat. Atîta timp cît simți egoism, nu poți iubi cu adevărat.

— Atunci cum voi putea iubi cu adevărat? a întrebat Arthur, știind că frica, mîndria și egoismul le trăia destul de des.

— Ah! aceasta-i o taină, a răspuns Merlin. Oricît de impur ești, iubirea te va căuta și va lucra asupra ta pînă cînd vei putea iubi.

Iubirea caută impuritățile și le arde. Nu există persoană care să nu iubească — există doar persoane care nu pot simți forța iubirii. Fiind invizibilă și mereu prezentă, iubirea este mai mult decît un sentiment sau o emoție; este mai mult decît plăcerea și chiar decît extazul. După felul în care o vede magul, iubirea este aerul pe care-l respirăm, este circulația în fiecare celulă. Izvorînd din sursa ei universală, iubirea pătrunde în orice. Este puterea absolută, deoarece, fără a se folosi de vreo forță, ea aduce totul la sine. Puterea iubirii își continuă lucrarea chiar și în suferință, departe de privirea ego-ului și a minții. Comparate cu iubirea, toate celelalte forme de putere sînt neînsemnate.

— Ești la fel de puternic ca un rege? l-a întrebat Arthur pe Merlin.

— De ce crezi că regii au vreo putere? i-a întors întrebarea Merlin. Puterea unui rege este dată de supușii lui, care se pot revolta oricînd și i-o pot lua înapoi. De aceea toți regii trăiesc cu frică — ei știu că tot ce au este de împrumut. Cel mai să-

rac supus din țară este mai bogat decît un rege — și așa este pînă cînd regele renunță la putere și i se închină.

În viață, adevărata putere este puterea interioară. A fi capabil să vezi lumea în lumina iubirii, fapt ce nu poate veni decît din interior, înseamnă a trăi fără teamă, într-o pace neclintită.

Există multe secrete ale iubirii ce scapă atenției oamenilor. Pentru a primi iubire, trebuie mai întîi să o dăruiești. Pentru a fi sigur că o altă persoană te iubește necondiționat, nu trebuie să-i pui vreo condiție. Pentru a învăța să iubești pe altul, trebuie să te iubești mai întîi pe tine însuți. Atît de multe lucruri par evidente! Atunci de ce nu acționăm în funcție de ele?

Răspunsul magului este acela că iubirea trebuie să fie scoasă la lumină, decojită de straturile de mînie, frică și egoism care o întunecă precum un șelac*. Pentru a dobîndi o viață plină de iubire, purificați-vă viața pe care o duceți acum. Nu există o cale bună și o cale rea de a vă apropia de iubire. „Un om care caută cu disperare iubirea", spunea Merlin, „îmi amintește de un pește care caută cu disperare apa." Viața poate părea complet lipsită de iubire, însă ochiul celui ce privește și nu lumea „din afară" este cel ce îl privează pe om de iubire.

Primul pas către dobîndirea iubirii ca aspect complet, neclintit al vieții tale constă în redefinirea a ceea ce acum numești iubire. Mulți dintre noi cred că iubirea este o atracție față de altcineva, o forță hrănitoare, care ne face să simțim că ținem la acea persoană, forță ce ia forma unei plăceri, a unei desfătări sau a unui puternic sentiment sau emoție. Deși iubirea este un aspect al tuturor acestor definiții, magul ar spune că ele sînt doar definiții parțiale.

„Iubirea, așa cum o definiți voi, muritorii, trebuie să se ofilească și să piară", a spus Merlin. „Așa-numita iubire a voastră vine și pleacă. Se mută de la un obiect al dorinței la altul. Se transformă repede în ură dacă dorințele sînt zădărnicite. Adevărata iubire nu se schimbă, nu are de-a face cu un obiect

* Șelacul este o rășină naturală, secretată de o insectă din regiunile tropicale și întrebuințată la prepararea unor lacuri, a cerii roșii ș.a. (*N. red.*)

și nu se poate transforma într-o altă emoție, deoarece nu există o emoție cu care să înceapă."

Dați la o parte toate tipurile false și superficiale de iubire și ce rămîne? Răspunsul începe să se profileze de la sine. Fiind o forță interioară, iubirea este mai întîi în interiorul tău, îndreptată către tine însuți.

— Muritorii trăiesc în agitație, neliniște și anxietate cînd iubesc, a spus Merlin. Dacă nu pot să aibă ceea ce iubesc, au senzația că or să moară. Dar iubirea nu te poate face neliniștit, nu iubirea adevărată, pentru că ea nu caută niciodată să iasă în exterior. Obiectul dorit și iubit este doar o extensie a ta. Iubirea pe care crezi că o vei căpăta de la altul arată o limitare a conștiinței tale. Pentru mag toate formele iubirii provin din sine.

— Pare incredibil de egoist, a obiectat Arthur.

— Confunzi sinele cu eul, sinele fiind în realitate spirit, i-a răspuns Merlin. Egoismul vine din ego, care totdeauna vrea să posede, să controleze și să domine. Cînd ego-ul spune: „Te iubesc pentru că ești a mea", el face o afirmație despre dominare și posesie, nu despre iubire. Cei care au învățat cu adevărat să iubească au îndepărtat mai întîi egoismul. Atunci începe o cu totul altă experiență.

— Și cum este ea? a întrebat Arthur. Voi ști vreodată?

— Într-o zi, după ce vei fi trecut prin cele mai cumplite neliniști, vei vedea o mică lumină în inima ta. La început, va fi cît o scînteie, apoi cît o torță, ajungînd pînă la urmă un foc imens. Atunci te vei trezi, iar focul va mistui soarele, luna și stelele. În acel moment, în cosmos nu va mai exista nimic altceva decît iubire, dar ea, cu toate acestea, va fi în interiorul inimii tale.

APLICAREA LECȚIEI

Înveți să te desparți de ego în mai multe etape — există multe învelișuri izolatoare, frică, rutină, egoism și mînie, care ne fac să nu trăim iubirea pe care o cunoaște magul. În a învăța cum să intri în legătură cu forța universală a iubirii, ro-

lul de conducător poate fi luat la început de mintea ta. Mintea este cea care poate avea o nouă perspectivă; urmează reeducarea emoțiilor și a credințelor.

Pe ce se bazează noul punct de vedere al minții? Simplu, pe faptul că există o forță a iubirii prezentă oriunde, în care te poți încrede pentru a-ți aduce viața în ordine și pace. Încearcă următorul exercițiu: ieși afară noaptea și privește cerul plin de stele. Timp de secole, oamenii au privit la această scenă și au văzut incredibila ei structură și frumusețe. Ca o hartă a ordinii din natură, aceasta este exemplul perfect — uitîndu-ne la cerul nopții, putem înțelege curgerea timpului de-a lungul milioanelor de ani, care a nutrit fiecare pas din viața universului, de la organizarea primului atom de hidrogen pînă la formarea stelelor și apariția ADN-ului. Nimic n-a fost aruncat în toată această imensă perioadă de timp; fiecare părticică de informație și energie a evoluat astfel încît tu, observatorul, să poți privi cosmosul, care e imaginea vie a trecutului tău întreg.

Forțele din univers sînt imense, dincolo de priceperea minții, iar procesul care a dat naștere atomilor de hidrogen și ADN-ului a fost foarte delicat. Lucrurile ar fi putut urma un infinit număr de alte direcții, fără a avea drept rezultat ceea ce recunoști că ești tu acum. Ceea ce a permis ca acest proces echilibrat să aibă loc a fost organizarea și inteligența. Așa cum vede magul lucrurile, ordinea nu poate izvorî din hazard; ea este înnăscută pentru creație. Astfel, forțele titanice, rotindu-se în univers, nu se războiesc unele cu altele; ele se lasă una pe cealaltă să existe și evoluează ca parte a tendinței naturale spre dezvoltare.

Acum, să privim aceste calități împreună: ordine, echilibru, evoluție și inteligență. Avem astfel o descriere a iubirii. Nu este idealul popular de iubire, ci este iubirea magului — forța care susține viața și o nutrește. Aici începe mintea să realizeze că forța iubirii este reală. În viața modernă, ne folosim de ideea de întîmplare pentru a arăta ca viața este fragilă și amenințată la fiecare pas. Dar istoria vieții ne arată că ea a supraviețuit milioane de ani; de fapt, ea pare să creeze condițiile propriei supraviețuiri prin mijloacele unei inteligențe pro-

funde, nicicînd amenințate. Oricît de vitrege ar fi condițiile, viața nu se poate stinge.

Poți aplica această intuiție la propria ta viață. Imaginează-ți începutul ei, cînd din milioane de posibilități, un singur spermatozoid a fecundat un ovul din pîntecul mamei tale. Identitatea ta prezentă depinde în întregime de acel act. Numărul posibilităților era atît de mare, încît probabilitatea ca acest fapt unic să aibă loc era extraordinat de mică, aproape de imposibil, și totuși s-a întîmplat fără nici un efort. Tot așa, au existat milioane de asalturi împotriva ta din partea mediului înconjurător, a poluării, a radiațiilor; a existat chiar posibilitatea apariției unor mutații întîmplătoare în celulele tale; oricare dintre acestea ar fi putut pune capăt șansei tale de supraviețuire în orice moment, de la conceperea ta pînă în ziua de astăzi. Totuși, inteligența și puterea organizatoare dinlăuntrul tău au depășit aceste obstacole într-o pace lipsită de efort, în ciuda întregii sforțări pe care mintea conștientă ar considera-o necesară pentru a continua viața. Într-adevăr, mintea ta conștientă nu poate anticipa sau concepe o schemă a vieții, modalități de a o menține sau de a o apăra de astfel de pericole îngrozitoare.

Dacă această pace lipsită de efort poate opera la nivel inconștient și la nivelul celulelor, de ce nu ar putea opera și la nivel conștient? Te poți vedea călărind pe creasta valului vieții? De fapt, acest lucru îl faci în orice clipă. Impulsurile tale de a gîndi, de a simți și de a acționa sînt precum creasta unui val, mereu prăvălindu-se înainte, în viitor și mereu reînnoindu-se din străfunduri — impulsul iubirii care menține viața este precum impulsul oceanului care reînnoiește fiecare val.

A-ți da seama de acest lucru înseamnă a începe să cunoști adevărul. Dacă forțe titanice precum gravitația și imensele energii care alimentează stelele pot coexista fără a se distruge una pe alta, atunci și viața ta va fi susținută. Teama și îndoiala spun că acest lucru nu poate fi adevărat; credința noastră profundă în necesitatea luptei se bazează pe ideea că dacă nu ne zbatem să supraviețuim, vom fi striviți de indiferența haosului naturii. Magul deschide o cale diferită, invitîndu-ne să pășim într-o lume în care teama, violența și distrugerea sînt

reflectări ale propriilor noastre credințe greșite. În lumina încrederii, așa cum se dezvoltă ea încet de-a lungul timpului, vei descoperi că ești un copil privilegiat al universului, aflat în siguranță, sprijinit și iubit în mod absolut.

LECȚIA 9

Magul trăiește într-o stare de cunoaștere. Această stare îi orchestrează propria împlinire.

Cîmpul conștiinței se organizează el însuși în jurul intențiilor noastre.

Cunoașterea și intenția sînt forțe. Ceea ce intenționezi schimbă cîmpul în favoarea ta.

Intențiile comprimate în cuvinte conțin puteri magice.

Magul nu încearcă să deslușească misterul vieții. El este aici ca să o trăiască.

Lui Arthur i-a luat mult timp ca să aprecieze pe de-a-ntregul faptul că fusese instruit de un mag. Merlin îl luase în pădure la cîteva ore după ce se născuse și pînă cînd nu s-a reîntors în lume, după mai mulți ani, Arthur nu a înțeles curiozitatea pe care o stîrnea faptul de a fi fost în preajma unui *mag*.

— Dacă l-ai întîlnit cu adevărat pe Merlin, spuneau oamenii (cei care nu îl considerau de-a dreptul nebun), ce descîntece te-a învățat el?

— Descîntece? a întrebat Arthur.

— Cuvinte vrăjite, incantații, cuvintele acelea care-i dau lui Merlin puterile pe care le are, spuneau ei, gîndind că Arthur trebuie să fie ori foarte obscur, ori foarte amăgitor.

— Merlin m-a învățat despre cuvinte, spunea Arthur încet, cîntărind chestiunea. El spunea că vorbele au putere, că închid secrete precum ușile ascunse care duc la pasajele subterane.

Deși această explicație suna sincer, oamenii nu erau mulțumiți. Ei voiau să știe ce descîntece folosea de fapt Merlin.

— Ei bine, le răspundea Arthur, cînd eram mic copil, îmi amintesc că Merlin spunea „Mănîncă". Cînd am mai crescut, spunea „Mergi", iar dacă stăteam prea mult treaz, spunea „Dormi". Din cîte îmi amintesc, mîncam, mergeam sau adormeam de fiecare dată cînd îmi spunea, așa că acele cuvinte trebuie să fi fost descîntece puternice, nu credeți?

Nimeni nu credea. Ei plecau întrebîndu-se dacă acest flăcău greu de cap pe care Sir Ector îl luase pe lîngă el era bun la ceva.

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

Puterea cuvintelor stă nu în înțelesul lor de suprafață, ci în calitățile lor ascunse vederii. Fiecare cuvînt, de exemplu, conține atît cunoaștere, cît și intenție. Amîndouă acestea sînt calități magice. Magia cunoașterii constă în faptul că multiplele ei învelișuri de experiență — de fapt, o istorie întreagă — pot fi împachetate în cîteva silabe.

— Numește-ți regatul „Camelot", l-a sfătuit Merlin pe băiat, înainte ca acesta să plece în lume.

— De ce? a întrebat Arthur.

— Este un cuvînt nou, care nu trebuie să poarte povara istoriei, așa cum o poartă cuvîntul *Anglia*, a răspuns Merlin. Oamenii îl vor identifica cu tine și cu cei ce se vor aduna în jurul tău. Va fi ca o piatră de temelie. Imediat ce îl vor pronunța, întregul tău regat și toate faptele lui de glorie li se vor deschide, ca atunci cînd vor atinge o clanță și vor deschide ușa unei încăperi pline de bogății.

Și spusele-i s-au dovedit a fi adevărate.

Toate cuvintele bogate din limba noastră deschid pasaje ascunse de înțelesuri și cunoaștere. Dar cea de-a doua calitate a cuvintelor, și anume intenția, este încă și mai puternică. Cînd Merlin, la fel ca orice părinte, îi spunea copilului să mănînce, să meargă și să adoarmă, exprima o intenție. Prin aceste cuvinte, noi toți învățăm funcțiuni importante, însă după ce le știm, nu mai e nevoie de cuvinte. Nu-ți mai spui ție însuți să mănînci, să mergi sau să adormi. Intenția cuvintelor a

fost absorbită în tine și acum nu mai trebuie decît să ți-o reamintești („Cred că acum o să mă duc să mă culc.") și rezultatul dorit apare.

Este într-adevăr potrivit să numim aceasta un descîntec, așa cum făcea Arthur? Da, pentru că odată ce intenția cuvîntului a fost absorbită, descîntecul a fost prins în forma unui tipar mental. Rostește în fața oricui cuvîntul *școală* și imediat va fi declanșată amintirea experienței de a merge la școală. Pentru cel care a fost un elev bun, cuvîntul va fi asociat cu succesul și faima, iar pentru elevul slab, cu eșecul și criticile. Întreaga noastră viață este conținută în interiorul nostru sub forma unor tipare, ce sînt declanșate de cuvinte. „Muritorii sînt împachetați în cuvinte așa cum păianjenul împachetează muștele în pînza sa", a spus Merlin. „Dar în cazul acesta, voi sînteți și păianjenul și musca, deoarece vă prindeți singuri în propria pînză."

Este cu siguranță adevărat faptul că toți ne folosim de cuvintele pe care le rostim pentru a ne imprima obiceiuri ce fac ca viața să funcționeze în mod inconștient. Problema identificării cu numele și cu etichetele a fost deja menționată; așa sînt, bineînțeles, toate cuvintele. Dar care sînt cuvintele ce ne vor permite să ne desprindem de vechile obiceiuri și de identificarea noastră limitată? Dacă fiecare cuvînt fixează în minte un tipar, atunci orice cuvînt este limitat?

— Paradoxul cuvintelor, spunea Merlin, constă în faptul că trebuie să le folosești pentru a te disciplina și a te instrui. A merge, a vorbi, a citi — toate sînt funcțiuni care-i lipsesc copilului mic. Mamei și tatălui le revine sarcina de a-l educa pe copil pentru lume, iar acest lucru se face prin cuvinte.

Problema constă în faptul că toate cuvintele poartă în ele și semnificații psihologice. Prin cuvinte, părinții îi fac pe copii să se simtă bine sau rău sau să simtă că au făcut ceva corect sau greșit. Cele mai puternice vorbe pe care le poate cineva folosi sînt *da* și *nu*. Efectul acestor două silabe este acela de a crea bariere sau de a sparge bariere. Tot ceea ce crezi că poți face are un „da" îngropat undeva, de obicei, rostit demult de un părinte sau de un educator. Tot ceea ce crezi că nu poți face are un „nu" îngropat undeva, provenit din aceeași sursă.

— De ce e un paradox? a întrebat Arthur.

— Pentru că deși cuvintele ne spun cine sîntem, noi sîntem cu mult mai mult decît pot spune ele. Nu contează cît de puternice sînt descîntecele, oamenii le pot schimba. Puterea cuvintelor poate crea ceva nou, nu doar limite.

Magul folosește cuvintele pentru a spune „da" lucrurilor cărora am fost învățați să le spunem „nu". La un anumit nivel, acest lucru îl face cartea de față: alcătuiește o nouă lume de înțelesuri, care să ia locul vechilor înțelesuri, cu care am crescut. Dar există aici o taină adîncă. Cuvintele cuprind și cunoaștere, și intenție; prin urmare, faptul de a încadra o intenție în cuvinte reprezintă primul pas în a o face să devină adevărată. Două bune exemple pentru aceasta sînt rugăciunea și afirmația. A face o afirmație precum „Sînt bun" sau a te ruga lui Dumnezeu, rostind, de pildă, „Fă astfel încît să mă vindec" înseamnă mai mult decît a-ți exprima verbal gîndurile.

Ori de cîte ori un cuvînt este întărit de intenție, el intră în cîmpul conștiinței ca un mesaj sau ca o cerere. Universul observă că ai o anumită dorință. Pentru ca dorințele să-ți fie împlinite nu e nevoie de nimic altceva decît de acest lucru, pentru că puterea conștiinței universale de a calcula este infinită. Toate mesajele sînt auzite și se acționează în funcție de ele.

„Muritorii și magii nu sînt atît de diferiți, după cum ai putea crede", a spus Merlin. „Și unul și celălalt își trimit dorințele în univers așteptînd un răspuns, dar în cazul muritorilor, mesajele sînt trunchiate și confuze; în cazul magului, ele sînt clare precum cleștarul. Nici o intenție nu a fost vreodată ignorată, dar pot exista obstacole în împlinirea lor, pentru că multe conflicte sînt ascunse în ele, și anume toate conflictele inimii omului."

APLICAREA LECȚIEI

A trăi această lecție înseamnă a recunoaște că orice intenție a ta conduce la un anumit rezultat. Un mag este o persoană care știe precis cum să introducă o intenție și să aștepte ca ea să se împlinească. Noi, ceilalți, nu sîntem la fel de conștienți. Și noi transmitem permanent intenții, dar facem acest

lucru în mod inconștient. Dorințele noastre sînt hazardate, repetitive sau obsesive și prin aceasta sînt o risipă de energie.

„Voi, muritorii, presupuneți că trebuie să munciți pentru ca visurile voastre să devină adevărate", spunea Merlin. „De fapt, cea mai mare parte din munca pe care o faceți vă *împiedică* visurile să devină realitate." Din punctul de vedere al unui mag, cu cît se cheltuiește mai puțin efort, cu atît e mai bine. În învățăturile lor, magii le arată discipolilor cum să gîndească într-un mod mai ordonat, mai conștiincios, mai eficient. Pentru a gîndi astfel, trebuie mai întîi să elimini obiceiurile de gîndire care obstrucționează capacitatea universului de a-ți împlini dorințele.

Imaginează-ți că mintea ta este un transmițător de unde radio, ce bombardează universul cu mesaje. Dacă stai liniștit să-ți observi mintea, vei descoperi că este plină de semnale amestecate. Vrem să realizăm anumite lucruri, dar față de acestea avem și îndoieli; nu sîntem siguri în ce fel de persoană vrem să ne transformăm.

Mintea este plină de repetiții fără sens într-un mod similar. S-a estimat că 90% din gîndurile care-i trec prin cap unui om într-o zi sînt aceleași cu gîndurile din ziua anterioară. Acest lucru se întîmplă din cauză că sîntem cu toții creaturi ale obișnuinței, ale îngrijorării și ale obsesiei. În ultimă instanță, mintea este plină de urme inconștiente ce duc înapoi, în adîncurile memoriei infantile. Poate că tu nu îți îndrepți atenția decît spre conștient, spre gîndurile voluntare, dar în fundal, mintea inconștientă este tulburată de speranțele neîmplinite, de vechile temeri și dorințe — pe scurt, de toate lucrurile care nu păreau să devină reale în trecut.

Intențiile sînt simple dorințe, iar dorințele sînt legate de ceea ce ai nevoie. Prin urmare, toată această activitate a minții care nu a avut parte de împlinire este compusă din vechi *nevoi* care nu au fost împlinite. De mii de ori în trecut ai gîndit „vreau", sau „doresc", sau „sper", dar nimic nu a părut să se întîmple ori s-au întîmplat lucruri mai puțin dorite.

— Îmi doresc să-ți pot curăți creierul, a murmurat odată Merlin, cînd Arthur a acționat într-un mod confuz. Gîndirea ta ar trebui să fie ca un rîu limpede; în schimb, e ca un război.

— De ce nu poți să-mi cureți creierul? a întrebat Arthur cu inocență.

— Pentru că tot ceea ce este în tine ești tu, a spus Merlin. Te-ai transformat în toate acele conflicte vechi, ce se repetă și nu vor dispărea pînă cînd tu nu te vei schimba.

Primul pas către schimbare este *recunoașterea*. Recunoaște că ai cel puțin cîteva speranțe și dorințe care au devenit realitate. Pe neașteptate, fără să fi făcut nimic, oamenii ți-au dat telefon chiar atunci cînd aveai nevoie să vorbești cu ei, ai primit un ajutor venit dintr-un ținut nevăzut, rugăciunile ți-au fost ascultate. Toate acestea se întîmplă în eter. Atunci cînd ai o intenție și o trimiți în spațiul conștiinței universale, de fapt, vorbești cu tine însuți aflat într-o altă formă. Tu, cel ce emiți mesajul, ești un individ care trăiește aici, în timp și în spațiu. Dar ești de asemenea și cel ce receptează mesajul, tu ca un sine mai înalt, domnind peste identitatea ta spațio-temporală. Și încă mai mult, tu ești și mediul prin care se transmite mesajul, conștiința pură însăși.

Pentru a te vedea cu adevărat trebuie să te vezi ca avînd aceste trei caracteristici: ești emițător, receptor și mediu. Există multe variații pe această temă: tu ești dorința, cel ce dorește și cel ce aprobă dorințele. Ești observatorul, cel observat și procesul observării. Această întreită stare este cunoscută ca unitate. Așa că a transmite o intenție în eter și a primi un răspuns nu este un lucru pentru care să muncești să-l dobîndești. În natura ta unificată, împlinirea intențiilor este *tot* ceea ce faci; cu asta te ocupi tot timpul. Nu există un singur gînd al tău căruia să nu-i fie transmis înapoi un anume rezultat.

Problema este că noi toți trecem cu vederea rezultatele, care sînt prea subtile și nu se potrivesc imediat cu scopurile noastre, nu coincid cu judecățile ego-ului nostru despre ceea ce *ar trebui* să se întîmple. „Voi, muritorii, trăiți într-o lume a lui *ar trebui* și a lui *ce-ar fi dacă*", a spus Merlin. „Eu trăiesc în lumea a *ceea ce este*."

Cînd înveți să-ți liniștești mintea și să ți-o purifici de toate conflictele ei îndelung păstrate, ți se va dezvălui simpla realitate a modului în care funcționează universul — *ceea ce este*. Vom vorbi mai mult despre acest subiect în partea a treia a cărții. Deocamdată, să ne facem zilnic puțin timp pentru a ob-

serva conținuturile minții noastre. Acest act de observare, deși foarte simplu, constituie unul dintre cei mai importanți pași pe drumul spre schimbare. Ceea ce nu vezi nu poți schimba.

Ego-ului tău s-ar putea să nu-i placă să admită faptul că ești plin de conflicte, de tăgăduiri, de intenții amestecate, de rușine, de vinovăție și de toate celelalte confuzii care întunecă mintea și o împiedică să vadă realitatea a *ceea ce este*. De fapt, ego-ul se mîndrește cu iscusința lui de a-ți ascunde aceste lucruri sub pretextul că vei avea parte de durere cînd vei privi la greșelile, eșecurile și păcatele tale.

Cel de-al doilea pas constă în a învăța cum să-ți *împlinești intențiile*. Pașii sînt în întregime firești, dar trebuie învățați. Lasă la o parte ego-ul, cu toate așteptările și anticipările lui. În loc să ai sentimentul că trebuie să controlezi rezultatele intențiilor tale, fii sigur că universul va face munca în locul tău. Trimite intenția în spațiul etern; cu cît conștientizarea ta este mai largă, cu atît semnalul pe care-l trimiți va fi mai clar.

În cele din urmă, *fii liniștit și natural* în ce privește acest întreg proces. Cînd toți cei trei pași vor fi făcuți, intenția ta va pătrunde în cîmpul conștiinței, care acționează asemeni unei matrice pentru a conecta gîndul tău individual la tot ceea ce există. Curgerea lină către un rezultat nu va fi împiedicată sau obstrucționată de anxietățile și de atașamentele ego-ului temător.

Cu adevărat, nu întunericul minții este păcat. „Amintește-ți totdeauna", l-a atenționat Merlin pe Arthur, „că Dumnezeu nu judecă, doar mintea judecă." Dumnezeu dorește ca fiecare persoană să-și împlinească toate dorințele dragi; aceasta este starea noastră naturală, pentru că noi sîntem creatorii propriei noastre realități.

LECȚIA 10

Cu toții avem un sine umbrit care face parte din întregul realității noastre.

Umbra nu există pentru a te vătăma, ci pentru a-ți arăta zona în care ești incomplet.

Umbra poate fi vindecată atunci cînd este acceptată. Cînd este vindecată, se transformă în iubire.

Cînd poți trăi cu toate calitățile tale opuse, atunci îți trăiești sinele total asemeni unui mag.

— Tu nu pari să te simți niciodată singur, remarcă odată Arthur cu privire la Merlin.

Tonul vocii lui era melancolic. Magul îl privi atent:

— Nu, pentru că este imposibil să fii singur.

— Poate în ceea ce te privește, dar...

Băiatul se opri, strîngînd din buze. Însă sentimentele îl biruiră și izbucni:

— Este chiar foarte posibil să fii singur. Nu mai există nimeni în aceste păduri în afară de tine și de mine și chiar dacă te iubesc ca pe un tată, există însă clipe cînd...

Fără a mai ști ce să zică, Arthur se opri.

— Este imposibil să fii singur, repetă Merlin mai ferm.

Curiozitatea birui în fața celorlalte sentimente ale lui Arthur, care spuse:

— Nu văd cum.

— Ei bine, există doar două categorii de ființe pe care tu și eu trebuie să le luăm în considerare în această privință, înce-

pu Merlin. Magii și muritorii. Muritorilor le este este imposibil să fie singuri, deoarece există o mulțime de personalități care se luptă în interiorul lor. Magilor le este imposibil să fie singuri pentru că nu au nici o personalitate în interiorul lor.

— Nu înțeleg. Cine este în mine în afară de mine însumi?

— Mai întîi, trebuie să te întrebi ce este acel ceva pe care-l numești tu însuți. În ciuda sentimentului că ai fi o persoană unică, tu ești o alcătuire de mai mulți oameni, iar multele tale personalități nu se înțeleg întotdeauna între ele — de fapt, mai niciodată. Ești divizat în zeci de facțiuni, fiecare luptîndu-se să-ți ocupe trupul.

— Toți oamenii sînt așa? a întrebat băiatul.

— Oh, da! Pînă cînd nu îți vei găsi calea spre libertate, vei fi ținut ostatec de conflictul dintre personalitățile tale. Din experiența mea, muritorii întotdeauna dirijează războaie interioare, care implică oricare facțiune posibilă.

— Și totuși eu tot mă simt ca și cum aș fi o singură persoană, protestă Arthur.

— Nu pot să fiu de acord, răspunse Merlin. Sentimentul că ești o singură persoană s-a născut din obișnuință. Poți la fel de ușor să te vezi în felul în care te-am descris. Calea mea este mai adevărată, pentru că explică de ce muritorii sînt atît de fragmentați și în opoziție cu magul. De fapt, este atît de obositor să întîlnești un muritor, încît deseori am impresia că vorbesc cu un sat întreg și nu cu o alcătuire de carne și oase.

Băiatul privea dus pe gînduri:

— Atunci de ce mă simt atît de singur? Pentru că, să-ți spun adevărul, stăpîne, așa mă simt.

Merlin îl privi scrutător:

— Ar fi de mirare, cu toți aceia care se luptă să-ți ocupe trupul, să poți fi măcar o clipă singur. Dar am ajuns la concluzia că singurătatea există tot atîta vreme cît există și ceilalți oameni. Cît timp există „eu" și „tu", va exista și un sentiment de separare, iar unde este separare trebuie să existe izolare. Ce este oare singurătatea dacă nu un alt nume pentru izolare?

— Dar vor exista mereu alți oameni pe lume, a protestat Arthur.

— Ești sigur de asta? i-a răspuns Merlin. Vor exista mereu oameni — asta e mai presus de îndoială —, dar vor fi ei mereu *alți* oameni? Așteaptă pînă cînd vei ajunge la capătul căii magului și atunci să-mi spui ce simți.

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

Atunci cînd privești atent înlăuntrul tău, descoperi că există multe personalități care se luptă pentru a-ți folosi trupul. De exemplu, conflictul dintre bine și rău dă naștere la două personalități numite sfînt și păcătos. Ele nu încetează nicicînd să se certe, o parte sperînd mereu că va fi destul de bună pentru a-i plăcea lui Dumnezeu, iar cealaltă simțind mereu porniri „rele", care nu pot fi totdeauna înfrînate.

Apoi, există acele roluri cu care te identifici — de copil, de părinte, de frate, de soră, de bărbat, de femeie, fără a mai menționa și profesia ta: doctor, avocat, preot, educator etc. Fiecare dintre aceste roluri vine cu o anumită pretenție în interiorul tău, străduindu-se să le reducă la tăcere pe celelalte pentru a-și fixa îngustul său punct de vedere. Nici n-am amintit de sentimentul național sau de identitatea religioasă — acestea doar și pot cauza necazuri nesfîrșite.

Aceste personalități sînt de obicei în conflict. Ceea ce numim fericire este starea în care cea mai mare parte a conflictului s-a stins. Cînd te-ai născut, războiul acesta nu începuse, deoarece bebelușii nu au dorințe aflate în conflict. Nu există voci ale binelui și voci ale răului, de pildă, pînă cînd copilul nu e îndeajuns de mare ca să învețe aceste concepte de la părinți.

— Nu poți deveni mag pînă cînd nu gîndești din nou ca un copil, spuse Merlin.

— Cum gîndește un copil? întrebă Arthur.

— Simțind, mai ales. Copilul simte cînd îi e foame sau cînd îi e somn. Atunci cînd apar diferite senzații, copilul poate simți care dintre ele îi aduce plăcere sau durere și le răspunde în funcție de acest lucru. El nu este inhibat cînd vine vorba de căutarea plăcerii și de evitarea durerii.

— Nu văd nimic neobișnuit aici, spune Arthur. Bebelușii nu fac altceva decît să plîngă sau să zîmbească, să se hrănească sau să doarmă.

— Mulți muritori ar fi norocoși să facă asta după ce au devenit oameni mari, murmură Merlin. A te afla în lume într-o stare de mulțumire reprezintă o împlinire adevărată.

Instinctul inocent al unui nou-născut în ceea ce privește senzațiile bune și senzațiile rele se pierde repede. În interior, încep să apară mai multe voci, mai întîi cea a mamei, care spune „da" și „nu", „copil bun" și „copil rău". Cînd „da", „nu", „bun" și „rău" sînt în acord cu ceea ce dorește copilul, nu apare nici o vătămare. Însă conflictul între nevoile copilului și așteptările părinților apare în mod inevitabil. Lumea interioară și lumea exterioară se ciocnesc. Curînd, semințele sentimentului de vină și rușine sînt plantate; temperamentul neînfricat al nou-născutului devine mînjit de frică. Copilul învață să se îndoiască de instinctele sale. Pornirea lăuntrică, ce spune: „Asta vreau" se transformă în întrebarea: „Este bine dacă vreau asta?"

Ne petrecem toată viața căutînd acea stare de acceptare de sine cu care ne-am născut. De-a lungul anilor, întrebările se înmulțesc și în grotele secrete și în cămările întunecate ale sufletului adunăm atîta îndoială, rușine, vinovăție cîtă putem. Aceste sentimente rămîn vii, oricît de adînc am încerca să le ascundem. Toate conflictele interioare pe care găsim că e atît de greu să le aplanăm ne duc înapoi, la umbra sinelui.

— Este interesant aici, la curte, a spus odată Merlin în fața lui Arthur, după ce acesta ajunsese rege. Nu mi-am dat seama că toți muritorii au aceeași slujbă.

— Așa să fie? a întrebat Arthur. Și care ar fi ea?

— De temnicer, a răspuns Merlin, refuzînd să mai adauge ceva cu privire la acest subiect.

În ochii unui mag, sîntem cu toții temniceri ai umbrelor noastre. Mintea inconștientă este închisoarea unde sînt închise energiile nedorite, nu pentru că așa ar trebui să fie, ci pentru că am fost impregnați de-a lungul anilor de „da" și „nu", „bine" și „rău".

După ce a cîntărit cuvintele lui Merlin cu privire la faptul de a fi temnicer, Arthur s-a dus la el și i-a spus:

— Nu vreau să fie astfel. Cum mă pot schimba?

— Nimic mai ușor, a răspuns Merlin. Pur și simplu dă-ți seama că joci ambele roluri; și pe cel de prizonier, și pe cel de temnicer. Dacă tu reprezinți ambele fețe ale monedei, atunci înseamnă că trebuie să nu fii nici una, nici alta, pentru că ele se anulează una pe cealaltă. Dă-ți seama de aceasta și fii liber.

— Nu știu cum, a protestat Arthur. Cum pot să-mi găsesc umbra de care vorbești?

— Ascultă doar. Ca și prizonierii, ea îți transmite un mesaj prin bătăi în peretele celulei.

Umbra este doar un alt rol sau o altă identitate pe care o purtăm cu noi, dar nu este una pe care o arătăm în public. Cea mai mare parte a timpului, umbra este prea jenată sau temătoare pentru a ieși la lumina zilei. Dar nu există nici o îndoială că ea există, pentru că fiecare dintre noi și-a inventat o umbră proprie, o mască a cărei sarcină este aceea de a purta toate energiile pe care n-am putut să le descărcăm. Pentru un nou-născut, problema de a-și înfrîna sentimentele „rele" sau nesănătoase nu există. Imediat ce introduci ceva negativ în mediul înconjurător al unui copil mic, el va plînge sau îi va face vînt.

Aceasta este o reacție foarte sănătoasă, deoarece, exprimîndu-se atît de liber, copilul descarcă energiile care altfel s-ar agăța de el. Pe măsură ce creștem, învățăm că nu este întotdeauna potrivit să ne lăsăm în voia unor exprimări spontane. În numele politeții și al tactului, ca să arătăm că ne cunoaștem locul sau pentru a face ceea ce ne-au spus părinții, fiecare dintre noi învață să-și rețină energiile negative. Devenim încărcați ca niște baterii, cu vieți din ce în ce mai strict organizate, pînă cînd, deveniți adulți, ajungem să ținem în noi furii, resentimente, frustrări vechi de ani de zile. Încă și mai rău, am uitat instinctul de a ne descărca bateriile.

— Într-o zi, vei deveni foarte interesat să vezi cît de mult semeni cu o bombă, i-a spus Merlin băiatului Arthur.

— Ce e aceea o bombă?

— Dacă ai trăi invers timpul, singurul mod inteligent de a trăi, ai ști.

Merlin căzu o clipă pe gînduri:

— Imaginează-ți o bășică de porc pe care o umfli pînă cînd pocnește. Bomba funcționează după același principiu, doar că ea pocnește atît de tare, încît ucide oameni.

— Dumnezeule, și acest lucru nu poate fi împiedicat să se întîmple? întrebă alarmat Arthur.

— Nu, nu înțelegi. Bombele explodează *pentru* a ucide oameni. Acesta e rostul lor. Am adus vorba despre ele doar pentru că bombele seamănă mult cu muritorii, care sînt gata să explodeze. Explozia unui șrapnel — așa se va numi unul dintre materialele explozive — seamănă foarte mult cu explozia unei furii care se manifestă. Într-adevăr, dacă oamenii ar putea exploda și omorî oameni fără frică de represalii, mulți dintre ei ar face astfel.

APLICAREA LECȚIEI

A pune capăt războiului dinlăuntrul tău înseamnă a pune capăt conflictului dintre toate personalitățile tale. Îți poți elibera sinele umbrit de povara energiilor reținute din trecut, creînd condiții pentru pacea interioară, deoarece frica de a fi rănite este cea care face ca vocile tale interioare să nu aibă încredere una în cealaltă. Dar nu poți găsi o soluție pentru aceste tensiuni pînă cînd nu vei cunoaște din ce sînt alcătuite personalitățile tale lăuntrice.

Personalitățile sînt alcătuite întotdeauna din același lucru — din vechi energii atașate memoriei. De pildă, să zicem că îți amintești cum ai fost pedepsit pe vremea cînd erai copil pentru lucruri pe care nu le-ai făcut. Energia resentimentului sau a sentimentului de injustiție va fi atașată memoriei și vei începe să construiești un fragment de personalitate — copilul plin de resentimente —, care va dăinui pînă cînd energia va fi eliberată. Copilul plin de resentimente din interior este doar o porțiune de memorie ce așteaptă să-și descarce energia reținută; pînă cînd această descărcare nu va avea loc, energia nu va fi deblocată.

Deoarece amintirile tale se asociază atît unor întîmplări fericite, cît și unora dureroase, personalitățile lăuntrice apar în forme plăcute și neplăcute. Este plăcut să-ți amintești cum ai

fost răsplătit pentru că ai făcut o treabă bună; este neplăcut să-ți amintești cum ai fost criticat. Dar aceste amintiri opuse nu se anulează una pe cealaltă; ele își păstrează integritatea și se află în conflict cu cele opuse. Este în natura fiecărei judecăți să spună „Am dreptate", chiar și atunci cînd experiența următoare o contrazice cu totul. Critica sau pedeapsa nemeritată vor rămîne și vor repeta același scenariu la nesfîrșit, deși în următorul compartiment o altă energie își va exprima punctul de vedere în legătură cu o răsplată meritată.

Poți intra cu ușurință în legătură cu aceste energii reținute. Stai un moment singur cu tine însuți într-o încăpere liniștită. Respiră ușor. Fără a schimba ritmul respirației, observă doar cursul ei liniștit. Nu merge mai departe pînă cînd respirația ta nu devine ușoară și ritmică. Cînd devine așa, încearcă să-ți amintești un incident extrem de neplăcut din trecut, unul care implică emoții negative puternice, precum rușinea, umilința sau vinovăția. Să spunem că ai fost prins trișînd la un examen sau furînd. Nu contează dacă incidentul a fost mic sau a fost serios, ci dacă a fost urmat de o emoție de durată.

Adu-ți în minte imaginea vie a acelui incident și încearcă să retrăiești sentimentele care l-au însoțit. Acum observă-ți respirația — nu mai este atît de ușoară. În funcție de tipul de emoție pe care o chemi în amintire, respirația ta va deveni inegală sau superficială; s-ar putea chiar să gîfîi sau să-ți ții respirația. Aceste schimbări arată faptul că respirația este o oglindă a procesului de gîndire și, în special, a oricărei emoții reamintite. Experimentezi trei componente despre care am mai vorbit: amintire, energie și atașare. Cînd toate acestea trei se unesc, obții începutul unei subpersonalități.

Toate subpersonalitățile vor același lucru: să se exprime prin tine. Copilul care plînge, copilul singur, adolescentul frustrat, îndrăgostitul plin de speranțe, cel ce muncește cu ambiție — toți vor să prindă viață prin tine. Și așa și fac, într-un anumit fel. Nici o personalitate nu își găsește vreodată împlinirea completă de una singură: prin urmare, fiecare trebuie să facă larmă pentru a-și găsi un loc sub soare — sau în întunericul umbrei.

Conflictul ce apare este cel care face ca viața omului să fie atît de ambiguă, atît de plină de lumină și de întuneric. Magul trăiește însă doar în lumină. Asemeni unui copil, magul nu-și reține energia. Eliberîndu-și toate atașamentele memoriei ce alimentează războiul lăuntric, magul a trecut dincolo de personalitate pentru a locui în conștiința pură. Calea ce ne duce de la starea de muritor la starea de mag poate părea misterioasă, dar de fapt este complet naturală. Nu este nevoie decît de acel *echilibru* pe care cursul vieții este perfect capabil să-l păstreze.

Există multe căi de a elibera vechile energii. Una dintre cele mai puternice este de a recunoaște pur și simplu că ele există. În loc să negi faptul că simți rușine sau vină, de pildă, privește la tine însuți și spune-ți „Mă simt astfel." Deseori, acest moment de conștientizare de sine este de ajuns, deoarece, în ultimă instanță, prin tăgăduirea ta, toate energiile sînt prinse ca într-o capcană. Depășește tăgăduirea și jumătate din bătălie e cîștigată. Recunoașterea este o formă de acceptare de sine. Nu trebuie să spui: „Este în regulă dacă simt rușine sau vinovăție", pentru că de fapt tu vrei să scapi de aceste energii, nu să le perpetuezi. Dar este bine dacă spui: „Am aceste sentimente. Ele sînt reale."

Una dintre cele mai eficiente tehnici pentru a depăși tăgăduirea este, încă o dată, folosirea respirației. Stai jos într-o încăpere liniștită și relaxează-te. Trage acum aer în piept cum vrei, superficial sau profund, apoi expiră-l firesc. Nu impune nici un ritm sau efort, doar respiră. S-ar putea să-ți dai seama că oftezi sau gîfîi; este în regulă.

Acum inspiră încă o dată și lasă din nou aerul să iasă, fără a-l forța sau a-l reține. În timp ce continui să respiri astfel, lasă orice emoție sau imagine care-ți vine în minte să se ridice la suprafață. Acest proces poate fi ajutat dacă îți concentrezi atenția asupra inimii sau asupra oricărei alte părți a trupului unde simți ceva — unele locuri ale trupului sînt strîns asociate cu emoțiile.

Pe măsură ce continui acest exercițiu, energiile tale reținute vor începe să curgă în afară. Simptomele acestei descărcări ar putea include amintiri cețoase, umbre de sentimente sau chiar exprimări puternice ale emoțiilor, precum plînsul.

(Dacă sentimentele devin prea puternice, oprește exercițiul și odihnește-te cu ochii închiși timp de cinci minute.) Mulți oameni au atît de multă energie depozitată, încît adorm imediat cînd practică acest fel de respirație — este semnul unei profunde oboseli reținute, care se eliberează în corpul tău.

Dacă nu simți nici o eliberare de energie sub forma pe care ți-am descris-o, înseamnă că-ți folosești mintea pentru a o reține. Mintea poate fi depășită prin schimbarea ușoară a respirației: încearcă să gîfîi destul de repede. Respirația aceasta rapidă, de suprafață, ritmică va distrage mintea conștientă și va lăsa energiile să se scurgă dincolo de ea. Poți practica acest gen de respirație timp de un minut sau două, nu mai mult, pentru că eliberarea energiilor poate deveni lesne prea puternică.

Acest exercițiu poate fi repetat pentru a da afară vechile energii reținute, dar este de asemenea foarte folositor pentru a învăța să te descarci de orice emoție sau sentiment nou pe care vrei să-l scoți în afară. La fel ca oricare altă trăsătură a ta, umbra vrea să se exprime și să devină liberă, iar primul pas constă în a găsi o cale naturală, confortabilă de eliberare a energiilor negative și de a nu le ține depozitate în cavernele ascunse ale minții.

LECȚIA 11

Magul este profesorul de alchimie.

Alchimia este transformare.

Prin alchimie începi aventura căutării perfecțiunii.

Tu ești lumea. Atunci cînd te transformi pe tine însuți, lumea în care trăiești va fi și ea transformată.

Scopurile aventurii căutării — eroism, speranță, har și iubire — sînt moștenirea eternității.

Pentru a chema ajutorul magului, trebuie să fii puternic în adevăr, nu încăpățînat în judecăți.

După ce băiatul Arthur a lăsat în urmă pădurile lui Merlin, a locuit la Sir Ector și la fiul său, Kay. I s-a dat slujba de scutier, însă doar cu numele. Arthur nu avea familie sau avere. Nu avea bani să-și cumpere haine și nimeni nu credea că provine dintr-o familie nobilă. Ascunși de privirea lui Sir Ector, băieții de la grajduri aruncau cu noroi în Arthur, iar slujnicele șușoteau despre el că are cunoștințe de magie neagră.

Drept urmare, Arthur petrecea mult timp singur. Într-o zi, stătea la marginea unei păduri de stejari, fixînd cu privirea o cană veche de plumb. Se întîmplă ca pe acolo să treacă și Kay.

— Ai furat cana? întrebă Kay bănuitor.

— Nu, răspunse Arthur, scuturînd din cap. Am împrumutat-o.

— Pentru ce?

— Alchimie.

Kay făcu ochii mari. Auzise și el că magii aveau puterea de a transforma metalele inferioare în aur.

— Ai învățat alchimie? întrebă el.

Arthur încuviință.

— Dacă poți schimba plumbul în aur, spuse incitat Kay, atunci familia mea va fi cea mai bogată din Anglia. Arată-mi!

Arthur dădu din cap și îi făcu semn lui Kay să se așeze lîngă el pe iarbă. Fără a mai scoate vreo vorbă, începu să privească fix cana. După o vreme, Kay observă că ochii lui Arthur erau închiși. Așteptă nerăbdător, dar cînd Arthur își deschise ochii 15 minute mai tîrziu, cana era neschimbată.

— Cred că ești un șarlatan, spuse Kay furios. Cana e tot din plumb.

Arthur îl privi netulburat.

— Bineînțeles că este. Ea îmi slujește doar ca obiect de reamintire. Pe mine încerc să mă transform în aur.

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

Alchimia este arta transformării. După cum ne învață magii, secretele alchimiei există pentru a transforma starea de suferință și ignoranță a muritorilor într-una de iluminare și fericire. Merlin spunea:

— Alchimia este un proces ce se desfășoară permanent. Indiferent la ce nivel al vieții te afli, nu poți opri transformările să apară. Pe mine mă interesează transformarea *ta*. Comparată cu aceasta, transformarea metalelor inferioare în aur este trivială. Alchimia este o aventură a căutării, iar aventura căutării urmărește întotdeauna același lucru — perfecțiunea. Așa cum aurul este metalul cel mai apropiat de perfecțiune, deoarece nu poate fi corupt, perfecțiunea ființei umane înseamnă eliberarea de suferință, de durere, de îndoială și de frică.

— Dar dacă ființele umane nu pot fi perfecționate? Dacă în realitate sîntem slabi și imperfecți, așa cum arătăm? a întrebat Arthur.

— Secretul nu stă în *felul* cum arătăm, a răspuns Merlin, ci în *profunzimea* cu care sîntem dispuși să privim.

Aventurile căutării sînt călătorii personale, iar fiecare pas pe care îl faci, îl faci de unul singur. Dar Merlin avea multe să-i spună lui Arthur înainte ca el să-și înceapă aventura căutării: „Ți-am spus de multe ori că acest bulgăre de carne și oase nu este trupul tău și că această personalitate limitată pe care o experimentezi nu ești tu însuți. Trupul tău este de fapt infinit și una cu universul. Spiritul tău cuprinde toate spiritele și nu are limite în timp și spațiu. Lucrarea alchimică va face ca aceste adevăruri să se dezvăluie în fața ta."

Cînd Merlin rostea aceste cuvinte, vremea magilor aproape apusese, făcînd loc unei noi epoci, ce urma să fie condusă de rațiune. Rațiunea susține că alchimia este imposibilă și pe măsură ce magii s-au retras în crepusculul legendei, oamenii au început să accepte faptul că în realitate sînt limitați și sortiți să trăiască ca alcătuiri de carne și sînge în valea strîmtă a spațiului și timpului.

Deoarece luăm ca de la sine înțeles faptul că lucrurile solide sînt reale, atribuim realitate materiei solide din care sîntem făcuți. Norii, copacii, florile, animalele și trupul tău, toate sînt făcute din aceiași atomi de hidrogen, azot, oxigen și carbon, dar acești atomi sînt într-o permanentă modificare și schimbare — mai puțin de un procent din atomii prezenți în corpul tău anul trecut există încă și astăzi. Discutînd chiar și în termeni materialiști, nu prea are sens să spui că tu ești materie solidă cînd este clar că această soliditate este o lume a spațiului gol și a unei curgeri continue. Căutarea pe care o reprezintă alchimia începe sub suprafața atomilor și a moleculelor, în spatele aparenței schimbării.

Chiar dacă era doar un copil, Arthur era nerăbdător să plece în prima lui aventură și spera din toată inima că Merlin îi va face rost de un cal și de o hartă. Dar Merlin i-a spus: „Hărțile sînt inutile acolo unde mergi tu, pentru că teritoriul din fața ta se modifică mereu. Ar fi ca și cum ai încerca să faci o hartă a apei care curge."

Odată ce accepți că tu ești curgerea vieții și nimic mai mult, aventura căutării perfecțiunii devine o aventură dincolo de nemărginire. Lucrurile care sînt perfecte în tine se numesc esență, ființă și iubire. Ele nu pot fi mărginite de timp și spațiu. Cînd traversezi o încăpere, oare iubirea pentru fami-

lia ta pășește laolaltă cu tine? Cînd intri într-o baie, oare esența ta se udă? Granițele pot fi trasate pe o hartă, iar aspectul vizibil al ființei umane poate fi reprezentat ca oase, mușchi, țesuturi și celule. Poate fi făcută o hartă a creierului, reprezentînd felurile în care interacționează continuu cele 10 milioane de neuroni. Totuși, în ambele cazuri, hărțile nu sînt teritoriul însuși. Esența, ființa și iubirea care fac să existe ființa umană au o viață a lor, care începe și se sfîrșește cu aceeași invizibilă conștiință.

— Pot să te văd ca pe un nor de energie, i-a spus Merlin lui Arthur. Și tu mă poți vedea astfel, dar nici acesta nu ești tu cel adevărat. Nu e vorba decît tot de materie, doar că la un nivel mai subtil.

— Ce fel de energii? a întrebat băiatul.

— Să le numim lumină și umbră, care te înconjoară și se schimbă în funcție de felul în care gîndești și în care simți. Lumina este diferită atunci cînd ești fericit sau trist, inspirat sau obosit, incitat sau plictisit. Unii muritori trec prin această lume ca lumini strălucitoare, alții, ca umbre cenușii. Dar indiferent de cît de strălucitoare ar fi lumina, ea nu este la fel de reală precum liniștea din interiorul tău.

— De ce eu nu mă văd pe mine însumi în felul în care mă vezi tu? a întrebat Arthur.

— Pentru că energiile acestea slujesc ca învelitori. Unele sînt dese, altele transparente și nu există doi oameni care să fie înveliți exact la fel. Dar cu toții arătați ca niște nori umblători. Pînă cînd nu-ți decojești sufletul de învelitori, nu îți vei da seama de miezul etern și limpede care se găsește în centrul tău.

APLICAREA LECȚIEI

În vechea știință a alchimiei, cele patru elemente — pămînt, aer, apă și foc — se combină în mod misterios pentru a ajunge la un produs magic numit viață. Este de netăgăduit faptul că ești alcătuit din pămînt, aer și apă ce au fost luate din alte elemente mai complexe precum hrana. Focul care aprinde aceste substanțe lipsite de viață, dîndu-le viață, nu poate fi distilat, pentru că nu este un foc vizibil și nici o căl-

dură provenită din metabolism. Este focul transformării pur și simplu. Prin urmare, tu ești transformarea, cel care transformă și cel transformat. Ești propriul tău alchimist, transmutînd mereu molecule lipsite de viață, inerte în trupul tău viu. Acesta este cel mai creator și cel mai magic act pe care-l vei săvîrși vreodată.

Nu există limite pentru minunățiile acestei alchimii. În orice moment, poți citi o carte, poți digera hrană, fabrica proteine și enzime, depozita informații sub forma memoriei, te poți dezvolta, poți respira, poți simți mediul înconjurător, îți poți vindeca o rană, poți înlocui celulele moarte, poți respinge atacul virușilor și poți face nenumărate alte activități. Toate aceste transformări trec în mare parte neobservate. Alchimistul este invizibil, acționează în spatele scenei și doar puțini dintre noi s-au gîndit vreodată să descopere cine este el. Casa lui nu există în timp și spațiu, ci în eternitate, dincolo de memorie.

Stai un moment și imaginează-ți că îți poți vedea viața ca pe un papirus ce se desfășoară pe măsură ce examinezi evenimentele trecute. Începe să desfășori acest papirus pînă cînd vei vedea o scenă familiară, cum ar fi prima zi în slujba ta actuală. Vezi cu claritate scena și apoi mergi un pic mai înapoi, să spunem, la vremea cînd erai în facultate, și continuă să desfășori papirusul, ajungînd la liceu, școala generală, grădiniță. Încearcă să vezi cît mai clar scenele din vremea cînd erai mic copil, cînd învățai să mergi în picioare și cînd erai major. Nu contează dacă nu apar imagini vii; dacă ai un sentiment față de ceea ce pare că ești tu însuți la acele vîrste, este de ajuns.

Acum mergi înapoi pînă la ziua în care te-ai născut — aici va fi vorba doar de pură imaginație —, apoi încearcă să te vezi ca făt, apoi ca o alcătuire de celule transparente sub forma unei sfere. Privește cum sfera se micșorează, pînă cînd ești doar două celule, apoi una. În cele din urmă, treci peste această imagine și imaginează-te înainte de acest moment, cînd nu aveai nici o celulă.

Cînd ai trecut acest prag, observă faptul că identitatea ta nu a dispărut. Chiar dacă nu ai nici o imagine la care să privești și nici un fel de corp, tu rămîi ceea ce ești cu adevărat —

o conștiință văzătoare, care rămîne aceeași, chiar dacă decorurile vieții se schimbă în mod constant. Aceasta este identitatea ta ca și conștiință, un alchimist viu, înțelept, care rămîne neatașat de nimic, în spatele spectacolului permanent al transformării.

Acum, încearcă să-ți imaginezi această conștiință dispărînd. Cu alte cuvinte, imaginează-ți un timp în care nu ai existat. Nu poți face așa ceva, pentru că alchimistul nu este limitat de domnia timpului, unde toate evenimentele au un început și un sfîrșit. Tot așa, încearcă să desfășori papirusul înainte, în viitor și să te imaginezi mort și dispărut de tot. Iarăși nu vei putea.

Cînd ajungi la capătul memoriei, al sentimentelor, al emoției, al imaginației și al ideilor, ceea ce va rămîne ești încă tu însuți, în forma pură ca impuls al vieții, mereu curgînd prin mirajul creației. Această curgere este transformarea permanentă, alchimia existenței extinzîndu-se înlăuntrul și dincolo de toate lumile.

LECȚIA 12

Înțelepciunea este vie și prin urmare mereu imprevizibilă.

Ordinea este o altă față a haosului, haosul este o altă față a ordinii.

Nesiguranța pe care o simți în interiorul tău este ușa înțelepciunii.

Insecuritatea va fi întotdeauna cu cel ce caută — el continuă să se împiedice, dar nu cade niciodată.

Ordinea umană este alcătuită din reguli. Ordinea magului nu are reguli — ea curge odată cu natura vieții.

Ochii lui Merlin erau deseori atrași de mici detalii din natură și în ele putea vedea lecții. Într-o zi, cînd el și Arthur se plimbau prin pădure, au auzit o gaiță, care se răstea la ei dintr-un copac din apropiere.

— Oprește-te și privește, spuse Merlin încetișor.

Gaița era o pasăre nervoasă și ciudată. După ce i-a certat pe cei doi intruși, a zburat pe o altă creangă pentru a-i vedea mai bine, iar după cîteva secunde s-a ridicat nemulțumită și a zburat pe o a treia creangă. Apoi, parcă uitînd că erau și ei acolo, a coborît pe pămînt pentru a cerceta un con de pin. Dar peste cîteva secunde, a plonjat într-o băltoacă, a izgonit o pitulice și a început să ciugulească o bucată de coajă de copac putrezită.

— Ce părere ai despre acest mod de viață? întrebă Merlin.

— Nu prea bună, răspunse Arthur. Se comportă ca o grămadă de pene fără creier și nu are nici o idee despre ce o să facă în clipa următoare.

— Așa că ea pare a fi mereu o creatură ce trăiește doar încrezîndu-se în Dumnezeu, a spus Merlin. Își petrece toată ziua urmărind fără grijă propriile-i porniri, fără a se gîndi la viitor și totuși se descurcă destul de bine, trebuie să recunoști.

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

Este în natura vieții să conțină atît haos, cît și ordine. Tiparele apar din dezordine și sînt topite la loc în dezordine. Trupul tău, la anumite niveluri, este complet haotic — vîrtejuri de atomi de oxigen intră în sîngele tău la fiecare respirație, enzime hrănitoare și proteine umplu fiecare celulă, chiar și rețeaua de neuroni din creierul tău este ca o furtună electrică ce nu încetează vreodată. Totuși, acest haos nu este decît o fațetă a ordinii, pentru că nu există nici o îndoială că celulele noastre sînt capodopere ale funcției de organizare și că activitatea creierului nostru are ca rezultat gînduri coerente.

Într-adevăr, haosul și ordinea sînt atît de apropiate una de cealaltă, încît nu pot fi separate. „Trebuie să fii haos înainte de a putea fi o stea sclipitoare", a spus Merlin. Iar acest lucru este literalmente adevărat, pentru că nașterea galaxiilor a fost precedată de vîrtejurile de gaze ce formau universul la începuturi. Atunci nu exista nici un tipar care să ordoneze gazele, doar o foarte slabă forță de atracție. Totuși, în afară de slaba forță gravitațională, s-a produs un lanț de evenimente care au condus în cele din urmă la formarea ADN-ului uman, o moleculă atît de complexă, încît alterarea uneia dintre cele 3 milioane de unități genetice poate face diferența între viață și moarte.

După propriile puteri, orice om se luptă cu ordinea și dezordinea. Lucrurile au tendința să decadă; ceea ce înainte era proaspăt și copt se va altera; ceea ce era tînăr se dezvoltă, îmbătrînește și moare. „Moartea este o iluzie", a spus Merlin, „dar lupta pe care o dau muritorii în fața morții este foarte reală.

Nici un muritor nu știe de fapt ce este moartea, totuși acest eveniment iminent este atît de înfricoșător, încît murito-

rii luptă împotriva lui din toate puterile, fără a-și da seama de îngrozitoarea dezordine și de haosul pe care le stîrnesc."

Magul știe că viața se organizează totdeauna din interior. Aceleași forțe slabe ale gravitației care creează din haos stele sclipitoare există la toate nivelurile naturii. E absolut sigur că un trandafir se va dezvolta ca un trandafir, chiar dacă atunci cînd abia e încolțit nu pare diferit de o violetă. În sămînță pretenția la unicitate s-ar putea să rezide într-o ramificație măruntă a celor două spirale ale moleculei de ADN. Noi, oamenii, însă sîntem foarte preocupați să ne dezvoltăm cum trebuie, și prin urmare cheltuim nenumărate ore de efort și strădanie pentru a încerca să ne afirmăm unicitatea.

— Ce contează dacă păsările trăiesc fără să gîndească sau dacă un trandafir rămîne trandafir? a întrebat Arthur. Ele nu au minte și, prin urmare, nu au de ales decît să fie ceea ce sînt.

— Adevărat, voi, muritorii, aveți liber arbitru, dar aveți o părere prea bună despre acest lucru, replică Merlin. Eu trăiesc fără a face alegeri și găsesc că o asemenea viață este cu mult mai fericită.

— Fără alegeri? Dar iei hotărîri ca și mine, protestă Arthur.

Merlin ridică din umeri.

— Te lași înșelat de aparențe. Privește-ți mîinile. Nu este nici o îndoială că ele îți aparțin, totuși nu tu alegi cum să se dezvolte celulele; habar nu ai ce face ca nervii și mușchii să se mişte; nu îți crești în mod conștient unghiile și nu îți vindeci o rană cînd mîinile ți-s tăiate, nu-i așa?

— Adevărat, nu trebuie să fac nici unul dintre lucrurile acestea.

— Cu alte cuvinte, acestea nu mai reprezintă pentru tine alegeri, a continuat Merlin. Aceste funcțiuni sînt controlate de o parte involuntară a creierului tău, care are grijă de ele în mod automat. În același fel, toate lucrurile cărora tu le dedici atîta timp — a gîndi, a lua decizii, a simți, a alege, a judeca — eu le-am încredințat părții automate a creierului meu. Ceea ce nu este de fapt decît un alt fel de a spune că le-am predat lui Dumnezeu.

— Atunci la ce îți folosește mintea conștientă? a întrebat Arthur.

LECȚIA 13

Realitatea pe care o experimentezi este o imagine în oglindă a așteptărilor tale.

Dacă în fiecare zi proiectezi aceleași imagini, realitatea ta va fi aceeași în fiecare zi.

Cînd atenția este desăvîrșită, creează ordine și claritate din haos și confuzie.

După ce a devenit rege, Arthur a împărtășit experiențele pe care le-a trăit în peștera de cleștar unei singure persoane, soției sale, Guinevere. Acest lucru s-a petrecut cu ani buni înainte ca Merlin să reapară, iar Guinevere s-a gîndit la el cam cum se gîndea la unicorni sau la alte animale mitice:

— Dacă este la fel de sălbatic precum întunecatul munte Welsh, unde se spune că s-a născut, ar trebui să mă tem de întîlnirea cu el, i-a spus odată lui Arthur.

— Nu este așa, îi răspunse Arthur. Nu se aseamănă cu nimic din ceea ce te-ai aștepta sau ai anticipa să vezi.

— Domnul meu, am întîlnit magi la curtea Franței sau din cei ce poartă acest nume, spuse Guinevere. Nu sînt ei oare doar niște bătrîni cu bărbi lungi, albe care se poartă foarte înțelept și-și scutură capetele ca și cum ar vedea lucruri pe care noi nu le putem vedea și care pretind că au puteri cărora nimeni nu le-a fost martor vreodată?

Arthur zîmbi.

— Mi-au ieșit în drum astfel de magi, dar Merlin nu este ca ei. I-am spus odată: „Sîntem noi vreun pic diferiți? Pentru mine, noi sîntem doar doi oameni ce stau lîngă un pîrîu, sub un copac, pentru a prinde pește ca să-l mîncăm la cină." M-a

privit și a dat din cap. „E adevărat că sîntem doar doi oameni ce stau aici, precum spui, dar pentru tine acest loc reprezintă întreaga ta realitate, pe cînd pentru mine pîrîul, copacul și tot ce ne înconjoară reprezintă cea mai mică fărîmă din cel mai apropiat orizont al conștiinței mele."

Guinevere îl întrebă:

— Dacă Merlin trăiește cu adevărat într-o lume aparte de a noastră, ți-a spus vreodată cum să ajungi la ea?

— Da, spuse Arthur. A insistat că versiunea mea asupra realității — copacul, pîrîul, pădurea — era cu totul o iluzie, o halucinație doar a mea, pe care mintea mă silește să o accept, pe cînd lumea lui era deschisă oricui, fiind o lume cu totul de lumină.

Guinevere era încurcată.

— Dar și eu, și tu vedem camera în care sîntem la fel ca oricare altul pe care-l cunoaștem. Nu cred că este doar o iluzie.

— Atunci lasă-mă să-ți arăt ceva, spuse Arthur.

Îi ceru reginei să părăsească încăperea și să promită să nu se reîntoarcă pînă cînd nu va bate de miezul nopții. Guinevere făcu precum i se spuse, iar cînd se reîntoarse, descoperi că încăperea era complet întunecată, toate lumînările stinse, iar draperiile de mătase trase.

— Nu te teme, spuse o voce. Sînt aici.

— Domnul meu, ce vrei să fac? întrebă Guinevere.

Arthur răspunse:

— Vreau să aflu cît de bine cunoști tu această încăpere. Vino spre mine și descrie-mi ce obiecte sînt în jurul tău, dar nu atinge nimic.

Soția lui se gîndi că este pusă la o încercare ciudată, dar făcu așa cum i se ceru.

— Acesta este patul nostru, iar acolo este cufărul din lemn de stejar pe care l-am adus de peste mare. Candelabrul înalt din fier forjat, adus din Spania este acolo în colț, iar cele două tapiserii atîrnă de o parte și de cealaltă.

Pășind prudent pentru a nu da peste lucruri, Guinevere a fost în stare să descrie fiecare detaliu al încăperii, care într-adevăr fusese aranjată pînă la ultima pernă de către ea.

— Acum privește, spuse Arthur.

Aprinse o făclie, apoi o a doua și o a treia. Uitîndu-se în jur, Guinevere fu uluită să descopere că încăperea era în întregime goală.

— Nu înțeleg, spuse ea încet.

— Tot ceea ce ai descris erau așteptările tale în ce privește conținutul acestei încăperi, și nu ceea ce este în realitate. Dar așteptările sînt puternice. Chiar și fără lumină, tu ai văzut ceea ce ai anticipat că există și ai reacționat potrivit cu ceea ce credeai. Oare încăperea nu ți s-a părut la fel? Nu ai umblat cu atenție prin locurile în care ți-era frică să nu dobori lucrurile?

Guinevere dădu aprobator din cap.

— Chiar și la lumina zilei, spuse Arthur, pășim în funcție de ceea ce ne așteptăm să vedem, să auzim și să atingem. Orice experiență se bazează pe continuitatea pe care o hrănim, amintindu-ne totul așa cum era în ziua de dinainte, în ora de dinainte, în clipa de dinainte. Merlin mi-a spus că dacă aș putea vedea totul fără a avea așteptări, nimic din ceea ce iau acum ca de la sine înțeles nu ar mai fi real.

Lumea pe care o vede magul este lumea reală după ce ea a fost invadată de lumină. A noastră e o lume a umbrelor în care bîjbîim prin întuneric.

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

Magul s-a eliberat complet pe sine de ceea ce e cunoscut. Pentru el, singura libertate rezidă în necunoscut, deoarece tot ceea ce e cunoscut este trecut și mort. „Știi de ce tot spun eu că lumea ta este o închisoare?", a întrebat Merlin. „Pentru că tot ce poate concepe mintea este mărginit. Imediat ce alături cuvinte unei experiențe, sau o închizi în gînduri, sau spui «Eu știu», ceva minunat și invizibil a trecut pe lîngă tine. Marginile sînt precum cuștile; realitatea este ca o pasăre delicată ce tremură în mîna ta. Dacă o ții prea mult, ea va muri."

Dacă este adevărat că necunoscutul este biletul tău către libertate, este de asemenea adevărat că ego-ul tău se simte mai confortabil în ceea ce este mărginit. Mințile noastre generează aceleași imagini zi de zi. Aceste imagini sînt o oglindă a ceea ce ești, și totuși ego-ul le consideră reale. „Nu este evi-

dent că un copac este un copac, un zid este un zid, un munte este un munte?", întreabă ego-ul. Dar acestea sînt reale doar într-o singură stare de conștiință — în starea de veghe. În vis, s-ar putea să stai într-un cîmp și să privești norii trecînd pe deasupra munților. După ce te vei trezi, îți vei da seama că muntele, norii și cîmpul erau doar legături întîmplătoare între celulele creierului, care au dat naștere unor imagini trecătoare. Nu există nici o dovadă pentru faptul că a fi treaz este altceva. „Realul" muntelui, al cîmpului și al norilor nu are o realitate ce poate fi dovedită, în afara imaginilor care se leagă în creierul tău.

Arthur a fost șocat atunci cînd Merlin a spus că lumea vizibilă este o iluzie.

— Dar pot atinge lucrurile din jurul meu și le pot simți duritatea. Dacă îmi ciocnesc capul de o stîncă, mă aleg cu o vînătaie, a protestat el.

— Imaginile nu sînt doar vizibile, i-a reamintit Merlin. Lucrurile le poți atinge și în vis și le poți simți cu toată gama de senzații.

— Atunci de ce eu disting între starea de veghe și vis? De ce o numim pe una realitate și pe cealaltă iluzie?

— Din obișnuință. Dacă muritorii primesc învățătura aceasta de la mag, ei vor învăța să facă și în stare de veghe tot ceea ce fac în vis. Atunci, marginile vor începe să se topească, iar realitatea te va conduce afară din închisoarea umbrei.

Cu toții experimentăm noul și necunoscutul, dar puțini dintre noi văd în necunoscut forța care ne cheamă. Necunoscutul conține indicii către o altă realitate. Ce sînt aceste indicii? Ele se schimbă în fiecare clipă, dar dacă privești cu atenție la orice imagine pe care ți-o prezintă lumea, sinele tău va începe să le vadă din ce în ce mai clar. Aparentul hazard al întîmplărilor va începe să capete formă și înțeles atunci cînd o parte din tine va spune: „Sînt aici. Poți să mă găsești?" Întîlniri întîmplătoare, coincidențe neașteptate, premoniții care se adeveresc, împlinirea neașteptată a dorințelor, secvențe neprevăzute de bucurie, un sentiment al unei cunoașteri profunde, mijirea încrederii — toate acestea sînt forme pe care realitatea le poate lua pentru a ne convinge să ieșim din închisoarea pe care singuri ne-am construit-o. Nu e neapărat nevo-

ie să ascultăm această șoaptă care ne cheamă. Alegerea este în întregime personală. În tainița inimii tale trebuie să te hotărăști între ceea ce este cunoscut, învechit, dar familiar și ceea ce este necunoscut, dar proaspăt, un cîmp de infinite posibilități.

APLICAREA LECȚIEI

A aplica această lecție înseamnă a trece dincolo de frontiera cunoscutului. Dacă poți uita totul și să nu anticipezi nimic, în mod automat te vei descoperi străpungînd granițele care te țin departe de percepția unei realități mai înalte. Această realitate mai înaltă este prinsă în mrejele realității familiare pe care o vezi și în care te miști zi de zi. Nu există o distanță care să le separe pe cele două. Totuși, ele ar putea fi la fel de bine la milioane de kilometri depărtare.

Laolaltă cu obiceiurile și inerția, frica are mult de-a face cu a menține realitatea așa cum a fost dintotdeauna. Încearcă o versiune a testului prin care a trecut Guinevere. Stai o noapte în mijlocul unei camere familiare, pe întuneric. Pășește prin ea, apropie-te cît poți de obiectele din cameră, fără a te ciocni de ele. Vei observa că este foarte greu să pășești fie și prin cea mai familiară cameră fără să ai un sentiment de neliniște. Cei mai mulți dintre noi vor simți o frică profundă din cauza nesiguranței pe care o implică faptul de a nu vedea; inima îți bate mai tare la gîndul că vei cădea sau vei lovi lucrurile.

Însă ce vei dovedi în realitate, în afară de faptul că ceea ce este cunoscut nu te poate proteja de teamă? Deși cunoști camera foarte bine, neliniștea tot apare și este aceeași cu cea care se manifestă la lumina zilei, doar că în acest caz frica este îngropată mult mai adînc. Atunci, nu numai de întuneric ne temem, ci și de altceva: de un accident, de o dereglare a rutinei, de o pierdere bruscă a siguranței. Nu contează cît de confortabil crezi că te simți în lumea lucrurilor cunoscute, dezastrele posibile nu sînt niciodată prea departe de subconștientul tău.

Poți încerca gustul necunoscutului printr-un alt experiment simplu. Leagă-te la ochi și așază-te pe un scaun în bucătărie. Cere-i unui prieten să pună trei feluri de mîncare în

fața ta, fără să-ți spună ce este fiecare. Gustă-le, punîndu-l pe prieten să-ți ducă lingura sau îmbucătura la gură. Vei recunoaște repede felul de mîncare, dar trebuie să observi că în acel scurt moment de nesiguranță de dinainte de a apărea recunoașterea vei gusta ceva nou — o calitate, o nuanță de savoare, o aromă neașteptată, despre care uitaseși că există în acea mîncare.

Aceasta este puterea nesiguranței. Atîta timp cît ești sigur în ceea ce privește lucrurile, trăiești înăuntrul granițelor. Totuși, lucrurile pe care crezi că ești sigur au de fapt noi calități pe care să le descoperi. „Dumnezeu a făcut lumea", a spus Merlin. „Așa că trebuie să fie destul de interesantă dacă îi menține atenția. Cînd vezi că lucrurile sînt din ce în ce mai obositoare, mai învechite, poate că tu ești cel ce ți-ai pierdut capacitatea de a fi interesat." Ego-ului îi este greu să accepte deschiderea căii nesiguranței. Totuși, este singurul drum spre lumea magului.

LECȚIA 14

Magii nu sînt mîhniți de pierderi, deoarece singurul lucru pe care îl pot pierde este irealul.

Cînd pierzi totul, realul tot rămîne.

În molozul devastării și dezastrului sînt îngropate comori ascunse.

Cînd privești în cenușă, privește bine.

Ca toți copiii, Arthur a descoperit în cele din urmă moartea. Cînd avea 4 sau 5 ani, Merlin l-a descoperit stînd ghemuit în pădure și privind la o grămadă de pene cenușii, rămășițele a ceea ce fusese cîndva o vrabie.

— Ce s-a întîmplat cu ea? întrebă băiatul.

— Depinde, răspunse Merlin.

— De ce?

— De cum o privești. Cei mai mulți muritori numesc asta o pasăre moartă. Prin „moartă" ei înțeleg că viața i-a fost curmată. Muritorii mai înțelepți însă privesc mai profund. Ei înțeleg că moartea este doar o realcătuire. Materia din care a fost făcută această pasăre s-a reîntors în pămînt, să se amestece cu elementele care i-au dat naștere.

Băiatul se gîndi un moment.

— De ce mi se face frică văzînd asta?

— E amintirea. Fie că știi, fie că nu, ți-ai format unele idei despre moarte încă de cînd erai sugar și pe măsură ce ele se desfășoară, îți amintești de frica și durerea legate de aceste amintiri.

Băiatul era prea mic pentru a înțelege tot ce-i spusese Merlin. Și așa cum fac toți copiii, nu a mai pus întrebarea cea cu adevărat profundă. A fost satisfăcut cu explicațiile lui Merlin vreme de mai mulți ani, pînă cînd și-a dat seama că și lui i s-ar putea întîmpla să moară, nu doar animalelor.

— Cred, spuse Arthur cînd a împlinit 12 ani, că frica mea de moarte va crește din ce în ce mai mult.

Merlin dădu din cap.

— Pe măsură ce experimentezi lumea, amintirile ți se vor reîntoarce din ce în ce mai puternice. Dar mai este ceva. Muritorilor le e frică de moarte deoarece le e frică să nu piardă ceea ce posedă. Dacă vezi un animal mort nu poți spune ce parte din el a murit. După ce-și dă ultima suflare, corpul cîntărește la fel; celulele sînt la fel. Doar respirația lipsește și ceea ce se află dincolo de respirație.

Dar muritorii au în ei case și lucruri. Au familii și experiențe fericite. Pierderea lor le provoacă groază. Dar am să-ți spun un secret. Nimic nu moare în momentul morții. Moartea este un început, nu un sfîrșit. Cînd muritorilor le e frică de ea, nu vor decît să își țină strîns amintirile. Nimeni nu știe ce este moartea cu adevărat. Adoptă punctul de vedere al magului și spune bun-venit tuturor pierderilor, chiar pierderii absolute, care este moartea.

— O să încerc, zise cu suspiciune Arthur, dar ai dreptate. Există o mulțime de lucruri pe care nu vreau să le pierd.

— Doar nu le mai ține atît de strîns și apoi amintește-ți: tot ceea ce ții este deja mort, deoarece este în trecut. Dacă mori în fiecare clipă vei descoperi poarta către o viață fără sfîrșit.

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

Într-o lume a schimbărilor, trebuie să existe cîștiguri și pierderi. Ego-ul judecă cîștigurile ca fiind bune și pierderile ca fiind rele. Dar natura nu face astfel de distincții. Atîta vreme cît există creație, trebuie să existe și distrugere. „Vouă, muritorilor, v-ar plăcea să fie abolită moartea", a spus Merlin, „fără să vă gîndiți cum s-ar umple lumea de oameni, animale și plante. Pădurea s-ar sufoca sub forța propriei sale vieți,

marea ar suferi grozav cu toate ființele ce s-ar lupta pentru spațiu și aer, iar frumusețea delicată a echilibrului din natură n-ar mai exista.

Ciclul nașterii și al morții ajunge o chestiune de frică și luptă doar atunci cînd devine o chestiune personală. După o bătălie de o viață întreagă pentru a împiedica pierderile, ego-ul vede în moarte o ultimă înfrîngere. Pentru mulți oameni, frica de moarte este copleșitoare și nu-i pot face față; este un subiect împins în subconștient și negat în fiecare zi. Negația este însă a intelectului, moartea devenind un subiect metafizic, care poate fi cîntărit de la o distanță emoțională sigură.

Magul spune că moartea nu poate fi cunoscută dintr-un alt motiv — deoarece experiența normală, și odată cu ea felul nostru normal de a cunoaște încetează în momentul morții. Experiența normală este orientată către ceea ce vedem, ascultăm, atingem, mirosim și gustăm. Acestora li se adaugă gîndirea și emoția. A muri înseamnă a te despărți de simțuri, a lăsa în urmă lumea materială și a trece spre un nou tip de percepție.

— Să știi, a spus Merlin, că eu sînt deja mort.

— Nu pare posibil, se împotrivi Arthur. Pentru mine, a fi în viață înseamnă a mînca, a bea, a dormi și a avea experiențe. Nu faci tu aceste lucruri tot timpul, exact ca și mine?

Merlin scutură din cap.

— De ce nu poți să gîndești că viața și moartea ar putea coexista? În același timp în care fac toate aceste lucruri pe care le-ai menționat eu sînt de asemenea într-o stare de cunoaștere, conștient de mine ca fiind eu însumi, ca nefiind născut și neîncetînd să exist. Moartea face posibilă descoperirea acestei stări. Dacă ești îndeajuns de favorizat de soartă să faci devreme această descoperire, înainte de a-ți abandona trupul, cu atît mai bine.

— Ești foarte norocos că nu trebuie să-ți mai fie frică vreodată de moarte, a remarcat Arthur.

— Adevărat, dar eu am luat o hotărîre de care voi, muritorii, vă feriți. Am hotărît să urmăresc moartea și s-o prind în brațe ca pe o iubită. Pe cînd voi fugiți totdeauna de ea, ca și cum ar fi un demon. Moartea este foarte sensibilă, iar dacă o

demonizați, ea se va ține deoparte și-și va păstra secretele pentru ea însăși. Cu adevărat, toată frica voastră de moarte este o proiecție a ignoranței. Pur și simplu vă e frică de lucrurile despre care nu știți nimic.

APLICAREA LECȚIEI

Moartea este un eveniment ultim, dar înainte ca ea să se întîmple, există multe pierderi minore de-a lungul drumului. Dacă te oprești o clipă să te gîndești la acest lucru, îți vei putea da seama cu ușurință de modelul cîștig-pierdere care funcționează în viața ta. Atunci cînd se produc, pierderile par dureroase, iar ego-ul reacționează inevitabil la pierdere, dorind să păstreze lucrurile. Însă trecerea de la copilărie la adolescență reprezintă o pierdere dintr-o anumită perspectivă și un cîștig dintr-o alta; a te căsători reprezintă pierderea vieții de unul singur și cîștigarea unui partener. A cîștiga și a pierde sînt două fațete ale aceluiași lucru. Singurul lucru în viață care aduce un cîștig absolut este cîștigarea conștientizării — obiectul aventurii căutării.

— Nu ți-a trecut niciodată prin gînd faptul că nu poți pierde nimic pentru că n-ai avut niciodată nimic? a întrebat Merlin. Singurul lucru pe care l-ai avut vreodată cu adevărat ești tu însuți. Sinele acesta al tău ar putea petrece un timp într-o casă sau îndeplinind o slujbă, ar putea petrece un timp în prezența anumitor lucruri sau a unei anumite sume de bani, dar în timp toate acestea se vor schimba. Apoi, tot ceea ce ai este o amintire, o imagine, o idee. Acestea nu sînt reale; ele sînt doar plăsmuiri ale minții. Gîndurile sînt ca niște oaspeți; ele vin și pleacă în timp ce tu ești mereu acolo. Privește obiectele și proprietățile în același fel. Ele vin și pleacă. Ceea ce rămîne ești tu însuți.

Viața e plină de împotrivire, mai mică sau mai mare. Ego-ul și-a luat sarcina de a-ți apăra viața. El te apără de pierderi și dezastre și respinge ideea morții pe cît poate. Dar magul spune bun-venit oricărei adversități, oricărei pierderi, avînd următoarele motive, pe care și tu le poți aplica în viața ta: orice în creație este făcut din energie. După ce este creată,

orice formă dată de energie trebuie să se mențină pe sine un anumit timp. După o perioadă de stabilitate, forța vieții vrea să aducă ceva nou în scenă. Pentru a face aceasta, modelele vechi, depășite trebuie să fie dizolvate.

Această disoluție are loc în numele vieții, pentru că nu există nimic decît viață în jurul nostru. Însă ego-ul se atașează de anumite forme de energie, pe care nu mai vrea să le vadă dizolvîndu-se. O sumă de bani, o casă, o relație, o formă de guvernămînt — în felul lor, toate acestea sînt forme de energie pe care încercăm să le protejăm de trecerea timpului. Oamenii se luptă cu moartea, cum se spune, ceea ce înseamnă că ei vor apăra ceva pînă cînd disoluția rămîne singura alternativă.

În realitate, astfel de bătălii nu sînt necesare. Nu te poți lupta pentru a face un trandafir să înflorească. Nu te poți lupta pentru a face ca un embrion să se transforme într-un copil — acest lucru se întîmplă pur și simplu, urmînd propriile ritmuri. Ego-ul acceptă cu ușurință acest fapt în ceea ce privește trandafirii și copiii, dar nu în ceea ce privește banii, casele, relațiile și alte lucruri de care este atașat. Dar magul vede că aceeași lege universală guvernează totul în viață. Totuși, nu ego-ul s-a zbătut să te aducă pe lume.

Bătălia ego-ului este o formă de opoziție față de viață, deoarece el caută să impună *viața artificială*.

— Natura răpește lucrurile la timpul potrivit, avînd bune motive, a spus Merlin. Dacă vrei flori cînd nu e vremea lor poți broda flori, care vor dura pentru totdeauna, dar cine ar putea pretinde că ele ar fi în realitate vii?

Tot așa, ori de cîte ori simți nevoia de a controla și de a lupta, de a ține lîngă tine oameni, bani sau lucruri de care te simți atașat, atunci cînd acestea se îndepărtează tu te opui forței universale, care menține totul în echilibru.

— Va trebui să dobîndești încredere înainte de a putea să predai controlul. Condiționările voastre vă duc la neîncredere deoarece voi, muritorii, doriți cu atîta disperare să credeți că sînteți imuni la ciclul naturii, a spus Merlin, oarecum amuzat. Chiar dacă trupurile voastre se nasc, cresc și mor, voi aveți ideea absurdă de a lăsa în urmă clădiri nemuritoare, statui, reputații și cufere pline de bogății. Faceți cum vă place,

dar dacă vreți să scăpați de durere și moarte, scăpați mai întîi de iluzia că sînteți dincolo de natură.

Cînd începeți să vedeți semințele oportunității în cenușa dezastrului, atunci încrederea începe să crească. Această încredere vine pas cu pas. Mai întîi, începe prin a vedea că judecățile ego-ului în ceea ce privește pierderea sînt false. „Durerea nu este adevărul", a spus Merlin. „Prin ea trebuie să treacă muritorii pentru a găsi adevărul." În al doilea rînd, privește pentru a vedea cealaltă fațetă a dezastrului sau a pierderii, acea sămînță minusculă a noului, care vrea să se nască. „Cînd privești în cenușă", sfătuiește Merlin, „privește bine." În al treilea rînd, înlocuiește vinovăția și lamentarea cu calm și cu cunoașterea sigură că ești protejat în planul naturii — orice pierdere este vremelnică și ireală. Ți-e sortit să pierzi ceva nu pentru că natura este crudă și indiferentă, ci pentru că orice pas pe care-l faci spre real este prețios. În această lumină, vei începe să vezi că pierderea și cîștigul reprezintă doar o mască. În spatele ei, este lumina stabilă a eternului, care luminează totul, scoțînd unitatea din haos.

LECȚIA 15

În măsura în care cunoști iubirea, devii iubire.

Iubirea este mai mult decît emoție. Ea este o forță a naturii și prin urmare trebuie să conțină adevăr.

Atunci cînd rostești cuvîntul iubire, s-ar putea să poți prinde în el sentimentul, dar esența lui nu poate fi rostită.

Cea mai pură iubire sălășluiește acolo unde te aștepți mai puțin — în neatașare.

Cel mai pur cavaler care l-a slujit pe Arthur a fost Galahad, cu toate că și el, ca și regele, era un copil din flori. Faptul că era fiul natural al lui Lancelot nu era considerat un stigmat, și totuși, cînd a venit ziua ca el să devină campionul unei doamne de la curte, Arthur a scuturat din cap și s-a încruntat.

— Tu nu trebuie să fii campionul nici unei doamne nobile, declară Arthur.

Galahad se înroși și, bîlbîindu-se, spuse:

— Dar stăpîne, orice cavaler trebuie să slujească o doamnă din puritatea iubirii sale!

— Ce știi tu despre iubire? întrebă Arthur, iar tonul său fu atît de direct, încît Galahad se îmbujoră și mai mult. Dacă ești nerăbdător să fii campionul unei doamne, îți voi da să alegi din trei.

Regele trimise după Margaret, o slujitoare bătrînă, cu părul alb și cu negi pe nas.

— Vrei să o slujești pe ea cu iubire, cinstite cavaler? întrebă Arthur.

Galahad era încurcat.

— Nu înțeleg, stăpîne, a murmurat el.

Arthur îi aruncă o privire tăioasă și îi făcu semn bătrînei să plece.

— Aduceți alta, porunci.

O fetiță nou-născută fu adusă înăuntru.

— Dacă pe Margaret ai găsit-o prea bătrînă și urîtă pentru a o sluji, ce zici de această doamnă? Este născută dintr-o familie nobilă și trebuie să recunoști că e frumoasă.

Era, fără îndoială, o copilă frumoasă, dar Galahad era încă și mai confuz.

— Iubirea aceasta de care vorbești este un stăpîn dur, spuse Arthur.

Trimise a treia oară după o altă doamnă, iar Arabelle, o încîntătoare fată de 12 ani, intră în sală. Galahad o privi și încercă să-și controleze furia.

— Stăpîne, este doar o tînără fecioară și îmi este și soră vitregă, spuse el.

— Mi-ai cerut o doamnă să o slujești, spuse Arthur, și am fost destul de generos să-ți prezint trei. Acum trebuie să decizi.

Galahad privea buimăcit.

— De ce vrei, stăpîne, să mă necăjești astăzi?

Arthur ridică o mînă și într-o clipă marea sală se goli, lăsîndu-i singuri pe cei doi.

— Nu te necăjesc, spuse el. Încerc să-ți arăt ceva ce m-a învățat maestrul meu, Merlin.

Galahad văzu cum expresia feței lui Arthur se îmblînzește.

— Cavalerii mei slujesc doamnele din iubire, spun ei, continuă Arthur, și în ciuda legămintelor lor de a iubi cast, deseori încep să simtă pasiune pentru cele pe care le slujesc, nu-i așa?

Galahad încuviință.

— Și cu cît se atașează mai pasionat de doamne, cu atît își arată mai mult zelul față de ele, nu-i așa? întrebă Arthur.

Tînărul cavaler încuviință iarăși.

— Merlin m-a învățat o altă cale de a iubi, spuse Arthur. Gîndește-te la bătrînă, la copil și la tînăra fată care ți-e soră. Toate trei sînt manifestări ale feminității, iar cînd acele forme se schimbă, ceea ce numești tu iubire se schimbă și ea odată

cu ele. Cînd spui că ești îndrăgostit, spui de fapt că imaginea pe care o porți în tine și-a găsit împlinirea.

Așa începi să te atașezi, prin atașarea de o imagine. Tu poate că pretinzi că iubești o femeie, dar dacă ea te trădează cu un alt bărbat, dragostea ți se va transforma în ură. De ce? Pentru că imaginea ta interioară a fost pîngărită; întrucît a fost vorba de imaginea pe care ai iubit-o multă vreme, trădarea ei te înfurie.

— Ce poate fi făcut în această privință? întrebă Galahad.

— Privește dincolo de emoții, care sînt mereu schimbătoare, și întreabă-te ce stă în spatele imaginii. Imaginile sînt fantezii, fanteziile există pentru a ne proteja de un lucru pe care nu vrem să-l înfruntăm. În cazul acesta, este vorba de un gol. Lipsindu-ți iubirea pentru tine însuți, îți formezi o imagine pentru a acoperi vidul. De aceea a fi înșelat sau trădat în iubire cauzează atîta durere, pentru că rana deschisă din tine se arată vederii.

— Iubirea este considerată atît de frumoasă și entuziastă, murmură Galahad, iar tu o faci să arate atît de oribil.

Arthur zîmbi.

— Ceea ce de obicei trece ca fiind iubire poate avea consecințe oribile, dar nu acesta este sfîrșitul poveștii. Există un secret al iubirii. Merlin mi l-a spus acum mulți ani și ți-l voi împărtăși și ție: cînd vei putea iubi la fel o femeie bătrînă, un copil și o tînără fată, vei putea iubi dincolo de simpla formă. Atunci, esența iubirii, care este o forță universală, se va deschide înlăuntrul tău. Nu vei mai fi atașat de ceva, ceea ce reprezintă o somație tăcută căreia iubirea trebuie să i se supună.

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

Cînd magul vorbește despre iubire, el se referă la ceva ce aproape că este opusul a ceea ce noi numim iubire. Pentru noi, iubirea este un sentiment foarte personal; pentru mag, este o forță universală. Pentru noi, dragostea este o stare care în cele din urmă dispare; un mag nu se îndrăgostește, deoarece el se găsește permanent în curgerea iubirii însăși. Dar cea mai mare diferență vizează atașamentul. Atașamentul apare

ori de cîte ori spui: „Te iubesc pentru că îmi aparții." Această formă de iubire este în realitate o prelungire a ego-ului, care totdeauna gîndește în termeni de „eu", „mie", „al meu".

— Voi, muritorii, vorbiți de iubire atunci cînd vă simțiți complet atașați de o altă persoană, a spus Merlin. Fantasma voastră este fie de a poseda complet pe cineva, fie de a fi complet posedați. Dar magul numește iubire starea cînd nu simte nici un atașament, nici un sentiment de posesie.

— Dar asta nu-i pur și simplu indiferență? a întrebat Arthur.

Merlin scutură din cap:

— Indiferența nu are energie sau viață. Iubirea magului este extrem de vie și curge odată cu energia cosmosului. Pentru ca aceasta să se întîmple, trebuie să fii ca un vas gol. Muritorii sînt atît de plini de ego, încît nu mai rămîne loc pentru nimic altceva. Un mag este complet golit; prin urmare, universul îl poate umple de iubire.

Merlin vorbea blînd, aproape tandru:

— A te îndrăgosti reprezintă o ocazie minunată pentru tine, a spus el. În mod normal, trăiești în siguranță în spatele zidurilor ego-ului tău. Îți place acea siguranță, acea invulnerabilitate a ta. Îndrăgostirea face ca zidurile să se prăbușească, cel puțin temporar. Ești expus și vulnerabil, exact cum te temeai că ai să fii, dar copleșitoarea emoție a iubirii transformă această stare într-una mai degrabă extatică decît într-una dureroasă, așa cum te-ai fi așteptat. În cel mai bun caz, îndrăgostirea înseamnă a împărtăși cu un alt suflet necunoscutul, disponibilitatea de a păși împreună în înțelepciunea nesiguranței.

Magul nu vede formele iubirii ca fiind mai înalte sau mai joase — acesta este limbajul judecății, iar magii nu judecă pe nimeni.

— Dacă dușmanul tău trece pe lîngă tine și te insultă, a spus Merlin, acesta este un act de iubire. Impulsul iubirii a apărut în inima dușmanului tău, doar pentru a se transforma în ură atunci a trecut prin ecranul memoriei. Experiențele tale trecute fac ca impulsul iubirii să se pervertească sau să se deformeze atunci cînd ajunge la suprafață, dar fără excepție, orice exprimare va fi una de iubire dacă îi vei putea întîlni sursa.

— Este posibil să construiești un pod între felul de iubire pe care-l simt muritorii și cel pe care-l simți tu? a întrebat Arthur.

— Nu trebuie să construiești un pod, pentru că nu există decît un singur fel de iubire, a răspuns Merlin. Iubirea personală pe care o simți pentru altul este o formă concentrată de iubire universală; iubirea universală este o formă lărgită de iubire personală. Le poți experimenta deplin pe amîndouă dacă ești deschis.

APLICAREA LECȚIEI

Într-o oarecare măsură, cu toții ne îndrăgostim de imagini. Purtăm aceste imagini înlăuntrul nostru, așteptînd pînă cînd vom găsi ceva din lumea exterioară să li se potrivească. De obicei, căutăm fie pe cineva care să reflecte imaginea noastră de sine, fie pe cineva care să o refacă. În primul caz, căutăm o oglindă, în al doilea, căutăm să adăugăm o piesă care lipsește. În amîndouă subzistă ideea de împlinire a nevoilor. Simțindu-te incomplet în tine însuți, încerci să umpli golul prin altcineva.

„Dacă vrei să simți iubirea așa cum o simte Dumnezeu, trebuie să-ți umpli toate golurile, pentru că Dumnezeu poate iubi doar existînd în starea de perfectă împlinire", a fost sfatul lui Merlin. A iubi perfect înseamnă a nu avea nici o slăbiciune sau rană secretă pe care să vrei ca altcineva să le vindece. A-ți căuta propriile goluri este primul pas, a le umple cu Ființă sau esență este cel de-al doilea. Acest proces este numit de obicei a învăța să te iubești pe tine însuți, dar trebuie să fii atent cu acest nume. De prea multe ori este sinonim cu a învăța să-ți iubești imaginea de sine. În ochii magului, imaginea de sine este doar ego; este o negare ce ascunde golul.

Procesul real al învățării iubirii de sine ar putea fi numit mai corect o învățare a iubirii Sinelui, adică a spiritului tău. Dacă îți privești cu onestitate trecutul, care acum este depozitat în mii de amintiri înlăuntrul tău, vei găsi întotdeauna un amestec — unele experiențe poate că au făcut să apară iubirea de sine, în timp ce altele, multe, nu. Amintirile despre rușine, vinovăție, respingere, resentiment sau alte sentimente

lipsite de iubire nu pot fi convertite în iubire. Aceste imagini sînt ceea ce sînt. Acceptă-le și mergi spre un înțeles mai înalt al Sinelui, care să nu fie conectat la memorie.

Memoria nu poate decît să te încuie într-un înțeles sufocant al trecutului tău personal. Dincolo de memorie există experiența tăcută a Ființei, simplă conștientizare fără conținut. Acesta este tărîmul iubirii, tărîmul unde intri prin meditație. Există multe feluri de meditație; tradiția meditației, atît în Est, cît și în Vest, este călăuzită de principiul că în om există un miez de Ființă sau o esență la care se poate ajunge. Accesul se poate obține nu prin gîndire sau prin sentimente. A medita înseamnă mai degrabă a merge direct spre acel tărîm al liniștii din interiorul tău.

Prin următorul exercițiu poți să-ți faci o idee despre cum este să treci dincolo de imagini: închipuiește-ți o femeie frumoasă sau un bărbat arătos, pe cineva care să reprezinte obiectul ideal asupra căruia să-ți îndrepți iubirea. Încearcă să vezi acea persoană cît poți de viu, apoi schimbă-i chipul, făcîndu-l mai îmbătrînit, pînă cînd frumusețea dispare, iar ceea ce rămîne în fața ochilor tăi este o față zbîrcită și ofilită. Este sentimentul tău de iubire la fel de puternic ca la început? Cei mai mulți găsesc că e foarte greu să aibă aceleași sentimente atît pentru o persoană cu fața zbîrcită și îmbătrînită, cît și pentru cineva cu o față tînără și frumoasă. Poți să numești aceste sentimente iubire cînd o simplă schimbare a imaginii cauzează o astfel de alterare?

— De ce se schimbă iubirea? a întrebat Arthur.

— Pentru că emoția iubirii conține întotdeauna și opusul ei. Cea mai puternică iubire pe care o simți maschează o ură la fel de puternică, a spus Merlin. Singura diferență este aceea că iubirea deja a înflorit, pe cînd ura e încă sămînță.

Sau încearcă alt exercițiu: amintește-ți de vremea cînd o persoană pe care o iubeai profund te-a rănit. Se poate să fi fost un moment de indiferență sau o trădare sau poate un gest pe care l-a făcut și care ți-a relevat faptul că acela sau aceea pe care o iubeai nu este perfectă, ci doar un simplu om. Dacă ești cinstit cu tine însuți, îți vei aminti cît de violent și cît de rapid se poate transforma sentimentul de iubire într-un alt sentiment. Ura, gelozia, durerea sau indiferența care au ieșit

la suprafață au existat dintotdeauna acolo ca o sămînță, ascunsă vederii de iubirea pe care tu ai preferat să o simți. De ce ai făcut o astfel de alegere? În afară de plăcerea diafană, mai există un motiv — ego-ul. Această iubire îndreptată către o altă persoană este în realitate o iubire îndreptată spre tine însuți, deoarece ceea ce o menține nu este un aspect real, ce există în persoana iubită, ci altceva, mai constrîngător — propria ta nevoie de a poseda.

Atunci cînd crezi că posedezi pe cineva, nu faci decît să găsești o cale de a scăpa de tine însuți, evitîndu-ți temerile și slăbiciunile pe care le negi. În loc de a te confrunta cu tine însuți, privești în oglinda iubirii și-ți vezi împlinirea în emoțiile pe care le simți datorită persoanei pe care o iubești. Nu e vorba de o critică aici. În felul în care magul vede lucrurile, iubirea este o cale de a trăi împlinirea perfectă, dar este o împlinire ce nu poate apărea din fantasme. Oglinda iubirii este o cale divină de a trece dincolo de ego, însă doar după ce vei fi ajuns la acea pură curgere a Ființei care stă ca un giuvaer secret în fiecare sentiment de iubire.

„Amintește-ți", a spus Merlin, „iubirea nu este un simplu sentiment, ci este o forță universală și, așa fiind, ea trebuie să conțină adevărul." Dacă poți coborî adînc în tine, vei descoperi că orice emoție este de fapt o iubire deghizată. Gelozia și ura par opusul iubirii, dar pot fi văzute de asemenea ca o cale strîmbă de a ajunge la iubire. Omul gelos caută iubirea, dar merge pe o cale strîmbă pentru a ajunge la ea; omul care dușmănește poate că dorește iubirea cu disperare, însă urăște pentru că și-a pierdut nădejdea de a o obține vreodată. Cînd nu mai vezi iubirea ca pe o simplă emoție, înțelegi că ea este o forță universală, care atrage totul spre ea — așa este iubirea magului. Prin urmare, trebuie să prețuim orice expresie a iubirii, fie ea și strîmbă. Deși doar puțini oameni vor putea trăi iubirea universală în întregul ei, cu toții mergem pe drumul către ea.

LECȚIA 16

Există infinite tărîmuri ale conștiinței în afară de veghe, vis și somn profund.

Magul există în mod simultan în toate timpurile.

Magul vede o infinitate de versiuni ale fiecărei întîmplări.

Liniile drepte ale timpului sînt de fapt firele unui plan ce se întinde la infinit.

Mantia lui Merlin era împodobită cu luna și cu stelele, iar Arthur a întrebat odată de ce era astfel.

— Lasă-mă să-ți arăt, s-a oferit Merlin.

Îl luă pe Arthur și se urcară pe vîrful unui deal.

— Spune-mi care este cel mai depărtat lucru pe care-l vezi.

— Văd pădurea întinzîndu-se kilometri și kilometri pînă la orizont. Acesta este lucrul cel mai îndepărtat pe care-l zăresc, spuse Arthur.

— Și mai departe decît aceasta ce este? întrebă Merlin.

— Marginea lumii, cerul și soarele, presupun, spuse Arthur.

— Și dincolo de ele?

— Stele și apoi vid, întinzîndu-se la infinit.

— Și dacă te întorci cu fața în altă parte, este adevărat în continuare ceea ce ai spus? întrebă Merlin.

Băiatul dădu din cap.

— Foarte bine, spuse magul. Vino după mine acum.

Îl conduse pe băiat la un pîrîu pe malul căruia se odihneau deseori după-amiaza.

— Acum, care este cel mai îndepărtat lucru pe care-l zărești? îl întrebă Merlin.

— Nu pot vedea prea departe printr-o pădure așa de deasă, doar pînă la cotul acela al pîrîului, arătă Arthur la vreo 30 de metri înainte.

— Dar știi că pîrîul acesta duce spre mare, iar marea spre orizont? întrebă Merlin.

Arthur fu de acord.

— Apoi orizontul merge pînă la marginea lumii, la cer și la mare, la stele și la spațiul vid și infinit ce urmează, precum ai spus înainte? întrebă din nou Merlin.

— Da, răspunse Arthur.

Încă o dată, magul păru mulțumit și-și conduse discipolul în peștera de cleștar.

— Acum, care este cel mai îndepărtat lucru pe care-l zărești? întrebă.

— Este întuneric și tot ceea ce zăresc sînt pereții peșterei, spuse Arthur, dar înainte de a mă mai întreba, sînt de acord că în afara acestei peșteri există păduri, dealuri, orizontul, cerul, stelele și spațiul vid.

— Atunci bagă bine de seamă, spuse Merlin cu voce tare. Nu contează unde mergi, aceeași infinitate se întinde în toate direcțiile. În acest caz, tu ești centrul universului, oriunde te-ai duce.

— Seamănă cu un truc, protestă Arthur.

— Nu, festa ți-o joacă simțurile, care te prostesc, făcîndu-te să crezi că ești într-un anumit loc. În realitate, orice punct din cosmos este același punct, un centru al infinității în toate direcțiile. Nu există aici sau acolo, aproape sau departe. Așa cum vede magul lucrurile, nu există decît oriunde și nicăieri. Știind acest lucru, și tu vei purta astrele și luna pe haine. Lipsit fiind de iluzia simțurilor, îți vei da seama că luna și stelele sînt aici, lîngă tine.

— Cînd am să-mi dau seama de acest lucru? întrebă băiatul.

— Cu timpul. Pe măsură ce tulburarea sufletului tău se va risipi, vei vedea raiul în propria ta ființă.

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

Dacă dăm crezare simțurilor, spațiul și timpul nu sînt misterioase. Stînd pe un deal, vedem că pămîntul se termină la orizont, iar soarele se ridică pe cer. Timpul e împărțit în se-

cunde și se mișcă dinspre trecut spre viitor în linie dreaptă. Dar timpul și spațiul magului sînt infinit de misterioase. Magul crede într-un prezent care este etern, el vede că toate evenimentele apar simultan și orice loc este un același punct înconjurat de infinit.

„Spațiul și timpul, așa cum sînt văzute de toată lumea, sînt un văl pe care tu nu l-ai dat încă la o parte", a spus Merlin. „Atîta vreme cît te bizui pe simțuri, vei rămîne de această parte a vălului. Odată ce treci dincolo de simțuri, te vei găsi în lumi și pe tărîmuri pe care acum nici nu ți le imaginezi. Fiecare tărîm este o stare de conștientizare, iar descoperirea unor lumi noi depinde doar de ascuțimea conștientizării tale pînă cînd ea se va trezi la acele realități care plutesc atît de aproape. Chiar acum, atît tu, cît și eu putem vedea infinitatea în toate direcțiile, numai că ne folosim foarte diferit de acest lucru."

Pentru a te folosi de infinitate, trebuie să-ți abandonezi concepția despre timp și spațiu, lepădîndu-te de percepția grosieră a simțurilor. Știi deja că marginea lumii nu este la orizont, că soarele nu este de fapt pe cer. Datele care au înlocuit această concepție greșită pot părea destul de sigure, dar și ele sînt deschise schimbării. Magul vede timpul, de exemplu, ca pe o colecție fragilă de fire ce se împletesc clipă de clipă. În fiecare moment cînd iei o decizie, creezi un nou șir de evenimente ce urmează acelui moment; pînă să fi luat decizia, acest șir de evenimente nu exista.

Deoarece vede timpul astfel, subiectiv și creator, magul își poate țese propria versiune a evenimentelor și poate să alterneze trecutul cu viitorul.

— Poate cineva să schimbe trecutul? a întrebat Arthur.

— Bineînțeles, i-a răspuns Merlin. Voi, muritorii, aveți obiceiul de a crede că trecutul creează prezentul, iar prezentul viitorul. Acesta este doar un punct de vedere arbitrar. Imaginează-ți o clipă versiunea proprie a unui viitor perfect. Privește-te pe tine însuți în acel viitor, în care orice ți-ai fi dorit s-a împlinit. Poți să te vezi acolo?

Arthur dădu din cap, pentru că brusc avu viziunea Camelotului în toată gloria sa.

— Foarte bine. Acum adu acea amintire din viitor în prezent. Las-o să-ți influențeze felul în care te vei comporta de

acum înainte. Dacă-ți imaginezi pace și mulțumire în totala absență a fricii, trăiește-le acum. Ori de cîte ori puternice impulsuri de furie, sau frică, sau închidere față de ceva apar din trecut, alungă-le și acționează în funcție de amintirile tale viitoare. Aruncă povara trecutului și lasă viziunea ta asupra viitorului realist să te călăuzească. Îți dai seama ce s-a întîmplat?

— Nu-s prea sigur, răspunse Arthur.

— Ajungi să trăiești invers în timp, precum magul. Trăindu-ți visul de mîine, ziua de azi îți e mereu deschisă. Cine spune că trebuie să trăiești doar în trecut? Trăind înainte în timp, muritorii sînt îngreunați de povara memoriei; ei lasă ca timpul să creeze prezentul. Magul alege să lase viitorul să creeze prezentul — aceasta înseamnă a trăi invers timpul.

— Și ai schimbat trecutul pentru că nu-l mai lași să-ți influențeze acțiunile prezentului, spuse Arthur.

— Exact. Dar nu acesta este capătul. Trecutul poate fi schimbat într-un mod mult mai profund. Atunci cînd înveți că timpul este neîncetat în conștientul tău, îți vei da seama că nu există nici un trecut. Există doar un etern acum, care se reînnoiește pe sine. Acum este singurul timp care există. Trecutul este amintire, viitorul este potențial. Acest moment este pivotul pentru orice viitor poți întrevedea. Așa că schimbă trecutul complet înțelegînd că el este ireal, doar o fantomă a minții tale.

A trăi invers în timp nu este o fantezie deoarece tu deja trăiești în acest moment o anume versiune a timpului. În conștientul tău porți modele ale felului în care funcționaseră aceste lucruri; aceste modele îți permit să-ți proiectezi așteptările înainte în timp. Anticipezi că prietenii îți vor rămîne prieteni, că vei avea în continuare o familie, o slujbă. La un nivel mai profund, modelul tău social îți spune că țara și guvernarea vor rămîne cam la fel și așa mai departe. La cel mai profund nivel, modelul tău de realitate presupune că gravitația, lumina și alte forțe naturale nu se vor schimba.

Faptul de a avea un model asupra felului în care vor merge lucrurile este atît de important din punct de vedere psihologic, încît suferim cînd modelul este amenințat de schimbări profunde și neașteptate în viețile noastre; tot așa, noi folosim proiecțiile pentru a trăi o viață mai împlinită decît cea de acum. Cu toții avem dorințe, vinovății, temeri și credințe —

acestea sînt proiecții ale modelelor noastre interioare — care ne dau o viață secundă, ca să spunem așa, bazată în întregime pe proiecție. În ochii magului, cei mai mulți oameni seamănă cu niște trenuri mergînd pe șine cu faruri luminînd în față. Ei văd doar ceea ce cade sub lumina farurilor, fără a băga de seamă infinita întindere de posibilități ce se află de o parte și de alta.

Gîndește-te la o șină de cale ferată ca fiind timpul. Simțul nostru îngust prin care percepem timpul este în mod direct legat de credințele noastre înguste. Un pesimist crede că nimic nu va merge cum trebuie, fapt care-i asigură un singur model mental al viitorului. Un idealist crede că valorile cele mai înalte vor prevala, iar acesta este de asemenea un model al viitorului. Cînd pesimistul se întîlnește cu șansa, iar idealistul cu rezultate mai puțin bune decît cele ideale, amîndoi vor prefera modelele pe care le au în locul realității. Nu e vorba despre a critica utilitatea modelelor, ci despre a arăta faptul că ele sînt mai puțin decît realitatea. În loc de a da piept cu momentul prezent, trăim cu toții invers în timp, folosindu-ne de viitorul pe care ni-l proiectăm ca să ne ghideze în acțiunile noastre prezente. Dar într-un fel diferit de cel al magului, noi nu facem acest lucru conștient.

În loc de a face plecăciuni subconștientului tău, care mereu te îndeamnă să îmbrățișezi viitorul previzibil, poți lua controlul asupra capacității tale de a proiecta. Trăiește acum la nivelul celui mai înalt ideal al tău. Privește-ți viitorul încredințat fiind că Universul are grijă de tine, că te dezvolți către cele mai înalte stări de conștiință, că iubirea, adevărul și acceptarea de sine sînt deja ale tale. Nu e nevoie să atingi aceste stări pentru a le trăi acum. Trăindu-le acum, așa le vei putea atinge.

APLICAREA LECȚIEI

Așa cum am văzut, dezactivarea vechilor tale presupoziții despre timp și spațiu este foarte importantă, deoarece ceea ce tu consideri ca fiind timp și spațiu „reale" nu sînt de fapt decît prejudecăți moștenite din copilărie. „Eu numesc acest lucru pînza timpului", a explicat Merlin, „pentru că eu mă văd

ca pe un păianjen stînd în centrul tuturor evenimentelor care ies din mine precum firele subțiri ale pînzei. E nevoie de fiecare eveniment pentru a avea pînza, așa cum e nevoie de fiecare fir, însă pot alege să-l urmez pe fiecare în parte dacă vreau." Magul găsește că e ușor să te transferi de la timpul local la cel universal, de la faptul de a vedea lucrurile ca pe evenimente izolate la cel de a le vedea ca un întreg.

Cum poți învăța să vezi timpul ca pe un întreg și nu ca pe o simplă linie dreaptă? În povestirea de dinainte Merlin i-a arătat lui Arthur cum să se vadă pe sine ca fiind centrul spațial al universului, indiferent unde ar sta. Același lucru poate fi făcut și cu timpul. Ia în considerare acest moment și mergi înapoi în timp la ziua de ieri, la anul trecut, la deceniul de dinainte. Mergi în continuare pînă ajungi la momentul nașterii tale, apoi accelerează și privește la secolele trecute, la preistorie, la începutul lumii. Mergi pe linia timpului pînă la nașterea pămîntului, a soarelui, a stelelor. Dizolvînd stelele și sosind la universul primordial vei ajunge la momentul Big Bang. Acum, probabil că imaginația ta nu va mai fi capabilă să creeze imagini ale unui trecut și mai îndepărtat, dar tot nu trebuie să te oprești. Nu există un început real al timpului deoarece pentru orice moment pe care-l consideri a fi începutul tot poți să-ți pui întrebarea „Ce a fost înainte de aceasta?"

Tot așa, dacă începi de la momentul prezent și mergi înainte în timp, vei derula imagine după imagine pînă la sfîrșitul lumii, al soarelui, al galaxiilor. Dar nu va fi niciodată un sfîrșit al timpului deoarece încă poți întreba „Ce se va întîmpla apoi?" Pe scurt, timpul este o eternitate ce se întinde în ambele direcții, nu contează ce moment alegi ca fiind începutul. Aceasta îți arată două lucruri: ești centrul eternității și toate momentele timpului sînt de fapt unul și același. Dacă eternitatea este egal împărțită de orice moment al ei, acest lucru trebuie să fie adevărat. S-a spus că timpul este modalitatea pe care a găsit-o natura de a te împiedica să experimentezi totul dintr-o dată. Se poate spune și că timpul este modalitatea pe care a găsit-o natura de a ne lăsa să ne împlinim dorințele una cîte una, ceea ce este de fapt modalitatea cea mai fericită.

De fapt, orice moment este oricare alt moment și ceea ce creează iluzia trecutului, prezentului și viitorului este doar

concentrarea atenției tale. Mintea ta este cuțitul care taie continuumul spațiu-timp în mici bucățele de experiență lineară. Cînd vei putea să-ți folosești această putere în mod conștient, atunci vei fi mag.

„Scrie cuvîntul *nowhere (niciunde)*", i-a spus Merlin lui Arthur, „apoi rescrie-l sub forma *now (acum)* și *here (aici)*. Ai aici, într-un cuvînt, adevărul despre spațiu și timp. Tu îți ai originea într-un continuum care nu are început în timp și spațiu. Fiind infinit și etern, tu vii de niciunde. Însă acest continuum infinit, etern se manifestă ca acest moment. Mintea și simțurile tale au localizat eternitatea într-un punct care este acum și aici. Relația între *niciunde* și *acum-aici* este relația între infinit și momentul acesta pe care-l trăiești acum."

LECȚIA 17

Căutătorii nu sînt niciodată pierduți, deoarece spiritul îi cheamă mereu.

Căutătorilor li se oferă tot timpul semne din lumea spiritului. Oamenii obișnuiți numesc aceste semne coincidențe.

Pentru mag nu există coincidențe. Fiecare eveniment există pentru a arăta un alt strat al sufletului.

Spiritul vrea să te întîlnească. Pentru a-i accepta invitația trebuie să nu te mai ferești de el.

Cînd cauți, începe cu inima. Lăcașul inimii este casa adevărului.

Merlin avea obiceiul ciudat de a se bucura de ghinioanele ocazionale de care avea parte Arthur. Cînd băiatul venea acasă cu julituri și vînătăi deoarece căzuse din vreun copac, magul murmura aproape neauzit: „E bine." Odată, în timpul unei furtuni cu fulgere și tunete, a fost trăsnit un platan putred, care aproape că s-a prăbușit peste Arthur.

— Bună treabă, a murmurat Merlin.

Oricît de încet erau rostite aceste comentarii, băiatul se simțea tare necăjit din cauza lor. Și-a jurat să țină ascuns de maestrul său orice mic dezastru, dar a doua zi, cînd tăia lemne de foc lîngă peșteră, toporul a luat-o razna. Într-o fracțiune de secundă, lama a trecut prin încălțarea băiatului, doar un pic lipsind să nu-i rănească degetele. Cînd auzi țipătul speriat al băiatului, Merlin veni în grabă și cîntări repede starea încălțării:

— Din ce în ce mai bine, spuse Merlin încetișor.

Arthur nu se mai putu stăpîni:

— Cum poți fi fericit cînd eu sînt rănit? se plînse el.

— Fericit? Despre ce vorbești? păru sincer încurcat Merlin.

— Crezi că eu nu am observat, dar de cîte ori mi se întîmplă ceva rău, tu pari mulțumit!

Merlin se încruntă.

— N-ar trebui să tragi cu urechea la o conversație care nu-i pentru tine, mai ales cînd e vorba de o conversație cu mine însumi.

Această replică nu avu alt efect decît acela de a-l face pe băiat să se simtă și mai abătut. Era pe punctul de a o lua la fugă ca să scape de inima împietrită a lui Merlin, cînd magul îl luă de după umeri:

— Crezi că m-ai înțeles, dar nu e așa, spuse el. Apoi vocea i se îmblînzi. Nu mă bucuram de ghinionul tău. Mă bucuram de faptul că scăpai de el. Să știi că aceste accidente ale tale ar fi putut fi mult mai rele.

— Vrei să spui că m-ai salvat de pericol? întrebă Arthur uluit.

Merlin scutură din cap.

— Te-ai salvat singur, sau cel puțin ai învățat să o faci. Nu există accidente, în ciuda a ceea ce credeți voi, muritorii. Există doar cauză și efect, iar cînd cauza este cu mult înainte în timp, efectul apare cînd tu deja ai uitat de ea. Dar poți fi sigur că orice ți se întîmplă, bine sau rău, este rezultatul unor acțiuni din trecut.

Pentru că era tînăr și se încredea în învățătorul lui, Arthur nu s-a opus acestei idei. Cîntări lucrurile o secundă:

— Ai spus că aceste ghinioane sînt ca niște ecouri. Dacă eu am strigat ieri, iar ecoul așteaptă pînă astăzi să se reîntoarcă, s-ar putea ca eu să fi uitat cu totul că am strigat.

— Exact.

— Atunci cum am învățat să mă apăr de aceste reacții întîrziate, dacă eu deja uitasem de cauza lor? întrebă băiatul.

— Fiind mult mai atent. Acțiunile se reîntorc la noi iarăși și iarăși din direcții diferite. Atîtea tipuri de cauze și efecte se întîmplă în jurul nostru, încît trebuie să fii atent pentru a le vedea. Nimic nu se petrece la voia întîmplării în univers. Ac-

țiunile tale trecute nu se întorc ca să te pedepsească, ci ca să-ți tragă atenția asupra lor. Ele sînt ca niște semne.

— Semne? Pentru ce?

Merlin zîmbi.

— Aș tulbura semnificația semnelor dacă ți-aș spune. E de ajuns să știi că tu ești cel ce crezi că ești. Trăiești la multe niveluri ale realității. Pe unul dintre acestea îl vom numi spirit. Imaginează-ți că nu te cunoști pe tine însuți ca spirit, dar spiritul te cunoaște. Nu e oare firesc ca el să fie nevoit să te cheme? Semnele care cad din cer sînt mesaje de la spirit, iar tu trebuie să fii atent ca să le prinzi.

— Dar tot ce s-a întîmplat a fost că mi-am tăiat încălțarea cu toporul și a fost cît pe-aci să fiu lovit de un copac în cădere. A fost o simplă coincidență faptul că mă adăpostisem de furtună sub acel copac, protestă băiatul.

— Așa spui tu și așa le place tuturor muritorilor să spună mereu. Dar dacă privești atent, vei vedea că există un semn ascuns în orice coincidență. Este mai presus de tine să-l poți interpreta. Am să-ți spun un lucru însă. Dacă acel copac ar fi căzut peste tine sau dacă astăzi te-ai fi rănit, eu nu te-aș fi plîns. Aș fi spus: „Spiritul e greu de auzit." În schimb, pentru că tu te descurci din ce în ce mai bine, evitînd dezastrele, eu spun: „El învață să asculte."

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

Dintre toate lumile pe care le locuiește magul, două sînt foarte aparte, și anume cea a materiei și cea a spiritului. Ele reprezintă și cei doi poli ai existenței noastre. Este firesc să ne balansăm de la un pol la altul, să pendulăm între credință și scepticism, pînă cînd contrariile ajung să se unească. În prezent, balansul s-a depărtat de la polul material, deși acest pol încă domină gîndirea oricui. Cînd vorbim despre cauză și efect înțelegem o interacțiune între lucruri materiale — soarele atrage pămîntul, făcîndu-l să se rotească în jurul său; dacă freci gămălia unui chibrit, acesta se aprinde; fulgerul lovește un copac și acesta se prăbușește. Faptul că oamenii locuiesc

în această arenă a cauzei și a efectului nu produce nici o modificare — legile naturii operează indiferent de noi.

Magul nu acceptă acest punct de vedere materialist. Pentru Merlin, fiecare acțiune din natură, oricît de insignifiantă, are o semnificație umană. Aceasta deoarece el privește spre celălalt pol, spre lumea spiritului, pentru a afla unde începe de fapt cauza și efectul.

— Voi, muritorii, ar trebui să fiți mai înfumurați, i-a spus el lui Arthur.

— Mai înfumurați? Tu însuți ai spus de atîtea ori că nici un lucru nu a fost mai burdușit cu înfumurare atunci cînd a fost creat ca omul, a răspuns Arthur.

— Încă susțin acest lucru, dar dacă ați fi și mai înfumurați, s-ar putea să vă dați seama cît de unici sînteți. Universul este organizat în jurul destinului vostru, vi se supune pînă la ultima picătură, și totuși voi mergeți și vă plîngeți că Dumnezeu și natura sînt total indiferente față de voi.

— Dacă Dumnezeu nu e indiferent, atunci de ce nu-Și arată intențiile?

— Oh, trebuie să cauți să afli acest lucru. Poate că întreaga lume este ca un joc de-a v-ați ascunselea al divinității.

— Atunci este un joc foarte crud, a spus Arthur, clătinînd din cap. Nu aș simți prea multă prietenie pentru un tată iubitor care refuză să-și arate fața. Ce mai valorează atunci așa-numita lui iubire?

— Nu fi sigur că decizia a fost a lui, l-a atenționat Merlin. Dacă Dumnezeu pare a Se depărta, poate că tu L-ai alungat.

Merlin vorbește aici despre o chestiune de perspectivă. În cazul în care crezi că lumea este materială, atunci evenimentele au loc indiferent de existența umană. Pe de altă parte, dacă îți dai seama că spiritul este forța primară în univers, atunci aparenta indiferență a naturii s-ar putea să fie o mască sau să conțină un mesaj ascuns. Magii văd dincolo de mască, ei află în fiecare eveniment un mesaj al spiritului. Dar mesajele rămîn deghizate atîta vreme cît percepția noastră este încețoșată.

De aceea Merlin numește mesajele *semne*. Pentru a primi semne, trebuie să trăiești un mister. În acest caz, misterul este felul în care lumea poate fi atît materială, cît și spirituală în

același timp, în ce fel același act poate apărea atît ca lucrare a unui Dumnezeu total indiferent, cît și ca semn al prezenței iubirii Lui.

„Eu nu mă las în voia paradoxurilor pentru că îmi place acest lucru", a spus Merlin. „Perspectiva este totul. Dacă cineva vine la tine cu brațele deschise, s-ar putea ca tu să vezi în asta un atac, în cazul în care simți în acea persoană un dușman — sau să vezi o îmbrățișare, dacă simți că-ți este prieten. Un copil ar putea lovi și țipa atunci cînd mama îl șterge pe față, dar din perspectiva mamei, acest act de a-l curăța este un act de iubire.

În același fel, multe dintre evenimentele pe care le numești nenoroc sau chiar pedeapsă divină s-au născut din compasiune, pentru că Dumnezeu apucă totdeauna pe calea cea mai plină de bunătate pentru a corecta dezechilibrele din natură. Tu ești cel ce creează aceste dezechilibre, pe care El trebuie să le purifice pentru a te salva de la un rău mai mare."

Căutătorii sînt cei care încearcă să rezolve acest aparent paradox al indiferenței lui Dumnezeu și al iubirii lui Dumnezeu. Ei privesc atent crizele de la care cei mai mulți oameni își întorc ochii, deoarece în răniri și dezastre poate cineva afla cel mai profund adevăr." Rezolvării acestor enigme merită să-i dedici întreaga ta viață. „Nu mă înțelege greșit cînd spun că spiritul lasă semne pretutindeni", a zis Merlin, „nu vreau să spun că aceste semne sînt clare sau că misterul se lasă ușor pătruns."

APLICAREA LECȚIEI

Dacă spiritul răspîndește semne peste tot în jurul tău, cum pot fi ele puse în lumină? Mai întîi, trebuie să fii dispus să vezi aceste semne. Ele apar pe neașteptate, în multe forme: întîlnirea cu cineva la care tocmai te-ai gîndit; auzirea unui cuvînt care tocmai ți-a trecut prin minte, planuri care merg anapoda pentru a ajunge la un beneficiu ascuns: observi că în viața ta apar prea multe coincidențe pentru a fi cu adevărat coincidențe. Spiritul vorbește deseori pe aceste căi ce ar putea fi numite „prima întîlnire". Salvări pe muchie de cuțit, acci-

dente norocoase și intuiții care se adeveresc intră de asemenea în această categorie; în toate aceste cauze tiparul normal cauză-efect este deformat și uneori rupt de tot. Dacă încerci să aplici tipul de logică prin care A cauzează B care cauzează C, explicația nu va funcționa, deoarece aceste coincidențe sînt prea ciudate și prea personale. Adevărata întrebare nu este: de ce se întîmplă aceste lucruri, ci: de ce mi se întîmplă mie aceste lucruri?

Bineînțeles că autocompătimirea poate genera și ea aceeași întrebare: de ce mi se întîmplă tocmai mie aceste lucruri? Trebuie dar să învățăm să o formulăm într-un mod diferit, fără legătură cu curiozitatea provenită din autocompătimire. Ego-ul crede că o întîmplare stranie sau rea nu poate fi bună. Totuși, orice apare trebuie să fie de *folos*. Spiritul trebuie uneori să folosească o mare bunătate, învățîndu-te o lecție grea fără milă pentru ca astfel să te avertizeze asupra unor lucruri cu adevărat dezastruoase. Dar ce este cu adevărat dezastruos? Magul vede aceste evenimente drept cel mai bun lucru pe care-l poate face spiritul, dată fiind complexa întrețesere a cauzei și a efectului în care fiecare persoană este prinsă.

Totuși, deseori nu există un conținut spiritual clar în semnele din viața de zi cu zi. Ele sînt pur și simplu un prim indiciu, o chemare la trezire. Oricine observă evenimente neobișnuite, dar pînă nu le vede ca semne nu va întreba ce semnificație au. Le va lăsa să se întîmple și va trece mai departe. Ele vor rămîne fără de înțeles.

Este important să ai un cadru de înțelegere, pentru a vedea că celălalt aspect al tău — spiritul — strălucește, deși este deghizat în lumea materială. Dacă ești dispus să accepți faptul că spiritul te îndrumă, semnele vor începe să se schimbe. În loc de a mai fi coincidențe care îți dispar repede din minte, semnele vor începe să aibă semnificație. În această categorie am putea așeza răspunsurile primite la rugăciuni, experiențele în apropierea morții, faptul de a vedea aura sau o lumină divină sau de a simți prezența îngerilor. Societatea noastră acordă o atenție fără precedent acestor lucruri, dar se înșală adesea, tratîndu-le ca „fenomene". Fenomenul este prin definiție impersonal. Magul ar spune că aceste semne sînt în fapt extrem de personale; ele au rolul de a ne ghida.

Nu poți descifra semnificația ascunsă pînă ce nu ceri ca ea să-ți fie relevată. „Nu te aștepta ca spiritul să se apuce să scrie o carte pe care apoi să ți-o citească", a spus Merlin. „Viața este creatoare și așa este și spiritul. Fiecare semn ce ți-e desemnat este croit pentru nivelul tău de conștiință. Fii recunoscător că spiritul rămîne în afara vederii tale, imediat, după colț. Bucură-te că poți fi toată viața un căutător, pentru că dacă spiritul și-ar dezvălui toate secretele odată, ai rămîne cu amintiri plăcute, dar viitorul tău ar fi mărginit și apatic."

Deoarece spiritul este în mișcare, creîndu-ți mereu viața din invizibila sursă a vieții, trebuie să fii atent în fiecare moment pentru a-i înțelege căile. Uneori, semnele lovesc ca un trăsnet din senin, alteori, ele traversează tiptil calea ca o pisică în zori, alteori, îți zîmbesc și produc o revărsare de strălucire. Marea bucurie de a trece în lumea magului constă în aceea că întreaga lume devine vie. Nimic nu mai e mort sau inert, pentru că lucrul cel mai mic îți poate servi ca semn în marea căutare pentru care ești făcut. „Respectă-ți misterul pe care-l trăiești. Nimic nu e mai profund", a spus Merlin. „Dar urmărește-l nemilos, încercînd să-i destrami vălul în orice secundă. Acest lucru face viața bogată, ea avînd tot mai mult de oferit cu fiecare semn care se dezvăluie."

LECȚIA 18

Nemurirea poate fi trăită în mijlocul a ceea ce e muritor.

Timpul și eternitatea nu sînt opuse. Deoarece îmbrățișează totul, eternității nu i se opune nimic.

Ne străduim să ne rezolvăm problemele la nivelul ego-ului. Spiritul vede această străduință ca fiind problema.

Orice aspect al tău este nemuritor, chiar și părțile pe care tu le judeci cel mai aspru.

Cînd Arthur era un rege foarte tînăr, a auzit vorbindu-se despre un nebun care trăia în pădurile adînci ale Camelotului. „Nu da atenție acestor zvonuri prostești", i-au spus sfetnicii. „Este doar un lunatic care s-a închis într-o colibă și va muri curînd."

Dar ceva în Arthur s-a tulburat. Și-a adunat cavalerii și a pornit să-l găsească pe acel nebun. După mai multe ore, convoiul regal a ajuns la un luminiș, nu departe de drumul principal prin pădure. În mijlocul luminișului se găsea o colibă făcută din noroi și împletitură de nuiele, atît de neîndemînatic alcătuită, încît pretutindeni nuielele ieșeau jalnic în afară. Arthur descălecă și se îndreptă spre ea. Nu exista ușă, ci doar o ferestruică, astfel încît să lase aerul să intre.

— Cine e acolo? întrebă el.

— Unul care nu e din lumea aceasta, îi răspunse o voce slabă.

Arthur stătu un moment și cugetă.

— Voi sta de vorbă cu tine oricine ai fi. Ieși afară, îți poruncește regele.

— Nu am nici un rege. Lasă-mă în pace, răspunse vocea.

— Dar nu ai mîncare, nici apă. Ai nevoie de ajutor, zise Arthur.

— Nu am nevoie de nici un ajutor, spuse vocea, după care nu mai rosti nici un cuvînt.

Curtenii voiau ca Arthur să plece, jenați de faptul că se arăta interesat de un lunatic, dar regele porunci ca oricine avea vreo informație despre acel om să vină la el. Mai mulți călăreți răscoliră pădurea și se întoarseră cu o femeie sărmană, îmbrăcată în zdrențe.

— Ea e nevasta lui, spune un călăreț, eliberînd-o pe femeia zăpăcită și înspăimîntată.

— Fii calmă, te rog. Nu vreau decît să-l ajut pe soțul tău, zise Arthur.

Femeia încă tremura, dar îi răspunse:

— El nu-mi mai spune nevastă. Will al meu a jurat să stea zidit aici, în colibă pînă cînd fie va muri, fie va primi un semn de la Dumnezeu.

— De ce? întrebă Arthur.

— Mîhnirea, stăpîne. Avea un fiu pe care-l iubea mai mult decît orice pe lume. Will era tăietor de lemne și într-o zi s-a dus în pădure cu băiatul nostru, care avea 6 ani. Will era prins de munca lui și l-a pierdut din ochi pe copil — a dispărut. L-am strigat și l-am căutat pînă am obosit, iar apoi, peste o zi, plutea pe rîu în jos. Băiatul nostru se înecase, iar soțul meu nu se poate ierta.

Povestirea îl întristă mult pe Arthur.

— Mîhnirea nu este un motiv pentru a se omorî, spune el.

— Așa spun și eu, declară sărmana femeie. Dar el a jurat că pînă Dumnezeu Însuși nu va veni să-i spună de ce ne-a fost luat fiul, el va blestema lumea și nu va mai avea nimic de-a face cu ea. „Am văzut suferința pe care mi-a dat-o Dumnezeu toată viața", spune el, „și nu mai vreau să am de-a face cu ea. Dacă El nu va apărea să-mi explice, sînt ca și mort oricum."

În ciuda amărăciunii trezite de povestirea femeii, Arthur nu putu să nu fie intrigat de curioasa încercare de apropiere a acestui bărbat de Dumnezeu.

— Este adevărat? îl întrebă el pe cel din colibă.

Se auzi un oftat greu, dar Will, tăietorul de lemne, nu a avut altceva de spus.

— Am să-mi petrec noaptea aici și am să stau de vorbă cu acest sărman, anunță Arthur, trimițînd restul suitei regale acasă.

Scutierii nu prea voiau să-și lase regele singur în pădure, dar în cele din urmă acesta îi convinse să meargă și să-și facă tabăra la jumătate de leghe mai încolo. Noaptea veni repede, iar luna nu se arătă. Arthur stătea lîngă colibă, învelit în mantie, păzind nebunul.

— Într-un fel, mă simt mai aproape de tine decît de oricine altcineva, a început el. Sînt nou la cîrma țării și simt bine suferința ce mă înconjoară. Săracul, bolnavul și invalidul există pretutindeni, iar cazna lor e și a mea, atîta timp cît sînt regele lor. Am petrecut multe nopți nedormite, întrebîndu-mă cum să găsesc o soluție pentru răul din lumea aceasta. Aș putea să-mi petrec toată viața și să-mi cheltuiesc toată averea pentru a lupta împotriva acestor nenorociri pe care le văd în jurul meu, însă precum grîul de primăvară, semințele suferinței încolțesc de două ori mai multe anotimpul următor.

— Îl aștept pe Dumnezeu, strigă vocea din interiorul colibei. Nu mai vreau să aud discursurile tale. Lasă-L pe El Însuși să răspundă.

— Destul de corect, a răspuns Arthur, dar lasă-mă să fie treaba mea dacă eu mă văd în tine. Am avut un maestru pe care îl chema Merlin, iar el mi-a spus că există o singură soluție pentru rău, și anume să nu lupți împotriva lui, ci să-ți dai seama că răul nu există.

— Cuvinte înșelătoare, zise vocea. Găsește-ți alt maestru.

— Trebuie să mai asculți, insistă Arthur. Merlin spunea că binele și răul se încleștează mereu în luptă; amîndouă s-au născut acum mii de ani. Și atîta vreme cît există lumină și întuneric, binele și răul vor dăinui.

— În acest caz, ar trebui să fii disperat și să te închizi cu mine în colibă, pentru că ai văzut adevăratele sentimente ale lui Dumnezeu față de lume. El vrea ca noi să suferim, zise cu amărăciune vocea.

— Am simțit și eu ca tine multă vreme, dar apoi Merlin mi-a arătat că există două căi în viață. Pe una dintre căi, o persoană încearcă să cîștige răsplata raiului și dacă trăiește virtuos își va atinge scopul. Dar chiar și în paradis există semințe de nemulțumire și în cele din urmă, fie din plictiseală, fie de teamă că nu îl merită, omul va apuca o altă cale. Va păcătui și în cele din urmă va fi aruncat în iad. Dacă există rai, trebuie să existe și iad, dar este ceva temporar, pentru că omul aruncat acolo va obosi să fie torturat și va începe să se ridice iar. Astfel, prima cale pe care o poate alege sufletul este un cerc de la rai la iad și înapoi.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, sîntem la fel de batjocoriți pe cît sîntem de damnați, spuse vocea cu adîncă amărăciune. Cine poate iubi un tată care ne duce în paradis doar pentru a ne arunca din nou în infern?

— Ai dreptate, zise Arthur. Maestrul meu mi-a arătat acest lucru. Dar apoi mi-a vorbit de cea de-a doua cale. Cheia acestei căi este să-ți dai seama că și iadul, și raiul sînt create de noi înșine și că noi sîntem cei ce fac astfel încît ciclul să continue la nesfîrșit. Deoarece credem în dualitate, răul trebuie să existe ca opus al binelui, tot așa cum lumina trebuie să aibă umbră — sau n-ar mai fi lumină. Văzînd acestea, putem face o altă alegere.

— Care?

— Să renunțăm la dualitate, să refuzăm și raiul, și iadul. Dincolo de jocul contrariilor, spune Merlin, există un ținut etern al luminii pure, al Ființei pure, al iubirii pure. „M-am săturat de toată treaba asta cu binele și răul", a spus el. „Oprește-te din a-ți vîna propria coadă și mergi mai departe." Nu pot să vorbesc pentru tine, prietene, dar pentru mine acesta a fost un mesaj divin. Dacă este ca Dumnezeu să apară, acest fapt se va petrece cînd vom înțelege ce e posibil. Voința noastră este liberă și ne putem închide singuri pentru totdeauna în ciclul plăcerii și al durerii. Dar sîntem liberi de asemenea să mergem mai departe și să nu mai suferim vreodată.

Arthur se opri, dîndu-și brusc seama cît de ciudat era să-i vorbească astfel sărmanului nefericit pe care nu-l întîlnise niciodată.

— Îmi pare rău că-ți tulbur mîhnirea, spuse el la sfîrșit. O să te las acum.

Omul din colibă nu răspunse în nici un fel. Arthur se ridică, își trase mantia mai strîns și plecă în pădure. Străbătuse deja vreo 100 de picioare cînd simți o strălucire în spate și luciri de flăcări. Temîndu-se că nebunul și-a dat foc la colibă, se întoarse și alergă înapoi.

Coliba se transformase într-un glob de lumină albă, strălucitoare și în afara ei pășea un înger care zicea:

— Mi-a spus Dumnezeu că voi, muritorii, știți un secret și ca întotdeauna a avut dreptate. Știți că Dumnezeu nu este în rai, ci dincolo de el, în ținutul spiritului pur.

Cu aceste cuvinte, îngerul dispăru.

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

Esențialul acestei lecții este explicat deja în ea, și anume că există două căi în viață. Prima este aceea de a accepta faptul că dualitatea este reală, că binele și răul cu care ne confruntăm în fiecare zi sînt un fapt și că trebuie să facem tot ce putem pentru a ne lupta cu ele. Cea de-a doua cale este de a vedea dualitatea ca pe alegerea noastră proprie. Deși orice în creație pare să-și aibă contrariul, un singur lucru nu are un contrariu: întregul. Totalitatea spiritului nu are contrariu, pentru că îmbrățișează totul. Pentru a alege cea de-a doua cale trebuie să fii dispus să renunți la lupta împotriva răului. Aceasta e calea magului.

Nu există nici o îndoială că atunci cînd vedem răul reacționăm cu frică și mînie. Din această reacție se naște lupta și, deoarece oamenii vor să alunge răul, această luptă pare legitimă. Dar dacă frica și mînia sînt cauza răului? Dacă reacțiile noastre întrețin același ciclu, care nu se sfîrșește niciodată? Cu aceste întrebări s-a născut calea a doua. Nu înseamnă că această luptă e rea și că trebuie să ne supunem răului. Dar sfîrșitul răului este o chestiune serioasă, iar magul pășește în arena discuțiilor pentru a propune ideea că este posibil un sfîrșit, dar nu prin mijloacele pe care le-am folosit pînă acum.

APLICAREA LECȚIEI

Nu poți renuța la dualitatea bine/rău atîta vreme cît o trăiești. Este necesar ca o experiență profundă, dincolo de cuvinte, să o înlocuiască. *Totalitate* și *spirit* sînt doar cuvinte pînă cînd ajung să devină reale pentru tine. *Realitate* înseamnă întotdeauna experiență; prin urmare, întrebarea este cum să experimentăm ținutul luminii despre care vorbea Merlin. „Fii răbdător cu tine însuți. Dispariția dualității necesită timp", a spus Merlin. „Apoi unitatea se va naște automat."

Deoarece spiritul ne cheamă întotdeauna, există nenumărate ocazii de a veni în contact cu el. Primul pas a fost deja arătat — fii dispus să urmezi semnele spiritului, meditează pentru a putea găsi tăcerea pură din tine, învață că scopul spiritului este adevărat și că merită urmărit.

Lecția întărește acești pasi, dar adaugă o nouă componentă. Atîta vreme cît oamenii se plîng de răul care există și luptă împotriva lui, răul va rămîne cu noi mult timp de-acum încolo. Rezultatul poate fi acela că poți deveni foarte descurajat, precum omul închis în colibă. Numele lui este Will [care înseamnă voință] dintr-un anumit motiv — voința noastră liberă este aceea care ne permite să spargem ciclul binelui și răului. Aceasta este promisiunea despre care am vorbit în această lecție. Calea magului este una a milei, deoarece ea găsește soluții la problema suferinței pe măsură ce lumina spiritului bate mai aproape.

LECȚIA 19

Magii nu condamnă dorința. Ei au ajuns magi urmîndu-și dorințele.

Orice dorință este creată de o dorință trecută.

Lanțul dorințelor nu se sfîrșește niciodată. Este însăși viața.

Nu considera nici o dorință nefolositoare sau greșită — într-o zi, fiecare dorință va fi împlinită.

Dorințele sînt semințe ce-și așteaptă anotimpul pentru a încolți. Dintr-o singură sămînță de dorință crește o pădure întreagă.

Încurajează orice vrere în inima ta, oricît de neînsemnată ar părea. Într-o zi, aceste dorințe neînsemnate te vor duce la Dumnezeu.

A fost acea miraculoasă zi de Crăciun cînd Arthur a tras sabia înfiptă-n piatră. Din toată mulțimea tumultuoasă ce fusese martoră la acest act, nimeni n-a fost mai surprins decît Arthur. „Unde este Merlin?", s-a gîndit el, fiind sigur că magul fusese cel care împlinise vitejeasca faptă prin magie. Dar Merlin nu și-a arătat chipul.

Adînc în noapte, multă vreme după ce toată lumea se dusese la culcare, Arthur încă stătea, frămîntîndu-se. „Am nevoie de tine, Maestre", s-a rugat el. Brusc, în dreptul ușii apăru o lumină. Arthur sări în picioare și o deschise, dar magul nu apăru. Era Kay, fratele său vitreg.

— Cum te simți? l-a întrebat Kay.

Arthur nu știa ce să spună, dar întorcîndu-se în cameră, oftă adînc.

— Ține flacăra mai sus, spuse.

Kay ridică făclia, iar lumina ei căzu pe trei obiecte ce apăruseră în patul lui Arthur — o păpușă de paie, o praștie ruptă și o oglindă spartă.

— Le-ai văzut? întrebă Arthur cu o voce stranie.

Kay privi confuz.

— Le-am văzut, dar nu înseamnă nimic pentru mine.

— Mi-am dorit ajutorul lui Merlin și iată că au apărut lucrurile acestea. Această păpușă a fost prima mea jucărie, zise Arthur, luînd-o de pe pat. Trebuie să fi avut 2 ani cînd mi-a făcut-o Merlin. Această praștie ruptă am făcut-o din piele de cerb și din crăcană de salcîm cînd aveam 8 ani. Oglinda am găsit-o în pădure cînd aveam 12 ani. Știi ce au ele în comun?

Kay dădu din cap în semn că nu.

— Ele sînt cele mai importante lucruri pe care le-am avut vreodată, fiecare la timpul lui, iar acum, uită-te la ele!

— Nimicuri fără valoare, murmură Kay.

— Da, sînt foarte bucuros să le văd, pentru că acum știu că Merlin m-a îndrumat tot timpul. Vezi tu, Kay, cînd aveam 2 ani, nu îmi doream decît jucării; cînd aveam 8 ani, nu voiam altceva decît să vînez vrăbii și veverițe; iar cînd aveam 12 ani, nu doream decît să mă uit în oglindă, pentru a vedea dacă fetele mă vor găsi urît sau arătos. Toate aceste lucruri le-am lăsat în urmă, și totuși fiecare dintre ele a fost ca o piatră de hotar pînă să ajung la clipa de acum. Într-o zi, la fel, am să pun deoparte coroana, deși ea astăzi îmi este singura dorință și singurul destin.

Kay era un suflet simplu și viguros, care venera monarhia. Fu șocat:

— De ce ar arunca cineva coroana? întrebă el uluit.

— Deoarece vine o vreme cînd ajunge la fel de neînsemnată ca o păpușă, la fel de nefolositoare ca o praștie ruptă și la fel de vană ca o oglindă. Cred că asta a vrut Merlin să văd.

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

Dorințele dețin un loc special în inimile noastre, pentru că, deși fiecare dintre noi trece prin viață dorindu-și un lucru după altul, vechile noastre dorințe sînt aruncate ca și cînd n-ar mai conta. Dorințele nu se sfîrșesc niciodată, nu contează cîte dintre ele se împlinesc și, în același timp, nici măcar o singură dorință nu durează atît de mult încît să ne permită să lăsăm cu totul dorințele în urma noastră.

„Ești doar om, iar natura ta este de a dori mai mult și mai mult", a spus Merlin. „Dorința este aceea care te conduce în viață, pînă vine vremea să îți dorești o viață mai înaltă. Așa că să nu-ți fie rușine de faptul că dorești atît de mult, dar nu te înșela singur, gîndindu-te că ceea ce dorești astăzi îți va fi de ajuns și mîine."

Este clar că dorințele nu se sfîrșesc niciodată, și totuși acest fapt nu i-a oprit pe oameni, deseori oameni înțelepți, să încerce să renunțe la dorințe. În Apus, creștinii condamnă slăbiciunea trupului, deoarece el este fundamentul dorințelor, în Răsărit, budiștii învinuiesc dorința ca fiind rădăcina nesfîrșitului ciclu al plăcerii și durerii. Dar în ochii magului nu există nici un motiv pentru a condamna dorința.

— Cînd vei ieși afară, în lume, i-a spus Merlin băiatului Arthur, vei cîștiga un trofeu pe care și-l dorește toată lumea. Acest lucru va întoarce împotriva ta mii de oameni și te va duce la ani grei de bătălii pentru a cuceri coroana.

— Atunci nu o să iau coroana, a spus Arthur, foarte tulburat.

— Nu, nu aceasta-i calea, a răspuns Merlin. Dorințele îi duc pe muritori în tot felul de încurcături, dar dorințele tale fac parte din planul lui Dumnezeu pentru tine.

— Dar dorințele îi orbesc pe oameni și îi fac egoiști. Stîrnesc violență, așa cum ai profețit tu. Creează ignoranță și asmut oamenii unii împotriva altora.

— Toate acestea sînt *folosiri* ale dorinței, i-a dezvăluit Merlin. Este aici o taină, ca oriunde, pe care doar căutătorul o va cunoaște. Dorința este bună, rea sau nici una, nici alta? Am să-ți dau un indiciu. Pentru a afla adevărata natură a dorinței, trebuie să nu o judeci. Respectă fiecare dorință pe care o ai. Încurajează aceste dorințe în inima ta. Nu te zbate să obții ceea

ce vrei; ai încredere în faptul că spiritul de la înălțimea sa a pus acea dorință în interiorul tău și lasă spiritul să-ți împlinească dorința. S-ar putea să descoperi că răul din dorință nu este de fapt dorința însăși, ci strădania omului de a o împlini.

Magul nu se zbate să-și croiască propria cale, să acapareze, să cîștige sau să posede ceva, deoarece el vede dorința într-un cadru larg de referință așezat de către spirit. „Văzută așa cum este în realitate, dorința exprimă nevoia ta absolută de a întîlni perfecțiunea. Din momentul în care te-ai născut nu a existat nici o speranță că te-ai putea împlini prin vreo realizare, avere sau statut social. Nimic din exterior nu se va potrivi dorinței.

— Dar atunci de ce Dumnezeu a creat atîtea obiecte ale dorinței? a întrebat Arthur.

— De ce nu? Ce este rău în a dori mai mult în această lume dacă ceva merită a fi dorit? a răspuns Merlin. Privește dorința ca fiind disponibilitatea ta de a primi ceea ce Dumnezeu vrea să-ți dea. Această lume este un dar; nu a existat nici o constrîngere pentru Creator să facă lumea. Capacitatea lui Dumnezeu de a dărui este limitată doar de capacitatea ta de a primi.

— Poate că așa e, dar de ce nu ne-a dat Dumnezeu o cale directă de a ajunge la El? a întrebat Arthur.

— Ne-a dat. Dorința *este* calea directă, pentru că nu există o cale mai rapidă către Dumnezeu decît propriile tale dorințe și nevoi. De ce să-ți dea Dumnezeu ceva înainte ca tu să-ți dorești acel ceva? Cînd te uiți la propriile tale dorinți și le condamni, te-ai întrebat vreodată de ce? A judeca dorințele înseamnă a judeca sursa lor care ești tu însuți; a-ți fi frică de dorințele tale înseamnă a-ți fi frică de tine însuți. Problema nu e cu dorința, ci cu ceea ce se întîmplă cînd dorințele tale sînt blocate sau frustrate. Atunci începe zbaterea și judecata.

Dacă ai vedea o cale să-ți îndeplinești dorințele — ceea ce Dumnezeu are tot timpul de gînd — îți vei da seama că fără dorințe nu te vei putea dezvolta. Imaginează-ți cum ar fi fost dacă atunci cînd erai copil n-ai fi vrut să depășești jocul cu jucării; fără noi dorințe care apar mereu în tine, ai fi prins într-o continuă imaturitate.

APLICAREA LECȚIEI

Discursul lui Merlin despre dorință a atins un punct sensibil, deoarece trăim într-o societate în care oamenii pot avea din ce în ce mai multe lucruri materiale. Rezultatul net însă nu e de natură să ne facă pe deplin fericiți. Deseori în spatele afluenței de bunuri există un vid spiritual. Aceasta nu înseamnă că a dori o casă, o mașină și un cont în bancă este ceva rău sau rușinos. Vidul spiritual nu a fost *creat* de dorirea lucrurilor materiale. El a fost creat prin îndreptarea către lucrurile exterioare de la care am așteptat să facă ceea ce nu pot. Lucrurile exterioare nu pot umple nevoile spirituale. Cine a spus că un om bogat are tot atîtea șanse să intre în rai cît are o cămilă să treacă prin urechea unui ac nu a condamnat bogăția. Pur și simplu a subliniat faptul că banii nu au o valoare spirituală. Nu banii sînt poarta spre paradis.

Magul ne-a învățat mereu că dorința trebuie văzută ca o cale. La început dorințele sînt îndreptate către lucruri precum plăcerea, supraviețuirea sau puterea. Dar, în timp, calea dorinței merge dincolo de aceste recompense. Nu există dorințe de bază, ci doar dorințe timpurii. Tot așa cum copilul depășește faza cu jucăriile la o anumită vîrstă, dorința pentru mai mult va duce omul în cele din urmă la acea fază cînd dorința pentru Dumnezeu devine singura importantă. „Nu fi îngrijorat în ceea ce privește căutarea lui Dumnezeu", a spus Merlin. „Ai fost un căutător de la naștere, numai că la început ai crezut că Dumnezeu sînt jucăriile, apoi aprobarea, apoi sexul, banii, puterea.

Pentru toate aceste lucruri te-ai rugat și le-ai dorit cu mare pasiune. Bucură-te de ele cînd ele reprezintă obiectul dorinței de moment, dar fii pregătit ca ele să dispară. Cea mai mare problemă cu care te vei confrunta nu va fi cea a dorinței, ci a atașării de ceva cînd cursul vieții vrea să renunți.

Exercițiul pentru această lecție este un experiment de gîndire. Stai și imaginează-ți lucrul pe care-l dorești cu cea mai mare ardoare chiar acum. Poate că e vorba de o anumită mașină sau de o viață de lux, sau de un succes într-o relație. Încearcă să alegi un lucru pe care-l urmărești deja astfel încît să poți simți cît de puternică este urmărirea dorinței în realitate.

Acum întoarce-te la o dorință sau vrere din trecut, care deja s-a împlinit. S-ar putea să fie vorba de ultima ta mașină, de un proiect încununat de succes sau de o sumă de bani.

Comparată cu dorința ta de acum, pe cea veche o vei simți diferit. Nu vei mai simți atît de tare foamea de a-ți urma vechea dorință deoarece deja i-ai gustat împlinirea. Experimentezi astfel felul în care viața te împinge înainte. Dorința de ieri a avut propriul ei impuls de a fi împlinită, impuls care s-a transferat la dorința de astăzi. Acest impuls ce merge înainte nu este la voia întîmplării. El te poartă de la vrerile tale de copil la cele de adolescent și de adult.

Calea dorinței este incredibil de puternică și nu se sfîrșește niciodată; doar obiectul dorinței se mută și se schimbă. Magul vede că dorințele noastre conțin la nivelul lor cel mai profund însuși impulsul vieții. A vrea să trăiești nu este un simplu instinct de supraviețuire — este o cale ce se așterne. Vieții nu îi place să fie blocată. Din această cauză spune Merlin că problemele cu dorințele apar atunci cînd li se pun obstacole în drum. Un copil sănătos învață că orice dorește este bun atunci cînd mama lui este mulțumită să-i îndeplinească dorințele.

Dacă este stabilit un model pozitiv de dorință devreme, atunci copilul se va dezvolta cu dorințele lui naturale care se potrivesc cu adevăratele lui nevoi. O persoană sănătoasă din punct de vedere psihologic poate fi definită ca fiind o persoană ale cărei dorințe îi produc fericire. Dar dacă copilului îi este imprimată concepția opusă, conform căreia dorințele sînt rușinoase și apar doar din rea-voință, atunci dorința nu se va dezvolta într-un mod sănătos. Mai tîrziu, adultul va tot căuta împlinirea în lumi exterioare, avînd nevoie de din ce în ce mai multă putere, bani și sex, pentru a umple vidul care a fost creat în felul cum se simțea cînd era copil; felul de a fi al acelei persoane este judecat a fi greșit.

În cazuri extreme dorința ajunge atît de distorsionată, încît se transformă într-o nevoie de a ucide, a fura, a comite violențe și așa mai departe. Aceste dorințe pot cauza o rană nespusă, atît în plan personal, cît și social. Totuși nimeni nu știe, atunci cînd e vorba de un criminal sau de un hoț, cum de valorile lui au luat-o pe un drum greșit. Pentru mag, toate dorințele încep în același loc, în punctul în care viața vrea să se

exprime pe sine; obstrucționarea sau condamnarea dorinței creează probleme. Exprimarea nesănătoasă a dorinței reflectă lipsa de sănătate a unui psihic ce are nevoie disperată de a se cunoaște pe sine, așa cum ni se întîmplă tuturor, dar care — cel puțin pentru un timp — eșuează.

Prin urmare, este de o importanță vitală să ajungi la o înțelegere în ceea ce privește natura dorințelor tale, să-ți dai seama că în planul divin toate dorințele sînt destinate a se împlini. Dumnezeu nu te împiedică să ai ceva și să ai tot ce îți dorești. Ești tu cel ce crede adînc că nu merită nimic. Astfel de judecăți de sine creează blocaje în cursul natural al vieții, dar odată ce ele sînt îndepărtate, calea dorinței devine o bucurie, deoarece este calea cea mai scurtă și mai naturală către Dumnezeu. Nici o dorință nu e neînsemnată, deoarece orice dorință are un înțeles spiritual. Fiecare este un mic pas ducînd către ziua în care îți dorești cea mai înaltă împlinire, și anume aceea de a-ți cunoaște propria natură divină.

LECȚIA 20

Cel mai mare bine pe care-l poți face lumii este acela de a deveni mag.

Era ultima zi pe care aveau să o petreacă împreună. Băiatul Arthur stătea pe marginea drumului ce ducea afară din pădure. Privind peste umăr, căută din ochi poiana lui Merlin, dar ea nu mai se afla acolo. Peste noapte crescuseră copaci groși care înghițiseră poiana și odată cu ea și intrarea în peștera de cleștar. Arthur simți un fior, știind că această pierdere o vor simți toți muritorii, nu doar el însuși.

— Nu am să mă mai întorc, nu-i așa? a întrebat el.

Merlin, care stătea lîngă el, scutură din cap.

— Nu e nevoie. Cu mine ai terminat.

„Mă îndoiesc că voi termina vreodată cu tine", se gîndi Arthur. Părea că și după toți acești ani de pregătire avea încă multe să-l întrebe pe profesorul său, mai multe decît în ziua în care începuseră. Citindu-i gîndurile, magul îi zise:

— Vreau să-ți dau un dar de despărțire și nu mă pot gîndi la nimic mai bun decît aceasta. Arăta către drumul de sub tălpile lor, care de asemenea apăruse peste noapte. Drumurile sînt un semn al magului. Sau știai acest lucru?

— Nu.

— Atunci amintește-ți ce ți-am spus. Magul este cel ce te învață părăsindu-te, iar cînd vei putea să te părăsești pe tine însuți, vei fi și tu mag. Deși s-ar putea să-ți închipui că o parte din acest pămînt îți aparține, nu faci altceva decît să pășești pe el. În spirit ești praful de pe drum, neliniștea vîntului. Voi muritorii vă construiți case pentru a vă proteja de lume. Magului clipa de acum îi este casă, iar clipele se scurg mereu...

— Pe drumul timpului, zise Arthur, completînd propoziția pentru sine. Știa multe din cele ce avusese Merlin să-l învețe.

— Da, fu de acord Merlin.

Între ei se lăsă tăcerea. Băiatul se uită cu coada ochiului să vadă dacă Merlin era trist sau măcar puțin emoționat din cauza despărțirii. Nu era nici una, nici alta.

— Văd că nu prea mă crezi, zise Merlin. Dar a pleca de lîngă mine este cu adevărat cel mai mare dar pe care îl pot așeza peste tine.

Acestea fiind zise, picioarele îndărătnice ale băiatului începură să se miște. Pe drum, la vreo 100 de metri mai încolo, drumul cotea și cu fiecare pas pe care-l făcea spre acel loc Arthur părea să se schimbe cîte puțin. Anii pe care-i petrecuse cu Merlin au început să alunece în vis, în timp ce curiozitatea față de lume creștea.

Pînă să ajungă la cotitura drumului, n-a putut să se abțină să se uite împrejur. Toate acțiunile și dorințele lumii pe care nu o cunoscuse vreodată deveneau ceva la care el lua parte; acum, picioarele lui zburau nerăbdătoare să-l ducă afară din pădure. Imaginea lui Merlin îi dispărea din minte, pînă cînd îi rămase doar o voce firavă, care spunea: „Te-am condus în locurile secrete ale sufletului tău, acum trebuie să le descoperi din nou tu însuți." După o clipă, dispăru și vocea. Băiatul trecu de cotitură, ridicînd praful și zîmbi. Își dădu seama că de cîte ori va vedea un drum se va gîndi la Merlin.

TĂLMĂCIREA LECȚIEI

A merge pe un drum este un semn de detașare, iar magii ne învață că în detașare stă adevărata libertate. Un om liber trăiește în spirit la fel ca un mag și poate să facă mult mai mult bine decît ar putea fi făcut în afara spiritului. Acest punct de vedere nu este încă acceptat în societate, deoarece tu, eu și oricare om pe care-l cunoaștem am fost condiționați să credem altceva. Sîntem atașați de orice lucru și credem că acest atașament este ceea ce face ca viețile noastre să meargă înainte.

Sentimentul nostru de atașament începe cu relația pe care o avem cu acest pămînt. Muritorii, spune magul, sînt stăpîniți de iluzia că ei stăpînesc lumea și-și controlează destinul. Așa cum vede magul lucrurile, în lume există un spirit care are grijă de bunăstarea noastră; trăim adăpostiți în spiritul lumii și ni se permite să dăm formă propriului destin. Dar spiritul nu poate fi stăpînit sau controlat.

— Vrei să ai toată lumea, nu-i așa? l-a întrebat Merlin pe Arthur.

— Nu, nu cred, răspunse băiatul.

— Oh, ba da, crede-mă. Voi, muritorii, sînteți ca o scînteie care într-o zi va incendia tot cîmpul. Scînteia pare micuță, dar se răspîndește și se răspîndește.

— Vrei să spui că vom distruge lumea? întrebă Arthur.

— Depinde. Spiritul nu poate fi distrus, iar dacă ajungi să te vezi pe tine însuți ca spirit, te vei întîlni cu spiritul acestui pămînt. Alternativa este de a ignora spiritul, iar dacă alegi această cale, atunci nu vei mai avea nici o considerație pentru pămînt. Durerea lui îți va părea îndepărtată.

Merlin i-a arătat un pietroi.

— Lovește-l, i-a zis.

Arthur a făcut ceea ce i se spusese.

— Au! sări el înapoi.

— Ciudat lucru! a comentat Merlin. Piatra a fost cea lovită, dar tu ești cel care strigă de durere.

— Ce e ciudat aici? se văicări Arthur, suspectîndu-l puțin pe mag că îl făcuse să lovească piatra ceva mai tare decît avusese de gînd.

— Aceasta a fost o lecție despre spirit. Cînd ai lovit piatra, tu ai fost cel rănit. Piatra nu a protestat deoarece pămîntul nu protestează niciodată. El este în siguranță în spirit. Această siguranță în spirit este ceea ce are pămîntul să vă învețe pe voi, muritorii. Dar dacă începi să te mînii pe faptul că ai fost vătămat de piatra care n-a făcut decît să îți răspundă, vei fi tentat să ignori spiritul. Vei voi să spargi piatra, să o distrugi și să o transformi în ceva care să-ți aducă vreun folos, iar aceasta deoarece are îndeajuns de multă bunătate ca să nu strige cînd o lovești.

Este în natura spiritului să nu protesteze. Nu există vreo vătămare pe care să o poți aduce cu adevărat spiritului și deși oamenii au produs răni groaznice pămîntului, rezultatul este mereu același, și anume că se rănesc pe ei înșiși. Nu ne respectăm propriul spirit. Ne privim cu frică și mînie. „V-ați pierdut credința în credință", a zis Merlin. „Nu păreți a mai nădăjdui în nădejde." Calitățile spiritului, care includ iubire, credință și nădejde, trebuie cunoscute și trăite pentru ca ele să vă poată aduce mult bine.

Majoritatea oamenilor se luptă cu propria voință; ei recurg la frică și mînie deoarece au senzația că pe aceste căi trebuie să meargă. Voința de a trăi în pace se sprijină pe faptul de a nu fi condus de aceste energii negative, iar aceasta nu se poate întîmpla decît adoptînd calea magului. „Dacă vrei să faci bine lumii, fii complet lipsit de egoism și devino mag", a zis Merlin. „Dacă vrei să-ți faci ție bine, fii complet egoist și devino mag." S-ar putea să sune ca un paradox, dar în ultimă instanță orice spirit este spirit. Pășești pe acest pămînt ca individ, dar pășești și ca parte a pămîntului. Prin urmare, recîștigîndu-te pe tine însuți, recîștigi lumea.

APLICAREA LECȚIEI

Magul nu descurajează facerea de bine. Detașarea nu este același lucru cu indiferența. „Atunci cînd vezi suferința, du-te și alin-o", a spus Merlin, „dar asigură-te că nu vei pleca luînd suferința cu tine." Acest sfat țintește chiar în esența compasiunii. Semnificația primară a cuvîntului compasiune este de „a suferi împreună cu" și așa este ea interpretată de cei mai mulți dintre noi. Presupunem că o persoană plină de compasiune ia parte la suferința altuia, dar dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci compasiunea ar dubla suferința lumii, nu ar alina-o.

Adevărata compasiune nu este negativă. Cineva are puterea să simtă durerea altuia, dar rămîne în siguranță, în spirit. Așa se comportă pămîntul cu noi. Deși drama problemelor omenești se joacă pe scena pămîntului, împrăștiindu-ne sîngele pe cîmpurile lui și făcîndu-ne averi pe țărmurile lui, el este

detașat. Pădurile, cîmpurile, țărmurile și munții nu se înalță și nu pier din cauza noastră.

Dacă nu accepți faptul că pămîntul are un spirit, această detașare devine indiferență. În numele indiferenței, pămîntul a fost jefuit. Compasiunea pentru pămînt este posibilă doar atunci cînd îi întîlnești spiritul.

De ce este nevoie pentru a întîlni spiritul pămîntului? Această carte este o încercare de a oferi un răspuns. Calea magului începe în mit, în memoria profundă a umanității, cînd ne găseam încă în leagănul pădurilor primordiale. Merlin reprezintă un spirit natural al marii magii și puteri. Astăzi nu mai există spirite ale naturii pentru că muritorii au decis să se separe de natură. Vechiul impuls de a trăi înlăuntrul naturii a făcut loc opusului său, impulsul de a o cuceri.

Acest impuls s-a realizat pe sine pînă în punctul apropiatelor dezastre. Întoarcerea la natură este căutată în toate părțile, poate că în ultimul ceas. Magii nu s-au despărțit niciodată de natură, așa că nu au la ce să se reîntoarcă. Ei așteaptă să ne primească atunci cînd ne vom întoarce la spirit. Secretele lor relevă faptul că dacă vrei să te întorci la natură, calea este de a-ți recîștiga propria fire care este conștiință pură. Nu este nimic „în exterior" în afară de o oglindă pentru ceea ce este „înăuntru". Dacă vrei să mergi iarăși acasă, dă-ți seama că acasă este momentul prezent.

Toată puterea și împlinirea oamenilor tînjește după existență în momentul prezent. În clipa de acum există o energie extraordinară, mai mare decît își poate imagina mintea. Nimic nu poate fi mai aproape și totuși nimic nu se duce mai repede. Acesta este misterul și paradoxul. Pentru a-l rezolva, dă-ți seama că *tu ești acest moment*. Toată puterea care este prezentă aici trebuie găsită înlăuntru. Oricine are zile în care este plin de energie, entuziasm și optimism, și zile marcate de oboseală, confuzie și pesimism. Ce face să existe această diferență? Unii oameni cred că răspunsul stă în ciclurile biologice, în jocul întîmplării, în soartă sau noroc. Dar magul spune că răspunsul stă în capacitatea ta de a fi prezent. Atunci cînd trăiești clipa, atingi sursa vieții. Timpul însuși curge din acest moment și nu din altul. Prin urmare, dacă vrei să călărești va-

lul timpului, ai nevoie de toată energia pe care o poți da, iar această energie se găsește în clipă.

Unii nu se pot împotrivi să nu se întrebe cum de momentul prezent poate fi vreodată scăpat. Poți să-ți răspunzi la această întrebare printr-un exercițiu simplu. Stai un moment și gîndește-te cum funcționează memoria. Cînd vezi fața cuiva, dar nu-ți poți reaminti numele lui, ce faci? Dacă te străduiești să-ți amintești, acest efort pare să dărîme puterea reamintirii. Dar am experimentat cu toții acea situație în care un nume sau un fapt vital ne apar brusc în minte atunci cînd nu încercăm deloc să ni-l reamintim. A renunța la toată căutarea este un fapt care pare a activa puterea reamintirii.

La fel funcționează și dorința, deși puțini oameni sînt conștienți de mecanismul ei. Deoarece cu toții vrem diferite lucruri, este ușor să cădem în capcana unei munci permanente, îngrijorîndu-se și luptînd să obținem ceea ce vrem. Totuși magul spune că dacă renunți la acestea, mecanismele dorinței vor avea grijă de ele însele. Pare misterios, dar gîndește-te la aceste lucruri: știi cu adevărat cum se reîntorc amintirile pierdute la tine? Mintea ta conștientă nu te poate forța să-ți reamintești lucruri și totuși mintea este capabilă să redobîndească orice și tot ceea ce a cunoscut vreodată.

Aproape în același fel mintea ta conștientă nu poate pătrunde felul în care universul face ca dorințele să se împlinească. Și la fel ca persoana care se luptă să-și reamintească un nume și nu reușește, oamenii se zbat din răsputeri să-și îndeplinească dorințele, nedîndu-și seama că efortul lor este problema, nu soluția. Aceste idei au fost deja tratate în cartea aceasta, dar aș vrea să le readuc în discuție la un nivel mai profund. Chiar în acest moment tu ești un mag. Ești perfecționat în ceea ce privește spiritul; nu te-ai separat niciodată de Dumnezeu sau de natură. Tot ce s-a întîmplat a fost că în lupta ta de a nu simți durere ai început să blochezi momentul prezent. Memoria și dorința au aruncat un văl peste spirit. Lucrurile s-au petrecut așa deoarece acum multă vreme ai început să te temi pentru siguranța ta aici, pe pămînt. Insecuritatea este motivul pentru care am atacat pămîntul, pentru că dacă ne-am încrede în faptul că vom fi hrăniți și susținuți,

nici unul dintre noi nu ar fi atît de isteric în ceea ce privește supraviețuirea.

„Nădăjduiește în nădejde, ai credință în credință", a spus Merlin. „Aceasta este singura soluție atunci cînd ți-ai pierdut nădejdea și credința." În sufletul nostru, fiecare dintre noi nu e altceva decît nădejde. A fi și a iubi sînt părți înnăscute din noi înșine, dar nădejdea este cea care ne face să respirăm cu ușurință, să acceptăm spiritul pămîntului ca fiind al nostru. Iar tehnica de a ne aminti acest lucru este la fel ca tehnica de a ne aminti orice altceva. Îngăduie-ți să te oprești din a mai crede că efortul este răspunsul. Apreciază în tăcere viața care te întîlnește în orice clipă. Odată cu acceptarea în liniște apare energia extraordinară ascunsă în prezent, iar în energie există abundență, pace, inteligență și creativitate. Toate acestea sînt daruri ale liniștii conținute în spiritul pămîntului.

PARTEA A III-A

Cei șapte pași ai alchimiei

În vremea lui Arthur, nici o altă aventură nu a incitat mai multă pasiune precum căutarea Sfîntului Graal. Oricare dintre cavalerii curții lui Arthur visa să dobîndească acest trofeu părelnic, care i-ar fi adus protecția lui Dumnezeu și binecuvîntarea regelui. Cavalerii făceau penitențe pentru a primi o viziune a Graalului, în timp ce imaginația omului de rînd și pictorii se întreceau să facă fiecare reprezentare a Cinei celei de taină mai splendidă decît cea de dinaintea ei.

„E aproape imposibil să convingi muritorii că aventura căutării nu este niciodată pentru lucruri din afară, oricît de sfinte ar fi ele", i-a spus odată Merlin lui Arthur. Acesta își amintea aceste vorbe ori de cîte ori febra Graalului se întețea, ceea ce se petrecea de obicei în lungile și întunecatele luni de iarnă, cînd cavalerii erau plictisiți și neliniștiți. Mai ales cel mai tînăr dintre ei punea mereu la cale să plece să caute Pămîntul Sfînt, castelul Montsalvat sau orice alt loc, mitic sau real, unde ar fi putut fi ținut Graalul.

Regele se ținea deoparte de această fervoare.

— Dacă vrei să pleci..., spunea el, iar vocea i se pierdea.

— Ce e? Nu crezi în Graal? a întrebat cu îndrăzneală Sir Kay.

Fiind considerat fratele regelui, pînă ce Arthur a tras sabia din piatră, Kay își lua libertăți pe care nimeni altcineva nu îndrăznea să și le ia.

— Să cred? Cred că poți să spui că da, cred, dar nu în felul în care te gîndești tu și nici în felul în care crezi tu, răspunse Arthur încet.

Răspunsul fu prea subtil pentru Kay, care-și mușcă buzele, să nu pună o întrebare încă și mai insolentă.

— Este real Graalul, stăpîne? întrebă atunci Galahad pe un ton mult mai blînd.

— Întrebi de parcă l-aș avea, spuse Arthur.

— Nu știu dacă să fiu încredințat de asta, răspunse cu șovăială Galahad, dar există tot felul de povești.

— Ce fel de povești?

— Despre Merlin. Se spune că el a fost cel care a adus potirul din Pămîntul Sfînt, unde zăcuse tăinuit multe veacuri.

Arthur cîntări o clipă.

— Ca în toate poveștile, există un grăunte de adevăr și aici.

Curtenii tresăriră, pentru că era prima dată cînd regele admitea vreo legătură cu comoara la care visau cu toții. Dar Arthur nu mai spuse nimic.

Într-o noapte, pe la începutul primăverii, cînd cîmpurile se dezghețau, iar narcisele, nu mai înalte de un deget, îmbobоceau printre trandafirii negri ofiliți, la mare distanță în afara zidurilor castelului se putea zări un foc. În jurul lui stăteau Sir Percival și Sir Galahad, care făcuseră legămîntul să se retragă împreună într-o sfîntă reculegere. Era prea devreme să se reculeagă în adîncul pădurii, unde ultima zăpadă a iernii era încă îngrămădită în straturi murdare sub umbrele copacilor, astfel că cei doi cavaleri se rugau și posteau într-un cort mic, în partea în care dădeau camerele regelui.

— Odată am interpretat greșit visul meu de a cuceri Graalul ca fiind un moft, începu Percival. Orice cavaler vrea să fie primul dintre eroi, dar timp de ani de zile am întors spatele acestei dorințe, gîndindu-mă la ea ca la o jucărie a mîndriei mele. Dar îți spun, Galahad, sufletul meu își dorește cu ardoare acest lucru.

— Regele spune că nu este un lucru, i-a reamintit cel mai tînăr cavaler.

— Tot el a spus că Merlin a fost cel ce l-a adus în Anglia. L-ai auzit tu însuți spunînd asta, nu-i așa? — vocea lui Percival se ridică amenințătoare, iar Galahad aprobă simplu din cap.

Uneori, rugăciunea și penitența aprind mai multe focuri decît sting, gîndi el. Dar Galahad fu nevoit și el să admită că împărtășea dorința din ce în ce mai puternică a lui Percival.

— Dacă cineva este sortit să cucerească Graalul, fără îndoială că acela va fi unul dintre noi, spuse el, în timp ce arunca vreo cîteva crengi uscate de alun în foc și privea la flacăra ițită. Sîntem singura ceată de cavaleri care trăiesc într-adevăr pentru a proteja pacea și nu doar pentru a cutreiera țara și a răspîndi teroarea. Nu știu dacă inima mea este îndeajuns de pură pentru a dobîndi Graalul — nu sînt atît de înfumurat sau de neghiob încît să cred că îmi va cădea în mîini — dar inima mea va suferi pînă cînd nu voi încerca.

În acel moment, cei doi bărbați auziră zgomotul unor pași ce făceau să trosnească stratul subțire de gheață ce încă acoperea pămîntul. Așteptau încordați ca străinul să-și facă apariția, cînd o voce slabă și disprețuitoare spuse:

— Nu vă speriați și rogu-vă, lăsați-mă să mă apropii. Am nevoie de foc, dacă sînteți atît de buni să mă lăsați să-l împart cu voi...

Percival privi spre Galahad, apoi strigă în întuneric:

— Stai acolo și fă-ți și tu un foc al tău. Aceasta este o reculegere a doi cavaleri ce pentru o vreme nu trebuie să se atingă de impuritățile lumii.

Răspunsul fu un rîs batjocoritor:

— Să-mi fac și eu un foc, zici? Atunci chiar așa am să fac!

Înainte ca străinul să fi terminat de rostit aceste vorbe, Percival sări în picioare alarmat, căci pămîntul de sub el începu să ardă în flăcări. Galahad privi în jur uimit, văzînd că erau înconjurați de un cerc de foc, ce țîșnea chiar din pămîntul înghețat. Înainte de a putea scoate vreun sunet, o siluetă înaltă, sfrijită ca un brad bătrîn păși prin foc și stătu în fața lor.

— Merlin!... spuse Galahad, stăpînindu-și emoția. Ce te aduce aici după ce ai fost plecat atîta timp?

— Nu obraznicul tău prieten, răspunse Merlin, țintuindu-l cu privirea pe Percival, care încerca să-și mențină o brumă de demnitate, atîta cît putea avea un om al cărui spate fusese în flăcări.

— Stai jos, stai jos, îi făcu semn magul.

Percival simți că durerea ce-i provoca rușine dispăruse și luă loc lîngă Galahad, avîndu-l pe Merlin în fața sa. Nici unul dintre cavaleri nu-l mai zărise vreodată pe Merlin, dar descrierea pe care Arthur o făcuse magului era exactă, de la încălțările scîlciate la moleschinul negru ponosit.

— Nu vă holbați! zise Merlin. Mă gîndesc.

— La ce? întrebă Percival.

— Și nu mă întrerupeți!

Asta a fost tot ce a răspuns Merlin. După o clipă, fața lui încruntată se îmblînzi:

— Da, cred că spuneți adevărul. Acum, singura problemă este: ce facem în această privință?

— Adevărul despre Graal? întrebă Galahad. Cu siguranță vrem să plecăm în aventura căutării lui.

Merlin îl examină aprobator:

— M-ați recunoscut fără a trebui să-mi fac vreo prezentare prostească, iar acum sînteți aproape să-mi citiți gîndurile. Foarte promițător, zise Merlin.

Cu modestia lui naturală, Galahad privi în jos, sperînd că Percival nu-l va pizmui pentru această fărîmă de laudă pe care nu o căutase.

— Regele vostru a vorbit cu dreptate, să știți, zise Merlin. Graalul nu este ceva după care să poți fugi pe spinarea unui cal ca după o vulpe. Nu este făcut din aur sau giuvaeruri și prin urmare nu aduce nici un beneficiu a-l ține în secret. Iar faptul de a-l avea nu-ți aduce mai multe binecuvîntări ale lui Dumnezeu.

Percival, care devenea din ce în ce mai agitat, îl întrerupse pînă la urmă.

— Cum poți spune asta? Graalul *trebuie* să-ți aducă binecuvîntările lui Dumnezeu.

Merlin îl opri cu o privire usturătoare.

— Dragul meu neghiob, dacă toată această lume este creația lui Dumnezeu, atunci cum ar putea o parte din ea, oricît de îndepărtată, de mică sau de neimportantă, să fie mai puțin binecuvîntată decît oricare alta?

— Dar Graalul există, nu-i așa? a întrebat Galahad. Regele ne-a spus că tu ești păzitorul lui.

Merlin aprobă:

— Păzesc ceea ce nu are nevoie de pază, călăuzesc aventura căutării care nu te va duce nicăieri, iar în final voi fi acolo cînd vei găsi Graalul, deși nu mă vei vedea nici pe mine, nici pe el.

Merlin părea destul de mulțumit de această cimilitură și scoase cu calm un fum din gură, ca și cum pe vremea aceea ar fi fost descoperit tutunul.

Brusc, Percival se ridică în picioare:

— Dacă eu sînt neghiobul aici, permite-mi atunci să plec.

Privirea lui Merlin se îmblînzi puțin.

— Ești ceea ce ești, fapt care pare îndeajuns de bun în ochii lui Dumnezeu și destul de rar în această lume nenorocită, murmură el. Ia-ți locul, te rog.

Percival, încă îmbufnat, fu mulțumit totuși de curtoazia poruncii.

— Nu am ajuns din întîmplare la focul vostru. Sînt aici pentru a vă călăuzi către Graal, declară Merlin. Există o lege la care nu există nesupunere: cînd elevul este gata, apare maestrul. Eu te voi învăța ceea ce vrei să afli. Vorbele mele deschise nu sînt nici necioplite, nici mistice. Vreau doar să vă curăț mintea de orice vise rău călăuzite pe care le-ați putea avea față de obiectul căutării voatre.

Cu o mișcare a mîinii, Merlin făcu ca cercul de foc să dispară și să fie înlocuit cu o ceață deasă, așa încît trăsăturile sale abia se mai zăreau luminate de jar. Cei doi cavaleri îl vedeau mai mult ca pe o umbră lungă cu o coroană de păr alb luminată de luna ce răsărea.

— Aventura ce vă va aduce Graalul nu este călătoria după care tînjesc cavalerii ignoranți. Este o călătorie interioară, o aventură a transformării. Ați auzit amîndoi vorbindu-se de ceva care se numește alchimie?

Percival și Galahad dădură din cap, cu fețele abia distingîndu-se în întuneric.

— Alchimia este arta transformării, a continuat Merlin, iar cînd cele șapte trepte ale ei sînt urcate, atunci și numai atunci veți fi în stare să cuceriți Graalul.

— Șapte trepte? întrebă Percival. Atunci Graalul este făcut totuși din aur, pentru că îi știu pe alchimiști...

— Mofturi și confuzie. Știi puțin sau nimic despre această artă, totuși o practici în fiecare zi de cînd te-ai născut, răspunse Merlin. Orice copil se naște alchimist, apoi pierde această artă doar pentru a o cîștiga din nou...

Lui Percival îi fu limpede că magul va tot recurge la ghicitori dacă va continua să se îndoiască de el; prin urmare, cavalerul se așeză cu înțelepciune la loc și ascultă.

— Cea mai mare irosire în existență, zise Merlin, este irosirea spiritului. Fiecare muritor vine pe lume pentru a căuta Graalul. Nici unul nu e născut mai privilegiat decît altul; magul vede că orice om este creat pentru a atinge libertatea și împlinirea.

— Nu sînt deja liber? întrebă Percival.

— În cel mai simplu sens, da, deoarece nu ești ținut captiv, dar eu vorbesc de libertate într-un sens profund: capacitatea de a face orice vrei, oricînd vrei, răspunse Merlin. Și există niveluri chiar mai profunde. Trebuie să recunoști că tot timpul ești ținut captiv de către trecut — amintirile tale creează condiționarea care-ți însoțește viața. Dacă ai fi liber față de trecut, ai putea păși în cîmpul infinitelor posibilități, rupînd bariera lumii cunoscute în orice moment. Graalul este doar o promisiune vizibilă că o astfel de perfecțiune există. Înțelegeți?

Acum, că se încălzise în ce privea acest subiect, magul nu mai așteptă consimțămîntul lor.

— Am spus că există șapte trepte ale alchimiei pe calea spre libertate și împlinire. Primul pas începe la naștere; pe următorul, puțini îl urmează în copilărie, iar restul vă rămîne vouă să-i parcurgeți. Voi sînteți mereu în grija planului divin, dar pe măsură ce creșteți, voinței și dorinței vostre li se permite să se mărească. Cînd erați copii, erați îndeajuns de puri pentru a cuceri Graalul, dar nu știați de existența lui. Cînd sînteți adulți, cunoașteți scopul, dar calea de a-l găsi ați închis-o deja. Apariția voinței libere este ceea ce v-a făcut să pierdeți Graalul, totuși ea este mijlocul prin care îl vom recîștiga pînă la urmă.

Temîndu-se că Percival ar putea începe să obiecteze, Galahad interveni repede:

— Vrei să ne arăți cei șapte pași?

Merlin lăsă să-i scape un zîmbet slab, cu înțeles, înainte de a da din cap în semn de încuviințare.

PASUL 1: INOCENȚA

— Ne naștem într-o stare de inocență. Dintre toate ingredientele folosite de către alchimist, acesta este cel mai important. Un copil nou-născut nu-și pune întrebări despre existența sa; el trăiește acceptîndu-se pe sine, avînd încredere și iubire. Vocea cicălitoare a îndoielii nu a fost încă auzită.

Atunci cînd privești în ochii unui copil, vezi puțină individualitate. Întrebarea „Cine sînt eu?" este fără sens pentru un nou-născut. În schimb, strălucește-n el conștientizarea însăși, sursa întregii înțelepciuni. Copilul vine pe lumea aceasta chiar din sursa vieții și se detașează de această sursă gradual. O vreme, copilul rămîne scăldat în eternitate. Nu are nici o idee despre trecut sau despre viitor, ci doar despre prezentul în desfășurare. Asta înseamnă să trăiești în eternitate, pentru că ce e veșnicia dacă nu clipa prezentă mereu reînnoindu-se? Tocmai de această promisiune a Graalului — viață fără de moarte — se bucură deja copilul, iar a trăi în eternitate reprezintă secretul nemuririi.

— Dacă este adevărat, spuse Galahad cu gravitate, de ce nu sîntem cu toții nemuritori de la naștere?

— Semințe și tendințe, răspunse Merlin. Orice copil are tendința să treacă din lumea în care nu există timp în lumea orelor, a zilelor, a anilor, de la liniștea lumii interioare la activitatea lumii exterioare, de la absorbirea de sine la absorbirea tuturor lucrurilor fascinante dimprejur. Priviți un nou-născut în primele sale săptămîni de viață. Puteți vedea cum atenția lui este încet, încet atrasă de minunata lume pe care o descoperă înăuntrul său. Și așa începe alchimia, cu transformarea permanentă, care va sta în spatele fiecărei respirații din anii ce vor veni.

Un copil nu este un înger — puritatea sa durează puțin. Înlăuntru, copilul nou-născut simte primele tresăriri de furie și teamă, neîncredere și îndoială. Pe măsură ce copilul își părăsește starea de inocență, pătrunde într-o lume mai deza-

greabilă, de ciocniri și julituri. Apar dorințe care nu sînt imediat împlinite; durerea este trăită pentru prima oară.

— Voi, muritorii, numiți asta decăderea din grație. Dar vă înșelați. Grația operează la fiecare pas al existenței umane, deși percepția voastră limitată vă poate împiedica să o vedeți.

— Cum se leagă poveștile acestea triste de alchimie? întrebă Percival, încă sceptic.

— Deoarece există aici o magie ascunsă, răspunse Merlin. Pe măsură ce copilul crește, inocența lui originară nu se pierde cu adevărat. Ceea ce se întîmplă este cu mult mai misterios. Inocența rămîne intactă, în starea ei de puritate și unitate, pe care tu pur și simplu o uiți. Acum trăiești în fragmente. Pentru tine, lumea este limitată; percepția ta de sine este mărginită de experiențele individuale și de amintirile pe care le-ai acumulat.

Uitînd întregul, pari să pierzi ceea ce erai, însă aceasta este doar o iluzie. Tu nu te simți și nu acționezi ca un nou-născut, dar esența rămîne. De fapt, întregul nu poate fi fragmentat; adevărul nu poate fi vătămat de neadevăr. Pierderea inocenței a fost un eveniment real, care în același timp nu are nici un fel de realitate. Forțele alchimiei acționează dincolo de ceea ce vezi, auzi sau atingi.

— Cum pot să știu că inocența este cu adevărat acolo? întrebă Galahad.

— Dacă vrei să intri în legătură cu inocența din tine, ia seama la trăsăturile nou-născutului: atenție, curiozitate, mirare, siguranța că ești dorit pe acest pămînt, sentimentul că trăiești într-o perfectă pace cu eternitatea. Toți copiii simt astfel.

PASUL 2: NAȘTEREA EGO-ULUI

— Următorul pas, continuă Merlin, anunță sosirea pe scenă a ego-ului, simțirea lui „eu". Pentru a avea un „eu" trebuie să ai de asemenea un „tu" sau un „el". Nașterea ego-ului reprezintă nașterea dualității. Ea marchează începutul celor opuse și, prin urmare, începutul opoziției. Fiecare pas nou în alchimie răstoarnă pasul de dinainte, întorcînd vechea lume

cu susul în jos, dar revoluția de acum este poate cea mai șocantă. Nu mai ești un zeu!

Imaginați-vă o ființă care se simte atotputernică în lumea sa. Oriunde se uită, tot ce-i întîmpină ochiul este o oglindă a lui însuși. Brusc, oamenii și lucrurile încep să fie văzute ca fiind creaturi separate. Nici unul dintre voi nu-și amintește acest eveniment zguduitor, deoarece el apare devreme în copilărie. Totuși, a fost o schimbare spectaculoasă, echivalînd cu o nouă naștere. Erai fericit ca un zeu, acum te-ai născut ca muritor.

— A fost o naștere petrecută și ea în durere, spuse Percival. Era acest pas absolut necesar?

— O, da! Semințe și tendințe, ți-am spus. Cînd curiozitatea copilului face ca atenția să-i fie îndreptată în afara lui, ce vede el atunci? Mai întîi, fața mamei lui. În planul naturii, copilul îi va răspunde în mod automat mamei sale ca unei surse de iubire și hrană. Dar este o sursă *în afara copilului însuși.* Aici e clenciul, pentru că oricît de perfectă ar fi iubirea față de mamă, nu este o iubire de sine și mulți ani vei suspina după pierderea iubirii perfecte, doar pentru a-ți da seama că ești nostalgic după propriul tău sine de dinainte ca altcineva să fi intrat în scenă.

La început, nu exista nici o separare. Cînd copilul atingea sînul mamei sau pătuțul sau un zid, toate aceste lucruri păreau a fi parte a unei senzații continue, fără diviziuni. Curînd însă, fiecare copil ajunge să-și dea seama că mai există ceva în afară de el însuși — lumea exterioară. Ego-ul spune: „Acesta sînt eu, acesta nu sînt eu." Apoi, încet, încet, unele lucruri încep să se identifice cu „mine" — mămica, jucăriile mele, foamea mea, durerea mea, patul meu. Imediat după ce apar preferințele, apare o întreagă lume care nu sînt eu — nu mămica, nu jucăriile mele și așa mai departe.

— Nu pot să-mi amintesc de această naștere, așa cum o numești tu, zise Percival. Dar dacă ceea ce spui tu este corect, atunci în acest moment trebuie să fi început aventura căutării Graalului. Unde în altă parte ar putea începe, dacă nu în separare?

— Da, atîta vreme cît te simțeai pe tine însuți ca fiind divin, nu era nevoie să cauți să recîștigi binecuvîntarea lui Dumnezeu, fu de acord Merlin. În separare, începi să te cauți pe tine însuți în obiecte și evenimente. Pierzi capacitatea de a te vedea pe tine însuți ca sursa adevărată a tot ce există. Pentru copii, nu era greșit să se vadă pe sine ca sursă a vieții. Pe măsură ce începi să explorezi lumea din afară, iar obiectele ei devin fascinante, fericirea ta se leagă de ele. Aceasta se numește trimitere la obiect, care vine să înlocuiască trimiterea la sine a copilului.

— Iar acest pas nu se pierde pe măsură ce copilul continuă să crească? zise Galahad.

— Nimic nu este vreodată pierdut. Nașterea ego-ului a făcut să apară laturi pe care încă le poți simți în tine însuți: frica de a fi abandonat, nevoia de a fi aprobat, posesivitatea, anxietatea, preocuparea de sine, mila de sine. Devii dependent de lume și așa rămîi, deoarece nu te mai poți împlini în acel fel simplu în care se împlinește copilul. Dar nu dispera, deoarece sub aceste schimbări acționează o forță mai profundă.

PASUL 3: NAȘTEREA DOBÎNDITORULUI

— Odată ce ai un ego, continuă Merlin, ai o lume „în afară" și iese la iveală o nouă tendință, pornirea de a ieși în lume și a dobîndi. Primele semne ale acestei schimbări sînt primitive. Copilul dorește să apuce lucrurile și să le țină; dorește să exploreze de unul singur, asigurîndu-se că mama este prin apropiere. Curînd, vrea să meargă și începe să protesteze dacă mama nu îl lasă. Această dorință de a scăpa și a cutreiera/urmări este la început timidă. Dar după un timp, același copil care tînjea să fie ținut și protejat țipă să fie lăsat liber. Acesta este un instinct sănătos, pentru că ego-ul știe că necunoscutul este o sursă de teamă. Dacă copilul nu pornește să cucerească lumea, va crește fiindu-i din ce în ce mai frică de ea.

De acum, ne mișcăm din ce în ce mai departe de sentimentul păcii, unității și încrederii cu care ne-am născut. Ego-ul începe să stăpînească asupra spiritului. Cînd copilul ajunge în interior pentru a afla ce este acolo, el nu găsește pura conști-

ință; găsește un vîrtej de amintiri. Experiențele devin personale și nu mai pot fi împărtășite vreodată complet.

— O altă poveste tristă! se tîngui Percival.

— Da, dacă s-ar sfîrși aici, zise Merlin. Dar nașterea înfăptuitorului îți dă încredere și sensul unicității. Această lume de obiecte și evenimente are un scop — să devii un individ. Pentru aceasta, ego-ul este necesar, cel puțin pe drumul pe care l-ați ales voi, muritorii.

— Nu oricine este un dobînditor. Este acesta un pas necesar? întrebă Galahad.

— Nu oricine prețuiește succesul mai mult decît orice altceva și nu oricine se identifică cu banii, munca și statutul, zise Merlin. Dar pornirea dobînditorului este mai simplă, mai fundamentală decît atît. Este semnul ego-ului în acțiune, care își dovedește sieși că separarea poate fi îndurată. Într-adevăr, nașterea dobînditorului face din separare o lume veselă, plină de lucruri de făcut și de învățat. În unii oameni, dobînditorul va dura foarte multă vreme. Setea de faimă și avere va copleși adevăratul țel al aventurii căutării. Dar Dumnezeu ne permite o liberă voință completă. Iar dacă o persoană decide că lumea „din afară" este mai importantă decît el însuși, trebuie să urmeze pofta de faimă și avere.

Ego-ul, așa cum îl vede magul, nu oferă nici o posibilitate de împlinire. Este dominator și lipsit de iubire. „Ascultă-mă, spune el, apucă tot ce poți pentru tine Aceasta este calea fericirii." Voi, toți muritorii, urmați acest sfat o vreme. Nu este nimic rău în aceasta, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, deoarece încrederea Lui în libera voință se transformă în cel mai înțelept mod de a acționa.

Trebuie neapărat să vă spun că al treilea pas rămîne cu voi, deoarece atîta vreme cît ego-ul este prezent, și dobînditorul va fi prezent. Dobînditorul nu-și satisface niciodată poftele. De fapt, nu există nici o limită pentru experiențele pe care le poți aduna; lumea este infinită în diversitatea ei. Dar pe măsură ce ego-ul se dezvoltă, acoperă spiritul cu învelișuri de materie — bogăție, putere, imagine de sine — pînă cînd o voce slabă începe să se întrebe: „Unde este iubire? Unde este ființă?" Cel de-al patrulea pas, o nouă naștere, este pe cale să apară.

PASUL 4: NAȘTEREA DĂRUITORULUI

— În timp, ego-ul se lovește de o nouă noțiune, adăugă Merlin, și anume că fericirea nu stă numai în a lua, ci și în a da. Este o descoperire spectaculoasă, pentru că eliberează ego-ul de multe feluri de teamă. Este teama de izolare, care este urmarea egoismului total. Este teama de a pierde care apare deoarece nu poți să ai mereu totul. Este teama de inamicii care vor să-ți ia ceea ce ai.

Devenind un dăruitor, ego-ul nu mai trebuie să trăiască cu aceste temeri sau cel puțin nu tot atît de mult ca înainte. O problemă sîcîitoare a fost rezolvată. Dar și aici funcționează ceva mai profund. Faptul de a dărui leagă doi oameni, pe cel ce dăruiește și pe cel ce primește. Această conectare dă naștere la un nou sens al apartenenței — nu apartenența pasivă a copilului care în mod automat este legat de mamă, ci o apartenență activă a cuiva care a învățat să creeze fericire.

Dăruirea este creatoare. Ea răstoarnă complet perspectiva ego-ului. Înainte ca dăruitorul să se fi născut, nu era importantă decît apărarea împotriva pierderilor. E vorba de pierderea banilor și a proprietăților, dar de asemenea și de pierderea imaginii de sine, pierderea importanței. Acum, persoana împarte liber ceea ce are cu altcineva, fără a *simți* aceasta ca pe o pierdere, ci o simte ca fiind plăcere. Cît de uimitor este, pentru că plăcerea de a lua nu a fost niciodată astfel!

Galahad arăta gînditor:

— Iubirea a intrat în inimă. Aceasta-i diferența.

— Da, zise Merlin. Atîta timp cît ego-ul își urmează propriile interese, nu simte iubire. S-ar putea să simtă o plăcere intensă, satisfacție de sine sau atașament. Aceste sentimente sînt numite uneori iubire, dar prin natura ei, iubirea este lipsită de egoism și e nevoie de un act lipsit de egoism pentru a provoca iubirea. Faptul de a dărui nu se limitează la a da bani, lucruri sau altceva. Înseamnă de asemenea a face servicii, a te dărui pe tine, a te devota, a dărui iubire în formă pură.

Pentru toate aceste motive, nașterea dăruitorului este simțită ca nouă și eliberatoare. Chiar dacă ego-ul încă domină, el a început să privească în afara lui. Mulți oameni învață plăcerea de a dărui precum copiii; mulți părinți își învață copiii să

împartă ce au cu alți copii. Totuși, adevărata naștere a dăruitorului s-ar putea să nu apară decît mult mai tîrziu. Atîta timp cît dăruiești deoarece așa ți s-a spus sau pentru așa crezi că trebuie să faci nu o să simți plăcerea profundă de a dărui. Dăruirea trebuie să fie spontană, născută din sentimentul că „vreau să fac așa", nu din „e mai bine să fac așa".

— Cînd cineva începe să dăruiască, este oare un semn că ego-ul moare? întrebă Percival.

Merlin se încruntă.

— În alchimie nu există moarte. Nimic nu trebuie să piară, pentru ca Graalul să fie dobîndit. Vechea idee de moarte a ego-ului presupune că există lucruri pentru care Dumnezeu te judecă.

— Dar ai spus că ego-ul este dominator și lipsit de iubire, obiectă Percival. Face acesta parte dintr-un plan al lui Dumnezeu pentru noi?

— Planul lui Dumnezeu este ca tu să te găsești pe tine însuți, zise Merlin. Destinul tău nu este acela de a atinge un scop fix. Dacă vrei să explorezi cum este să fii egoist, ignorant, criminal sau complet lipsit de credință, Dumnezeu îți va permite toate aceste experiențe. De ce să nu o facă? Tu nu ești judecat, nici una dintre acțiunile tale nu este bună sau rea în ochii lui Dumnezeu.

— Dar este cutremurător! zise Galahad. Tu spui că criminalul și sfîntul sînt egali?

— Sînt egali dacă păcătosul și sfîntul sînt doar măști pe care ți le pui, răspunse Merlin. Sfîntul, în această viață s-ar putea să fie păcătosul dintr-o altă viață, iar păcătosul de astăzi s-ar putea să fie cel ce învață să devină un sfînt mîine. Toate aceste roluri sînt iluzii în ochii lui Dumnezeu. Nu spun că trebuie să adopți neapărat această perspectivă. Mi-ai cerut să te călăuzesc, iar eu trebuie să-ți arăt cu ce o să te întîlnești pe drum.

PASUL 5: NAȘTEREA CĂUTĂTORULUI

— Multă vreme, ego-ul a făcut totul în felul lui, continuă Merlin. Întrebarea ce este bine pentru mine a dominat toate considerațiile; punctul de vedere individual, limitat a fost

singurul care părea real. Este firesc. Așa cum am spus, această lume relativă are un scop, și anume acela de te învăța să devii un individ. Iar individualitatea începe în cele din urmă să se deschidă și să-ți lărgească orizonturile. Poate că tu vei spune că dîndu-li-se libertatea voinței, oamenii vor fi încurajați să fie din ce în ce mai egoiști. Dacă ego-ul lipsit de iubire, dominator, are ultimul cuvînt de spus, poate că aceasta ți-ar fi soarta. Dar alchimia lucrează invizibil pe nevăzutele cărări ale sufletului.

În timp, dăruitorul face următorul pas, devenind un căutător. În această fază, problemele care frămîntă vechiul și familiarul ego sînt abandonate. Sentimentului de „eu" îi este permis să se extindă. Acum persoana devine nerăbdătoare să aibă experiențe spirituale, deoarece sesizează existența unei surse a iubirii și împlinirii ce nu poate fi descoperită nici în cea mai intensă iubire față de o altă persoană. Încă o dată, această nouă față apare ca o cutremurare. În cel mai bun caz, dăruitorul este un filantrop. El începe să dăruiască doar familiei și prietenilor, apoi să dăruiască comunității și să facă opere de caritate, dar în cele din urmă spiritul dăruitorului nu poate fi satisfăcut pînă cînd de darurile lui nu beneficiază toți oamenii.

Dar poți tu să te dăruiești cu adevărat tuturor? Această întrebare te aduce la limita individualității; este o întrebare la care numai un sfînt poate răspunde. Așa că este firesc ca în stadiul dăruirii să apară întrebări la care nu se poate răspunde, fapt ce pregătește calea pentru o nouă naștere. Dăruitorul care dorește să îmbrățișeze lumea își dă seama acum că lumea nu mai este o sursă de împlinire. Lucrurile care odată îi aduceau plăcere încep să i se pară banale; în particular, nevoia de aprobare și importanță de sine a ego-ului nu mai lucrează în sensul furnizării satisfacției. Apare setea de a vedea fața lui Dumnezeu, de a trăi în lumină, de a explora tăcerea conștiinței pure; Impulsul căutătorului poate lua multe forme.

Cu toate acestea, toți căutătorii împărtășesc sentimentul că lumea materială nu mai pare să fie locul în care dorințele lor să poată fi împlinite. De ce se întîmplă astfel? Oare Dumnezeu nu se află pretutindeni? Nu există spirit în orice grăunte de nisip? Da și nu. Dumnezeu se află pretutindeni, dar

acest lucru nu-ți folosește la nimic dacă nu poți vedea unde este El. Căutătorul caută pentru a vedea.

— Cred că *acesta* este stadiul în care începe aventura căutării Graalului, zise Galahad.

— Pentru unii muritori e adevărat, acesta este momentul cînd Graalul devine un simbol pentru o nevoie interioară profundă, răspunse Merlin, dar ficare stadiu a fost o aventură a căutării, chiar și căderea din inocență. Voi, muritorii, sînteți obsedați de a împărți realitatea în bine și rău, sfînt și păcătos, dumnezeiesc și nedumnezeiesc, cînd, în realitate, viața este o curgere divină. Un singur impuls, acela de a poseda cunoașterea totală și împlinirea totală, este ceea ce conduce toată viața înainte.

Totuși, ai dreptate într-un sens. Odată cu nașterea căutătorului, putem pentru prima oară să punem un nume dorinței nenumite pînă acum. Nu contează dacă numele este Dumnezeu, Graal, Ființă divină sau Spirit. Toate semnifică o nouă și profundă nevoie de a scăpa de granițele impuse de timp și spațiu. Esența ta este nemărginită. Te-ai născut pentru o viață universală. Lumea pare limitată în timp și spațiu, dar acest lucru este doar o aparență.

— De ce trebuie să fim înșelați de aparențe? întrebă Percival.

— Universul nu îți ascunde nimic, răspunse Merlin. Nu ai fost tras pe sfoară. Aparența limitării se datorează faptului că lumea este o școală sau un cîmp de instrucție. Iar regula de bază aici este că în felul în care te vezi pe tine însuți așa vei vedea lumea. Dacă pe tine te vezi ca fiind nevoiaș sau nevaloros, această judecată și e de ajuns pentru a-L ține pe Dumnezeu la distanță de tine. Poate că vei spune că Îl dorești pe Dumnezeu, dar vei dori în același timp să menții și aceste judecăți împotriva ta.

— Deci, Dumnezeu stă deoparte, spuse cu tristețe Galahad. Aventura căutării Graalului este fără sfîrșit.

Merlin îi aruncă o privire înțelegătoare.

— Spiritul nu poate sta deoparte de tine, chiar dacă ar vrea, deoarece totul este spirit. Nu există locuri secrete în care el să nu se afle. În ceea ce Îl privește, Dumnezeu nu vede nimic rău la tine.

Lasă-mă să-ți spun mai multe despre căutător, pentru că acesta este stadiul alchimic în care îl atragi pe mag și acesta este de asemenea stadiul pentru care voi, muritorii, vă descoperiți cel mai puțin pregătiți. De mic copil, ai din ce în ce mai multe dorințe. Căutătorul este cel ale cărui dorințe s-au extins atît de mult, încît nimic nu le mai satisface, în afară de întîlnirea față în față cu Dumnezeu. Aceasta nu este o dorință „mai înaltă" decît a vrea jucării, faimă sau iubire. Jucăriile, banii, faima și iubirea *erau* fața lui Dumnezeu atunci cînd ele erau cele mai importante lucruri pentru tine. Orice lucru despre care crezi că îți va aduce în cele din urmă pacea și împlinirea constituie versiunea ta despre Dumnezeu. Însă pe măsură ce te dezvolți de la o fază la alta, ajungi din ce în ce mai aproape de adevăratul scop. Imaginea ta despre Dumnezeu devine din ce în ce mai adevărată, mai aproape de natura Lui de spirit pur. Totuși, fiecare pas este divin.

— Vrei să spui că acela ce vrea să fure sau să ucidă urmează un impuls divin? Totuși, și acestea sînt dorințe, zise Percival.

— Iubirea este universală și prin urmare nu ține partea cuiva, răspunse Merlin. S-ar putea ca ego-ului să nu-i placă acest fapt. S-ar putea ca el să spună: „eu merit iubirea lui Dumnezeu, dar persoana de acolo nu o merită." Nu acesta este felul în care vede lucrurile Dumnezeu. Hoțul cauzează o pierdere a proprietății. Criminalul cauzează pierderea vieții omenești. Dacă aceste pierderi sînt reale pentru tine, atunci bineînțeles că vei condamna persoanele care le cauzează. Dar oare timpul nu fură din averea ta și nu îți ia pînă la urmă viața? Este și el un criminal? Există o perspectivă care privește păcatul ca pe o iluzie. Nimic din ceea ce tu numești păcat nu pătează nici măcar cu o fărîmă iubirea lui Dumnezeu.

— Căutătorii obțin imediat viziunile și experiențele pe care le doresc? întrebă Galahad.

— Oricine primește versiunea despre divin pe care o are în minte. Unii Îl văd pe Dumnezeu în viziuni, alții Îl văd într-o floare. Există multe feluri de căutători. Unii cer intervenții miraculoase și mîntuire, alții urmăresc o forță invizibilă care vorbește din cele mai mundane apariții. Căutătorul este motivat de o sete după o realitate mai înaltă. Acest lucru nu

înseamnă că stadiul de dinainte al dăruitorului dispare. Dar acum darul este făcut fără o motivație egoistă, acum el vine din compasiune.

Pentru prima oară, este pusă la îndoială pretenția ego-ului de a fi atotcunoscător și atotputernic. Nașterea căutătorului poate fi, prin urmare, extrem de impetuoasă. Imaginează-ți o caleașcă trasă pe drum de o pereche de cai. De foarte multă vreme nu există nici un vizitiu, iar caii au ajuns să creadă că ei stăpînesc caleașca. Într-o zi, o voce slabă din interiorul caleștii șoptește: „Stop!" La început, caii nu aud vocea, dar ea repetă: „Stop!" Nevenindu-le să creadă urechilor, caii o iau la fugă încă și mai năvalnic, doar pentru a dovedi că ei nu au nici un stăpîn. Vocea interioară nu folosește forța; nu protestează. Ea doar repetă „Stop!"

Așa se întîmplă și în interiorul tău. Caleașca ești tu întreg, caii sînt ego-ul, vocea dinăuntrul caleștii este spiritul. Cînd spiritul își anunță intrarea în scenă, la început, ego-ul nu-l ascultă, deoarece e sigur că puterea sa este absolută. Dar spiritul nu folosește felul de putere cu care este obișnuit ego-ul. Ego-ul este învățat să respingă lucrurile; este învățat să judece, să separe și să acapareze ceea ce crede că îi aparține. Spiritul este simplu, vocea firavă a Ființei, afirmînd ceea ce există. Odată cu nașterea căutătorului, aceasta este vocea pe care începi să o auzi, dar trebuie să fii pregătit pentru o reacție violentă din partea ego-ului, care de fapt nu își va preda puterea fără luptă.

— Cum poate ajunge această luptă la vreun sfîrșit dacă spiritul nu are nici o putere? întrebă Percival.

— Am spus că spiritul nu folosește puterea așa cum știe ego-ul. În timp, vei învăța că spiritul nu este nimic altceva decît putere, puterea unui orizont de posibilități infinit. Este o forță organizatoare care menține orice atom din univers într-un echilibru perfect. Comparată cu ea, puterea ego-ului este ridicol de limitată și vulgară. Totuși, îți vei da seama de asta doar după ce ai înfrînt nevoia ego-ului de a controla, prezice și apăra. Puterea lui este limitată la aceste trei lucruri. Dacă eul le-ar putea preda pe toate odată, nu ar mai fi nevo-

ie de vreun pas pentru a te dezvolta; nașterea căutătorului ar fi de ajuns.

Dar nu așa se întîmplă lucrurile. Vocea spiritului anunță că există o realitate mai înaltă. A ascende la acea realitate e o altă chestiune.

— Mă gîndesc că de fapt căutătorii trebuie să fie rari, căci bătălia este tare grea, zise Galahad. Cu siguranță mulți eșuează și-și pierd speranța. Oare de aceea atît de puțini sînt născuți să atingă Graalul?

— Oricine este născut să atingă Graalul, îi reaminti Merlin. Motivul pentru care căutătorii par să fie atît de puțini ține mai mult de aparențele sociale. Căutarea este o experiență complet interioară. Nu poți spune luîndu-te după semne exterioare cine este un căutător și cine nu este. Societatea nu acordă distincții speciale sau recompense pentru căutător, care ar putea să fie complet retras, izolat, lăsînd societatea în urmă sau ar putea continua să-și trăiască viața într-o poziție socială înaltă.

— Cum știe o persoană că este un căutător? întrebă Percival.

— Semnele interioare ale căutătorului sînt următoarele: cînd dăruiește, este motivat doar de iubire neegoistă și compasiune și nu vrea nimic în schimb, nici măcar recunoștință; intuiția devine o călăuză de încredere pentru acțiune, luînd locul raționalității stricte; captează străfulgerări ale lumii nevăzute ca realitate mai înaltă; apare o cunoaștere profundă a lui Dumnezeu și a nemuririi. Aceste semne vor fi însoțite de o gust sporit pentru singurătate, de faptul că se bazează doar pe sine și nu pe aprobarea socială, de un fior datorat Ființei și de dorința de a nădăjdui. Diferitele dependențe vor începe să dispară. Meditația și rugăciunea vor deveni părți ale vieții de zi cu zi. Deși toate aceste manifestări spirituale te vor retrage din lumea materială, te vei găsi în mod paradoxal într-o legătură mai profundă cu natura, vei avea mai multă alinare în trupul tău și vei fi mai ușor acceptat de alți oameni. Aceste lucruri se întîmplă deoarece spiritul nu este opusul materiei. Spiritul e totul, iar apariția în viața ta va face toate lucrurile mai bune, chiar lucruri care par opuse.

PASUL 6: NAȘTEREA CLARVĂZĂTORULUI

— Ți-am spus, continuă Merlin, motivația căutătorului era aceea de a putea să vadă și curînd această capacitate apare. Cel de-al șaselea pas, nașterea clarvăzătorului, este chiar foarte aproape de căutător. Căutarea în sine nu aduce nici o împlinire. Viața ar fi uscată și zadarnică dacă ai căuta mereu fără să găsești nimic. Din fericire, în planul divin, toate întrebările își poartă în sine răspunsurile, toate scopurile ajung să fie găsite la sursă. Cînd întrebi cu adevărat unde este Dumnezeu, vei vedea răspunsul.

Nu vreau să vă amăgesc aici. Nașterea clarvăzătorului este la fel de revoluționară ca oricare dintre pașii de dinainte. Ea înseamnă sfîrșitul ego-ului, sfîrșitul oricărei identificări exterioare. Imaginează-ți viața ca pe un film proiectat pe un ecran alb. Atîta vreme cît ești dominat de ego, te concentrezi asupra imaginilor în mișcare, considerîndu-le reale. Atunci cînd căutătorul intră pe scenă, începi să le simți irealitatea. Dar odată cu nașterea clarvăzătorului te întorci și te afli față în față cu lumina. Acum imaginea de sine este văzută ca fiind ceea ce este — o proiecție lipsită de temei, făcută reală de către nevoia disperată a ego-ului de a da importanță minții și trupului, amîndouă limitate în timp.

Clarvăzătorul zărește această motivație și nu se mai lasă convins de ea. În loc de a te vedea pe tine însuți ca fiind o alcătuire de carne și oase care găzduiește un spirit — fantoma din interiorul mașinii — îți dai seama că totul este spirit. Corpul este spirit concrescut într-o formă astfel încît prin organele de simț el poate pipăi, vedea și mirosi; mintea este spirit într-o formă care poate fi auzită și înțeleasă. Spiritul însuși în formă pură nu este nimic din acestea și poate fi perceput doar printr-o intuiție rafinată. Ai auzit fraza: „Cei ce Îl cunosc nu vorbesc despre El; cei ce vorbesc despre El nu Îl cunosc." Aceasta este taina spiritului.

— Dar nu vorbeai tu acum despre El? întrebă Galahad, încurcat.

— Nu în felul în care ai putea crede. Cînd vorbesc despre o piatră poți să o vezi și să o atingi. Cînd vorbesc despre spi-

rit, arăt spre o lume invizibilă. Săgeți de lumină zboară către noi dinspre acea lume pentru a ne incendia sufletele, dar noi nu putem trimite spre ea săgeți ale gîndirii.

— Sună foarte misterios, murmură Percival.

— Un trandafir ar fi foarte misterios dacă doar te-ai gîndi la el, fără să-l vezi vreodată. Spiritul este o experiență directă, dar el transcende această lume. Este o tăcere pură, înțesată de posibilități. Atunci cînd cîștigi cunoașterea a orice altceva cîștigi cunoașterea unui lucru oarecare; cînd cîștigi cunoașterea spiritului, devii însăși cunoașterea. Toate întrebările se opresc deoarece te găsești pe tine însuți în pîntecul realității, unde totul pur și simplu *este*. Cînd privirea clarvăzătorului cade pe ceva, acel ceva este pur și simplu acceptat pentru ceea ce este, fără a fi judecat. Nu mai există un ego care să aibă nevoie să ia, să posede sau să distrugă. În absența fricii, nu mai apar astfel de motivații pentru că nevoia de a poseda nu se mai naște. Cînd nu mai ai nici o nevoie de satisfăcut, atunci faptul de a te afla aici, în această lume, în trupul tău, este cel mai înalt scop spiritual pe care l-ai putea atinge.

Percival și Galahad erau prea tulburați de această parte a discursului lui Merlin. Ei urmăriseră ceilalți pași cu atenție, iar stadiul ego-ului, al dobînditorului și al dăruitorului le erau deja cunoscute. Cînd magul le-a vorbit despre căutător, cei doi cavaleri s-au recunoscut așa cum erau în acel moment. Stadiul clarvăzătorului însă i-a umplut de venerație, ca și cum ei erau niște exploratori urcînd pe vîrful unui munte, în fața lor deschizîndu-se un vast orizont nou, îndelung nădăjduit, dar nevăzut încă.

— Doresc mult să fiu acel clarvăzător de care ai vorbit, spuse Galahad, entuziast.

Merlin dădu din cap.

— Asta înseamnă că ești pregătit. Pentru un mag, există doar trei feluri de oameni: cei care nu au experimentat încă Ființa pură, cei care au gustat-o și cei care au explorat-o pe de-a-ntregul. Tu ai gustat-o și acum vrei s-o explorezi. Pentru tine, această lume a începe să dispară ca lucru solid și se va retrage în lumina copleșitoare a Ființei. În îndepărtatul ținut numit India se spune că viața de rînd pălește în fața lui Dumnezeu ca o făclie ce pare strălucitoare într-o încăpere întune-

coasă, dar care devine invizibilă atunci cînd este așezată în lumina soarelui de amiază. Merlin se întoarse către Percival. Și te includ și pe tine în acest stadiu, chiar dacă îți imaginezi că te acuz de ceva.

Percival roși și spuse cu glas tremurător:

— Cum va fi această nouă viață?

— Ca și înainte, ea va fi simțită ca o nouă naștere. Clarvăzătorul este diferit de căutător prin faptul că nu mai trebuie să selecteze și să aleagă. Căutătorul se află încă sub imperiul iluziei atunci cînd spune „Aici este Dumnezeu, aici nu este Dumnezeu." Clarvăzătorul, pe de altă parte, Îl vede pe Dumnezeu în viața însăși. Lungul război din interior se termină, în sfîrșit, iar războinicul merge să se odihnească. În locul bătăliei ai experiența îndeplinirii firești și fără efort a tuturor dorințelor tale. Nu există semne exterioare care să îi arate pe aceia dintre noi ce sînt clarvăzători, dar înlăuntrul lor ei se simt deschiși și mulțumiți și îi lasă pe ceilalți să fie așa cum sînt, ceea ce reprezintă cea mai înaltă formă de iubire, nu așază nici un obstacol în calea altor oameni și a evenimentelor și nu mai păstrează nici o fărîmă de „eu".

PASUL 7: SPIRITUL

— E greu să-ți imaginezi că ar putea exista un stadiu mai înalt al vieții, spuse Galahad după o clipă, profund mișcat de descrierea pe care Merlin o făcuse clarvăzătorului.

— Fii prudent cu acest cuvînt, *mai înalt,* atrase atenția Merlin. Ego-ul este cel care trebuie să facă distincție între înalt și jos. Scopul vieții tale este libertatea și împlinirea. Împlinirea nu este dobîndită pînă cînd nu Îl cunoști pe Dumnezeu complet, așa cum Se cunoaște El pe Sine. Voi, muritorii, tînjiți mereu după minuni, dar eu vă spun că minunea cea mai mare sînteți voi înșivă, pentru că Dumnezeu v-a dat capacitatea unică de a vă identifica cu natura Lui. Un trandafir perfect nu își dă seama că este un trandafir; un om împlinit știe ce înseamnă a fi divin.

— Poate fi descrisă această stare? întrebă Percival.

— Acesta este cel de-al șaptelea și ultimul pas al alchimiei, spiritul pur. Cînd acesta se ivește, clarvăzătorul descoperă că ceea ce păreau a fi bucurie totală și împlinire pot fi extinse. Vedeți voi, a ajunge în prezența lui Dumnezeu nu reprezintă sfîrșitul aventurii căutării, ci începutul ei. Ați început în inocență și așa veți sfîrși. Dar acum inocența este diferită, deoarece ați cîștigat o cunoaștere completă, pe cînd copilul are doar sentimente.

Cînd sînteți capabili să vă vedeți pe voi înșivă ca spirit, identificarea cu corpul și cu mintea va dispărea. În același timp, ideea de naștere și moarte va dispărea. Veți fi o celulă în trupul universului, iar acest trup cosmic vă va fi la fel de intim pe cît vă este propriul trup acum. Spunînd acestea, mă apropii cît pot de felul în care simte un mag, pentru că *mag* este doar un alt cuvînt pentru cel de-al șaptelea stadiu.

Înțelegeți aceasta: pentru un mag, nașterea reprezintă doar ideea că „am un trup", iar moartea reprezintă doar ideea că „nu mai am acest trup". Pentru că magul nu mai este supus iluziei nașterii, orice trup pe care mi-l iau este văzut ca un tipar de energie, orice minte, ca un tipar de informație. Aceste tipare se schimbă mereu; ele vin și pleacă. Dar magul însuși este dincolo de schimbare. Mintea și trupul sînt asemeni unor camere în care cineva ar alege să trăiască, dar nu tot timpul.

Nici un fel de gîndire sau simțire nu poate aproxima această stare și nu ți-o poate aduce. Spiritul se naște în tăcere pură. Dialogul lăuntric al minții tale trebuie să se sfîrșească și să nu mai înceapă vreodată, deoarece ceea ce dă naștere acestui dialog interior — fragmentare a sinelui, nu mai este prezent. Sinele tău va fi unificat și precum copilul care erai la început, nu vei mai simți nici îndoială, nici rușine, nici vinovăție. Nevoia de dualitate a ego-ului are ca rezultat o lume a binelui și a răului, a ceea ce e drept și nedrept, a luminii și umbrei. Acum vei înțelege că aceste contrarii se contopesc. Aceasta este perspectiva lui Dumnezeu, pentru că El se vede pe Sine în orice.

Dacă simți că acest țel este prea semeț sau prea îndepărtat, iată un secret. Deși ai senzația că treci prin cei șapte pași ai al-

chimiei, fiecare dintre ei a fost prezent încă de la început. În inocență, se găsea totalitatea lui Dumnezeu, la fel în ego, dobînditor, căutător sau dăruitor. Tot ceea ce s-a schimbat în realitate a fost concentrarea atenției tale. În ființa ta există fiecare aspect al universului, la fel de complet și etern ca universul însuși. Totuși, nașterea întru spirit este un eveniment extraordinar. Pe măsură ce unitatea se desăvîrșește, vei deveni din ce în ce mai familiarizat cu divinul, pînă cînd, în cele din urmă, vei avea experiența lui Dumnezeu ca Ființă infinită, mișcîndu-Se cu o viteză infinită, printr-un infinit de dimensiuni. Cînd se va ivi, această experiență cutremurătoare va părea la fel de firească și de simplă ca a sta aici, sub stele, însă fiecare stea ce licărește vei fi tu însuți.

Așa cum deseori se întîmplă cînd vorbesc magii, cei doi cavaleri se simțiră transportați în starea care le fusese descrisă. Galahad privi cerul nopții și brusc se simți ca și cum ar fi putut atinge stelele. Își simți inima scăldată de sentimentul că aparține cu adevărat lumii.

— Sîntem acasă, își șopti Percival.

— Nu vă lăsați înșelați, murmură Merlin. Aceste sentimente sînt atît de intense pentru că sînt noi pentru voi. Însă, într-adevăr, aceasta este starea voastră naturală. A fi în unitate cu cosmosul, a fi în intimitate cu viața în toate formele ei pentru ca în final să deveniți una cu propria Ființă — acesta este destinul vostru, sfîrșitul aventurii căutării.

— La sfîrșit, ne vom reîntoarce la începuturi, murmură Galahad.

— Da, zise Merlin. Fiecare dintre voi începe cu iubire, continuă prin bătălie, pasiune și suferință, ajungînd în cele din urmă din nou la iubire. Vocea lui Merlin se îmblînzi din ce în ce mai mult, pe măsură ce cercul de lumină din jurul lor se stinse, fără să mai rămînă aproape nimic din el. Am spus că voi, muritorii, tînjiți după minuni; și fiind copii privilegiați ai universului, nu vă va fi refuzat nimic. Spiritul este starea miraculosului care se va desfășura în trei stadii:

Mai întîi, vei trăi miracole în starea numită conștiință cosmică. Orice eveniment material va avea o cauză spirituală. Orice întîmplare va avea loc pe scena universului. Forțele

cosmice vor concura la împlinirea celei mai mici dorințe ale tale. Deși pare minunat, nu este o stare atît de avansată, deoarece cu multă vreme înainte de a atinge conștiința cosmică vei fi obișnuit ca dorințele tale să se împlinească în mod spontan.

În al doilea rînd, vei realiza miracole în starea numită conștiință divină. Aceasta este starea creatoare pură, în care vei fuziona cu puterea lui Dumnezeu, prin care El creează lumile și tot ceea ce se întîmplă în aceste lumi. Această putere nu vine din ceea ce face Dumnezeu — este doar lumina conștiinței Sale. Vei vedea divina conștiință ca pe o strălucire de aur bogată, scînteind oriunde îți va cădea privirea. Lumea devine iluminată în interior și nu mai rămîne nici o îndoială că materia este manifestarea spiritului. În starea de conștiință divină, te vei vedea pe tine însuți ca fiind creator, nu creatură, ca pe cel ce dă viață, nu ca pe cel ce primește.

În al treilea rînd, vei deveni miracolul în starea cunoscută drept conștiință unită. Acum, orice distincție între creator și creatură a dispărut. Spiritul din interiorul tău se va uni complet cu spiritul din orice altceva. Reîntoarcerea ta la inocență înglobează totul, deoarece, precum un copil care atinge tăblia pătuțului și simte că este el însuși vei vedea orice acțiune ca spirit revărsîndu-se în spirit. Vei trăi într-o cunoaștere și încredere totală. Deși în aparență vei locui tot în trup, el va fi doar un grăunte al Ființei pe țărmurile oceanului infinit al Ființei care ești tu însuți.

Cei doi cavaleri nu aveau idee despre cît de lungă fusese expunerea lui Merlin. Păreau să fi fost ridicați într-un spațiu unde sferele Ființei se deschideau una după alta asemeni petalelor unei flori. Și ca ultimă deschidere, un diamant aproape transparent ce abia putea fi zărit se rotea în centrul unei sfere deschise. „Ce este acesta?", vru să întrebe Galahad, dar nu îndrăzni.

— *Privește Graalul,* șopti Merlin. Desfășurarea aventurii căutării voastre v-a condus către viziunea țelului — punctul de lumină pură, esența diamantului care arde înăuntrul sufletului vostru.

Cei doi cavaleri au îngenuncheat pe pămîntul rece şi s-au rugat în inimile lor să fie vrednici de acea viziune.

— Trăiţi în devoţiune faţă de această clipă, spuse Merlin. V-am condus pînă la cea mai profundă dorinţă a voastră, dar acum trebuie să cîştigaţi adevăratul Graal, nu doar viziunea lui.

— Adevăratul Graal? murmură Percival. Ce trebuie să căutăm, această imagine?

— Nu aştepta nimic, nu anticipa nimic, îl preveni Merlin, în timp ce viziunea Graalului începea să dispară. Oamenii caută simboluri, iar simbolurile se schimbă de la o epocă la alta. Dar ceea ce v-am arătat eu nu este un simbol, ci adevărul. Graalul este sclipirea de cleştar a Fiinţei în inima voastră. Faţetele lui reflectă slab lumina şi din aceste reflexii slabe apar toate facultăţile minţii şi trupului pe care voi le percepeţi ca fiind simţurile voastre. Ca reflexii, ele sînt reale, dar cu mult mai real este diamantul transparent al Fiinţei pure.

Pe neaşteptate, Merlin căscă, dîndu-şi capul pe spate, ca şi cum ar fi fost cel mai plăcut lucru din lume. Îşi desfăcu larg braţele şi sări în picioare. Se făcuse un întuneric ca de smoală acum, focul se stinsese cu totul, dar Percival şi Galahad puteau simţi ochii lui Merlin fixaţi asupra lor. El spuse:

— Într-o zi, veţi privi înapoi la această noapte şi veţi întreba: „Cine eşti tu, Merlin?" De dincolo de timp, eu vă voi răspunde astfel: „Sînt cel ce nu are nevoie de miracole. Sînt un mag şi pentru mine a mă afla aici este îndeajuns de miraculos. Ce poate fi mai miraculos decît viaţa însăşi?"

Odată cu ultima sclipire de lumină, bătrînul dispăru. Percival şi Galahad stăteau încremeniţi, fără să scoată o vorbă. Erau ţintuiţi încă de vraja discursului lui Merlin şi pe măsură ce această vrajă dispărea, amîndoi tremurau, regretînd întoarcerea pe pămînt. La ivirea zorilor, o luară înapoi spre castel. În răsăritul auriu al soarelui, Percival îl văzu pe regele Arthur stînd la fereastra odăilor sale regale; privea direct spre ei.

— Crezi că ar trebui să-i spunem despre toate acestea? întrebă Percival, arătînd spre castel.

Galahad îşi scutură capul.

— Sînt sigur că regele ştie ce ni s-a întîmplat; trebuie să i se fi întîmplat şi lui, altfel de ce ar vorbi cu atîta zgîrcenie de-

spre Graal? Dar îți spun eu, frate cavaler, aș vrea ca Arthur să înțeleagă că sîntem alături de el în aventura căutării ce ne-a dat-o Merlin. Să numim această noapte noaptea peșterii de cleștar. Regele va ști ce înseamnă.

Și deși nu fuseseră în nici o peșteră, ci stătuseră doar sub acoperămîntul împodobit al cerului, Percival fu imediat de acord.

Cuprins

Editor: Gr. Arsene

CURTEA VECHE PUBLISHING
str. arh. Ion Mincu 11, București
tel./fax: (021)222.57.26, (021)222.47.65
e-mail: arsene@kappa.ro
web: www.curteaveche.ro

Tipografia **MULTIPRINT** Iași
Calea Chișinăului 22, et 6, Iași 6600
tel. 032-211225, 236388 fax. 032-211252